

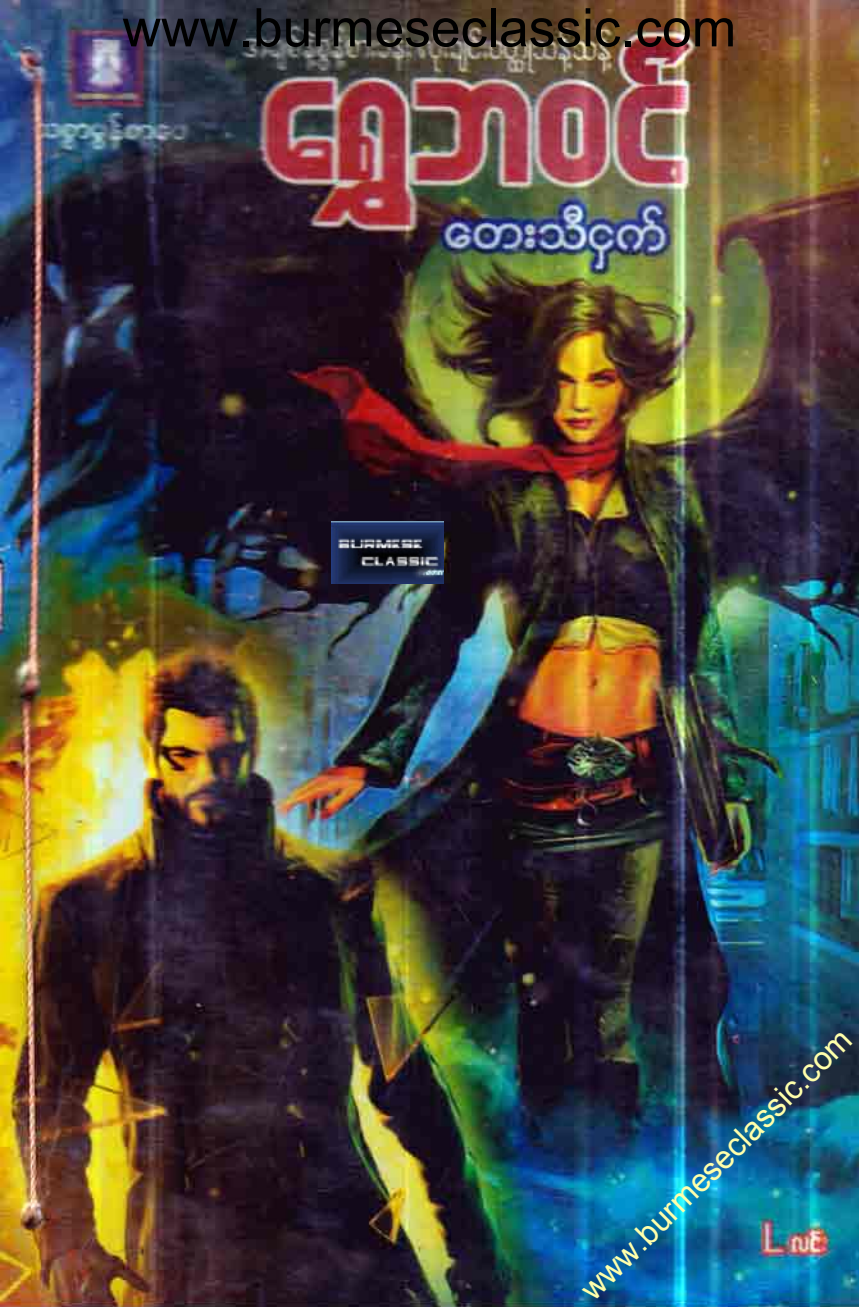
ရွှေဘဝင်

တေးသီတုက်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

၂၀၀၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း

အုပ်စု

တန်းစား

ထုတ်ဝေသူ

- ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ပထမအကြိမ်

- ၅၀၀

- (၁၀၀) ကျပ်

- ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (ယ-၂၂၄၀)

အမှတ် (၃၈)၊ ပလ္လင်္ကန်းလမ်း

ကျောက်ပြောင်၊ တာပွေ

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)

သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)

တာပွေလမ်း၊ တာပွေကြီး (က+၁) ရပ်ကွက်၊

တာပွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မျက်နှာပုံပန်းချီ

ကွန်ပျူတာ

ဖြန့်ချိရေး

အတွင်းဖလှယ်

စာအုပ်ချုပ်

- L လင်း

- ပန်းအိမ်

- တူးတူး (သစ္စာမွန်)

- ကိုအောင်ကျော်

- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅.၈၃

ရွှေဘဝင်

တေးသီတော်/ရွှေဘဝင် - ရန်ကုန်

သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၅။

၂၁၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) တေးသီတော်

အဖွင့်

ဒီရင်ဘာလ၏နင်းစက်တို့သည်မိုးစက်များပမာပြေပြေပေါ်သို့
တစ်ပေါက်ချင်းကျရောက်နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်ပြီးငြိမ်သက်နေသော... အချိန်ကာလတစ်ခုမှာတော့...

ရှေးဟောင်းနန်းဆန်လှသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး
အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက် အိပ်နေရာမှထပြီး ညနေကတည်းက
အဝတ်များ ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုသိုင်းလွယ်လိုက်သည်။
ထိုလူက နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာလုပ်ကိုင်ခဲ့
သော... ဦးလှိုင်ဘွားပင်ဖြစ်၏။

ဒီနေ့လည်း ဦးလှိုင်ဘွား နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးကို စတင်ပြီး ကျောခိုင်းရမည့်နေ့ပင်မဟုတ်လား...။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်...နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ကလေးကိုယ် တော်လေးစိုင်းစပ်နိုင်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားရတော့မည်။

“ရှပ်...ရှပ်...”

ဦးလှိုင်ဘွားခြေသံကို လှုံ့အောင်လျှောက်ပြီး ကိုယ်တော်လေး အိပ်သော အခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံ တောင်ကြားရအောင် ရှိနေပေမယ့် အိမ်ကြီးအပြင်ဘက်တွင်တော့ ဒေါ်စောကလျာနှင့် ဦးရီးတော်သူန်းတို့၏ ကြေးစားတပည့်တွေက အရက်စိုင်းဖွဲပြီး စောင့်ကြပ်နေသည်။

ဒေါ်စောကလျာနှင့် ဦးရီးတော်သူန်းတို့ကတော့ ပါတီပွဲတစ်ခုသို့ သွားနေခြင်းကြောင့် အိမ်တွင်မရှိကြ...

“ကိုယ်တော်လေး... ကိုယ်တော်လေး...”

“ရှူး... ကျုပ်မအိပ်ပါညဘူး... ဗျ... ဦးလှိုင်ကို စောင့်နေတာ”

အသက်(၈) နှစ်အရွယ် သာရီသေးသော ကိုယ်တော်လေး

“မတက်ရပါဘူး ကိုယ်တော်လေး လွယ်လွယ်ကူကူတက်လို့ ရအောင် ဝါးလှေကား တစ်ခုကို အဆင်သင့် လုပ်ထားပါတယ်”

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး ပြင်ဆင်ထားသော ခြံထောင့်ဆီသို့ လာခဲ့ပြီး ဦးလှိုင်ဘွားကိုယ်တော်လေးကို အရင် တက်ခိုင်းပြီး သူ့နောက်မှ တက်ခဲ့သည်။

“တက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဘယ်လို ပြန်ဆင်းမလဲ ဦးလှိုင်ဘွား”

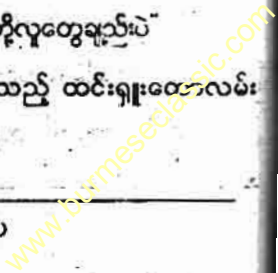
“ကိုယ်တော် ဒီကြိုးလုံးကို ကိုင်ထားပြီး ဆင်းပါ ကျွန်တော်မျိုး အပေါ်ကနေ လျှော့ပြီး ချပေးမယ်”

ဦးလှိုင်ဘွား အိတ်တွေကို တစ်ဖက်သို့ အရင်ပစ်ချပြီး ကိုယ်တော်လေးကို လျှော့ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူလည်း ကြိုးဖြင့် အုတ်တံတိုင်းကို ခြေတန်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းခဲ့တော့သည်။

“အောင်ပြီ... အောင်ပြီချ...”

“ကိုယ်တော်လေး ဒီနယ်မြေက လွတ်အောင် သွားမှ သူတို့ လက်ကို မရောက်မှာ ဒီနယ်မြေမှာ ကသူတို့ လူတွေ ချည်းပဲ”

နှင်းတွေ အဆက်မပြတ် ကျနေသည့် ထင်းရှူးထောင့်လမ်းကလေး အတိုင်း ပြေးလာခဲ့ကြရင်း...

စိုင်းစပ်နိုင်တံခါးနားရောက်လာပြီး သူပုခုံးတွင် ကျောပိုးအိတ်ကလေး
လွယ်လျက်

“သွားလို့ရပြီလားဦးလှိုင်ဘွား”

“ရပါပြီကိုယ်တော်လေး...”

“ဒါဆိုသွားကြမယ်၊ ဟိုငိထွေးတော်ကြီးနဲ့ လူ့ဘီလူးကြီး ပြန်
လာရင်ကော်မယ်”

“ကောင်းပါပြီကိုယ်တော်လေး”

ကိုယ်တော်လေးအိပ်ခန်းမှ နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ ခပ် သွက်
သွက်လေးလာခဲ့ကြပြီး နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွား ဟိုလူ့ဘီလူးပွေးထားတဲ့ ခွေးရန်ကို ဘယ်လိုရှင်း
မလဲ...”

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့ ကိုယ်တော်လေး ခွေးတွေကို ညနေအစာ
ကျွေးကတည်းက အိပ်ဆေးတွေထည့်ပြီး ကျွေးထားပြီးပါပြီ”

“ကျုပ်တို့ကဘယ်ကနေထွက်မလဲ”

“နောက်ဖေးခြံထောင့်ကနေ ထွက်ရမှာပါ”

“အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်ပြီး တက်ရမှာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဦးလှိုင်ဘွားကျွန်ပြောတာကတွေနာလိုက်တာဗျာ”

“ဟင်”

မွေးကတည်းက ကတ္တီပါဝင်းနှင့် ပန်းဓမ္မရာပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကိုယ်တော်လေးကို ဦးလှိုင်ဘွားကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာမကောင်းလှပေ...

“ကျွန်တော်မျိုးပရုံးပေါ်က လိုက်ခဲ့ပါ ကိုယ်တော်လေး”

“ဟာ... မဖြစ်ပါဘူး”

“ကျုပ်မလိုက်ဘူး ဆက်ပြီးလျှောက်မယ် ဦးလှိုင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ်တော်လေး အချိန်မီသွားရမှာဆိုတော့ ကိုယ်တော်လေး တက်မှာသာတက်ပါ”

“ကျုပ်က အောက်မှာပဲ ဘာလို့ဒီခြေထောက်နာတာလေးကို ခံနိုင်ရည်မရှိရမှာလဲ... သွားမယ်”

“ကိုယ်တော်လေး”

ဦးလှိုင်ဘွားဘယ်လိုမှပြောမရတာမို့ လက်ကလေးကို ဆုပ်တိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ရှေ့မှာဆိုရင် ကားလမ်းကိုရောက်ပြီ ဒီကနေ ညဘက်ဆင်း
တဲ့ ကုန်ကားတွေကို အကူအညီတောင်းပြီး သွားကြမယ်၊ ခြောက်... ကိုယ်
တော်လေးကို တစ်ခုပေးတာရင် ခံရင်တယ် တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ခုသွားရမယ့် ခရီးမှာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင်
ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေကို ပြောင်းပါရစေ”

“ဦးလွင် ကောင်းသလိုပြော၊ ကျုပ်က ဒီအသုံးအနှုန်းတွေကို
မကြိုက်ဘူး၊ ခေါ်ရင် သလိုသာခေါ်တော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယ်တော်လေး၊ ကိုယ်တော်လေးကို
စိုင်းလို့ခေါ်မယ်”

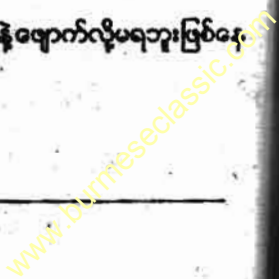
“ကျုပ်က ရောဦးလွင်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး ခေါ်ရမလဲ”

“ဦးလွင်လို့ပဲခေါ်ပါ... ကိုယ်တော်လေး”

“ဦးလွင်ကသာ ပြောင်းခေါ်ဖို့ပြောပြီး ခုထိ ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုယ်
တော်လေး၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်”

“အကျင့်ကြီးတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျောက်လို့မရဘူး၊ ဖြစ်နေ
တာ၊ နောက်ဆို သတိထားပြီး ခေါ်ပါမယ်”

“ကဲ... အဝမ်းခေါ်ကြည့်ဗျာ”

“မောင်စိုင်း...”

“ဦးလှိုင်”

နှစ်နှစ်ချီပြီး ခေါ်ခဲ့တဲ့ အစွဲလေးကို ကြိုးစားရောက်ပြီး ခေါ်ရင်း

စားလမ်းဆီသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာ ကားတစ်စီး”

“ဟင်...ဒါ...ဟို...မောင်စိုင်းရဲ့ပိထွေးတော်တို့ကားများ ဖြစ်နေ

လားပဲ”

“ဒါဆို သွားပြီး ပုန်းကြရအောင်”

ကားလမ်းနဲ့သေးက သစ်ပင်ကြီးနောက်တွင် ဝင်ပြီးပုန်းနေ

ထိုင်သည်။ ဦးလှိုင်တို့ ထင်သည်အတိုင်း ဒေါ်စောကလျှာနှင့်

ညွှန်တော် သွန်းတို့ ကားဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အချိန်ကတ်သီလေး လွတ်လာခဲ့တာပဲ”

“မောင်စိုင်း... သူတို့အိမ်ကိုရောက်လို့ မောင်စိုင်းကို မတွေ့တာ

ဖြစ်လှန်ပြီး ရှာတော့မှာသေချာတယ်။ ဒီနေရာမှာ အကြာကြီးနေလို့

တော့ဘူး”

“ဒါဆို ရပ်နေမယ့်အစား လမ်းလျှောက်ရင်း ကားကိုစောင့်ရှောက်

www.burmeseclassic.com

ရာမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်စိုင်း ပင်ပန်းနေမှာ စိုးလို့ပါ”

“ပင်ပန်းတာထက် သူတို့လက်က လွတ်ဖို့က အရေးကြီးတယ်”

အလွန်ချမ်းအေးလှသော တောင်ပေါ်ဒေသ၏ ကားလမ်းပေါ်မှာ အဖဲအဒက်ကို အန်တုရင်း သွားနေရတဲ့ သူ(၂)ဦး-

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး”

“မောင်စိုင်း ပြောတာ မိတ္တူတော်နဲ့ ဦးရီးတော်လား”

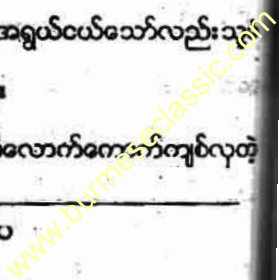
“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်အရွယ်နဲ့ မမျှလို့ပေါ့ဗျာ၊ နို့မို့ဆိုရင် ပြန်ပြီး ဆော်ချင်နေတာ”

“တစ်နေ့ သူတို့အလှည့်ရောက်မှာပါ မောင်စိုင်းရယ်”

“ကျုပ်ကြီးလာတဲ့တစ်နေ့ ဒင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းဆုံး မရမယ်”

ကိုယ်တော်လေး စိုင်းစပ်နိုင်ဟာ အရွယ်ငယ်သော်လည်း သူတားမှုတွေက ခါးခါးသီးသီးပင်ရှိနေသည်။

“အစ်ကိုတော်ရယ် ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကျေနပ်လှတဲ့

မြေခွေးမကိုမှ လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ... ပြီးတော့ အစ်မတော်ကရော
ဘာကြောင့်လူ့လောကကြီးထဲက အစောကြီးထွက်သွားရတာလည်း
ဈာ...

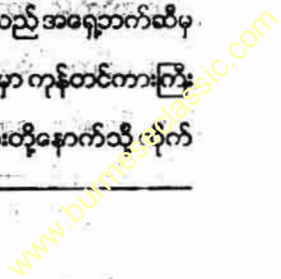
ဦးလှိုင်ဘွားရစ်မှာ ကွဲအက်ကြော့နေတဲ့စကားတွေကို ပြော
လိုက်ပြီးကိုယ်တော်လေးကို ပွေ့ပျံ့ပြီးပန်းပေါ်သို့တင်လိုက်တော့ သည်။
နယ်လှသော ကလေးငယ်အတွက် ခရီးပန်းမှုနှင့် သဘာဝ
ဒဏ်ကို သယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့ပေ။

ညဉ့်နက်လေ အမေအေးဒဏ်ကပိုပြီး ကံလေဖြစ်နေတာမို့
ဦးလှိုင်ဘွား...ကိုယ်တော်လေးတို့ဆက်ပြီး ဒီအတိုင်းသွားလို့ မရတော့
ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

"ဗူး..."

"ဟင်..."

အဝေးဆီမှကြားလိုက်သော ကားသံကြောင့် စိတ်ထဲတွင်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ထိုကားသံတို့သည် အရှေ့ဘက်ဆီမှ
လာခြင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကြားနေရသောကားသံမှာ ကုန်တင်ကားကြီး
ဆီမဟုတ် ဂျပ်ကားသံဖြစ်နေသဖြင့် ဦးလှိုင်ဘွားတို့နောက်သို့ ပိုက်

လာသောစောကလျာ၏ကြေးစားတပည့်များ၏ ကားသံပင် ဖြစ်နိုင်
သည်။

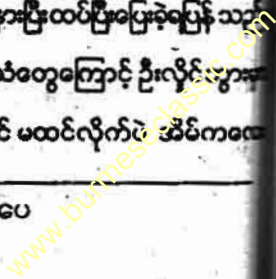
ဦးလှိုင်ဘွားပန်းပေါ်က ကိုယ်တော်လေးကတော့ ရှမ်းအေးမှ
ဒက်ကြောင့် တုန်ယင်နေလေသည်။

“ဟူး... ဒုက္ခပဲ ပုန်းစရာနေရာကမရှိဘူး။ တွင်းပြင်ကြီးဆိုတော့
ဒင်းတို့သေချာပေါက် တွေမှာပဲ”

ဦးလှိုင်ဘွားက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားပြီး အားကိုးမှ
တစ်ခုကိုရှာတွေ့ရာ

“ဟာ”

အဝေးမှိုင်းပျံပျံတွင် ဖီးရောင်လေးတစ်ခုကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်
ရသဖြင့် ဦးလှိုင်ဘွားတို့အတွက် နောက်ထပ်မျှော်လင့်ချက်နေရာလေး
တစ်ခုပင်ဖြစ်တာမို့ ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးသွားရတော့သည်။ အသစ်
အရွယ်စကားပြောလာပြီဖြစ်သောကြောင့် စိတ်သွားတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်
ကမလိုက်နိုင်တော့ပေ။ လမ်းတွင် ဓကနားပြီး ထပ်ပြီးပြေးခဲ့ပြန် သော်
ပန်းပေါ်ကကိုယ်တော်လေးရဲ့ ညည်းသံတွေကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွားမှ
မြေကြီးနှင့်မြေထောက် ထိသည်ဟုပင် မထင်လိုက်ပဲ အိမ်ကထဲ

ဆီသို့ရောက်သွားတော့သည်။

“အိမ်... အိမ်ရှင်တို့... တံ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

အိမ်အဝင်ဝ တံခါးကြီးရှေ့တွင် ကိုယ်တော်လေးကို ပွေ့ချပြီး ကုန်ခမ်းနေသော အားအင်တွေကြားမှ တံခါးကို ထုရင်း ခေါ်လိုက်ရသည်။

“ကျီ-”

“ဟာ... ဒုက္ခသည်တွေနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဝင်ကြ... ဝင်ကြ”

အိမ်ကြီးထဲမှ လူတစ်ဦးကိုယ်တော်လေးကို ပွေ့မပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်ခိုတော့သည်။

“ကလေးတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပါလား”

“ဆရာရယ်ကယ်ပါဦးဗျာ...”

“ခကလေး”

ထိုလူအခန်းထဲကိုဝင်သွားပြီး အနီရောင်ဆေးပုလင်းတစ်လုံးတို့ယူလာပြီး မီးဖိုကြီးဘေးနားတွင် တည်ထားသော ရေခွေးပေါ်ထဲမှ

ရေခွေးတစ်ခွက်ကိုငဲ့ကာထိုဆေးနှင့်ရောစပ်ပြီး၊

“ကလေးကိုတိုက်လိုက်ပါ”

“မောင်စိုင်း...သားလူလေး ပါးစပ်ဟာ ဆေးသောက်ရအောင်”

ဦးလှိုင်ဘွား ကိုယ်တော်လေးပါးစပ်နားတွင် ဆေးခွက်ကိုတုပြီးတိုက်လိုက်တော့သည်။

“သူ့ကိုပီးဖိုဘေးမှာ စောင်လေးဖြုံပြီးသိပ်လိုက်ပါ .. မကြာခင် နဂိုအတိုင်းပြန်ကောင်းသွားမှာပါကလေးကသိပ်ပြီး နနယ်ပုံပဲ... ဒါကြောင့် အအေးဒဏ်ကြောင့် သွေးခဲသလိုဖြစ် သွားတာပါ”

“ဆရာကျေးဇူးမမေ့ မပါဘူးဗျာ”

“လူလူချင်းကူညီရမှာ လောကကြီးရဲ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ တစ်ခုပါ။ ခင်ဗျားတို့နောက်ကိုတစ်စုံတစ်ယောက်လိုက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လူတစ်ယောက် လိုက်ပြီးသတ်ဖြတ်နေလို့ဒီဘက်ကိုပြေးလာခဲ့ရတာပါ”

“ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာတော့ ကျုပ်မပေးတော့ ပါဘူး...၊ လူတွေမှာ ကိုယ်နောက်ကြောင်းရာဝင်တစ်ခုစီတော့ ရှိကြတာပဲ...၊ ခင်ဗျားတို့နောက်ကြောင်းက ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်လက်ရှိအခြေအနေမှာ ခင်ဗျားတို့(၂)ယောက်ဟာ ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ လူတွေဖြစ်နေတော့ ကူညီရမှာကျုပ်တာဝန်ပါပဲ၊ ဘာမှမပူနဲ့ ကျုပ်ရှင်းပေးမယ်၊ ဒီအတွက် ထပ်ပြီးကျေးဇူးတင်စကားပြောစရာမလိုပါဘူး”

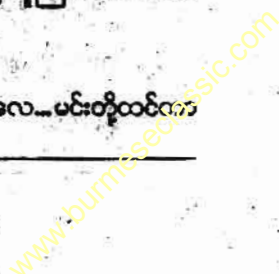
“လာနေကြပြီပဲ... လက်ထဲမှာသေနတ်ကိုယ်စီနဲ့ ဆိုတော့ အမှောင်သားတွေဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး နေလိုက်ကြ၊ ကျွန်တာ ကျုပ်ရှင်းမယ်”

ဦးလွင်ဘွားနှင့်ကိုယ်တော်လေးတို့ အခန်းထဲကိုရောက်ပြီး ကြောမိအိမ်တံခါး ခေါက် သံကိုကြားလိုက်ရ၏။ ထိုလူတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အေးဆေးစွာပင်။

“ဘာကိစ္စလဲမောင်ရင်တို့”

“ခင်ဗျားအိမ်ကို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလွင်ပြင်မှာ ကျုပ်အိမ်တစ်လုံးပဲရှိတာလေ... မင်းတို့ထင်တာ

မများဘူး”

“ဒါ ဝိုဏ်းထုတ်ပေးစမ်း”

“မောင်ရင့်အသံကသေနတ်အရှိန်နဲ့ပြောနေသလိုပဲ”

“စကားမရည်နဲ့ဗျာ၊ ဝိုဏ်းထုတ်ပေး...၊ မထုတ်ပေးရင် ကျုပ်တို့ လက်တွေ့က လူသတ်ရမှာသိပ်ပြီးဝန်မလေးဘူး”

“မောင်ရင့် သေနတ်ကိုလွတ်လပ်စွာပစ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားတဲ့ နေရာကိုရောက်နေတယ်လို့ထင်နေသလားမသိဘူး”

“ဒီလူကြီးကွာ... ငါ့လက်ကယားနေပြီ”

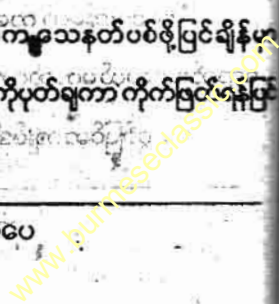
“ကောင်းပြီဒေါသသိပ်ပြီး မကြီးပါနဲ့ ထုတ်ပေးရမှာပေါ့... ရှိ... ထိုလူလေရွှန်သံလေးတစ်ခုကို ပေးလိုက်သည်နှင့်

“ဂေါင်း... ဂီး”

“ဟာ... ဟင်... အား... ကျားနက်ကြီးတွေ”

“ပစ်... ပစ်...”

သေနတ်သမားတစ်ယောက်က သေနတ်ပစ်ဖို့ပြင်ချိန်မှာ ကျားသစ်နက်ကြီးက ပြေးပြီးသေနတ်ကိုပုတ်ချကာ ကိုက်ဖြင့်အန်ပြင် လိုက်ချိန်တွင်...

“သားကြီး၊ သားလတ်၊ သားငယ် သေအောင်မလုပ်နဲ့”

“ဂီး... ဂေါင်း...”

ဦးလှိုင်ဘွားတို့နောက်ကို လိုက်လာကြသော သေနတ်သမား

(၅)ယောက် ကျားသစ်နက်ကြီး (၃)ကောင်ကို ယှဉ်နှိုင်းစွမ်းမရှိတော့...
သေနတ်ကိုပင် ပြန်ပြီးမကောက်နိုင်ဘဲ နောက်ကြောင်းကို သုဏ်မြေ
တင်ပြီး ပြေးလေတော့သည်။

“မင်းတို့နေရာကို မင်းတို့သွားလို့ရပြီ... နေထိုင်သေနတ်တွေကို
ယူပြီးချောက်ထဲသာချလိုက်”

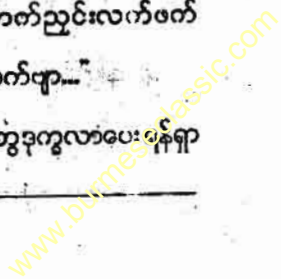
ထိုလူအိမ်ထဲကို ပြန်ပြီးဝင်ကာ...

“အပြင်ကို ထွက်လာလို့ရပါပြီ ကားလေးကို ကျုပ်စုတင်ပေါ်မှာ
သာသိပ်ထားလိုက်ပါ”

ဦးလှိုင်ဘွားအပြင်ကို ပြန်ထွက်ကာ မီးဖိုဘေးမှာ ထိုင်လိုက်
သည်။

“တောင်ပေါ်ဒေသမှာ ရှာဖွေလှတဲ့ ကောက်ညှင်းလက်ဖက်
ခြောက်လေးနဲ့ သွေးတွေနွေးသွားမေးအောင် သောက်ဖျာ...”

“ကျုပ်တို့ကြောင့် ခင်ဖျားကို ဒီကောင်တွေ ဒုက္ခလာပေးနေတာ
ရှာရ”

ဦးမှာပဲဗျာ”

“ဟား... ဟား...ဟား...”

ဦးလှိုင်ဘွားစကားကိုထိုလူအားပါးတာရရယ်မောပြီး..

“နောက်ကျုပ်နယ်မြေကိုလူပုံပုံမျိုးနဲ့လာရင်အသက်ရှင်ရက်
နဲ့မြန်သွားလို့မရပါဘူး၊ ဒါတွေကိုခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့ ကျုပ်ကိုကျုပ်
အရင်မိဝေ... သက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်တဲ့”

“ကျားသစ်နဲ့ နှစ်ခင်းဆေးပါလို့ခေါ်တယ်”

“ဟင်”

ဦးလှိုင်ဘွားထိုအမည်ကို ကောင်းကောင်းကြားဘူးသည်
ဤဒေသဘက်တွင် ကျားသစ်နက်ခင်းဆေးပါဟာ မှော်ဆရာတစ်ဦး
လို့တောင် လူတွေကသတ်မှတ်ထားကြတယ်...။

“ဘာလဲကျုပ်နာမည်က ကြားဖူးသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားကို လူတွေကမှော်ဆရာကြီးလို့တောင်
ပြောနေကြတာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား..လူတွေက လူတွေ တကယ်ရယ်စရာကောင်

ထယ်ဗျာ၊ ထားပါလေ သူတို့ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ကျုပ်အတွက် ဘာမှ အရေးကြီးလှတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်က ရှမ်း နို့ရာ ပဉ္စလက်အတတ်ပညာတွေကို ချိုးရိုးဆက်ပြီး သင်ကြားထားတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပဉ္စလက်ပညာဆိုတာ လှည့်စားခြင်းအတတ်ပညာ တစ်ခုပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး ထူးခြားတာ ဘာမှ မရှိဘူး။”

“ကျုပ်အမည်က လှိုင်ဘွားပါ”

“နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ကြီးရဲ့ သစ္စာရှိကျေးကျွန်ကြီးဆိုတာကို ထည့်ပြီး မပြောနဲ့။ ဝန်က ကလေးဟာ ကိုယ်တော်လေး စိုင်းစပ်နိုင်ဆို ထားလည်း ကျုပ်သိတယ်။ စောစောက လိုက်လာတဲ့ ကောင်တွေက နှစ် ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ကြီးကို သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဒေါ်နန်းစောက လျာရဲ့ ထိုက်ရွေးတွေဆိုတာလည်း ကျုပ်သိတယ်”

“ခင်ဗျားက နှစ်ဆောင်ပြိုင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေကို အတွင်း ထူးထူးများများ သိနေသူလားဗျာ”

“ကျုပ်က လိမ်ညာပြီး ပြောရမှာ ရှောင်တတ်သူပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပဲ ပြောမယ်။ ကျုပ်ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ ခင်ဗျားတို့ (၂) ဦးကို ထားပြီး စောင့်နေတာ”

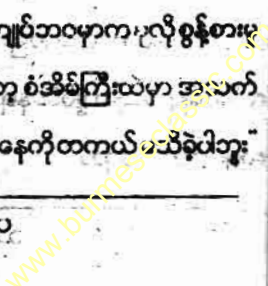
“ဗျ-”

“သိပ်ပြီးအံ့ဩသွားလား ဦးလှိုင်ဘွား။ ဘာကြောင့်စောင့်ရ သလဲဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်မှာပြောပြပိုင်ခွင့်မရှိသေးဘူး။ နောက်တစ် ချိန်တော့ ခင်ဗျား သိရမှာပေါ့။ အရေးကြီးတာ ဒီနေရာကနေ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုယ်တော်လေး လွတ်မြောက်ဖို့ကို အရင်ကြိုးစားရမယ်။ ခင်ဗျား ဘယ် လိုထွက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ဒီကနေ ကားကြီးနဲ့ ထွက်မလားလို့ပါ”

“ဦးလှိုင်ဘွားရယ်၊ ခင်ဗျား ဝုလို့ တွေးမယ်ဆိုတာ သိလို့ ကျုပ် မဖြစ်မနေ ဒီနယ်မြေမှာ ခြေချပြီးနေရတာ၊ ခင်ဗျားထွက်တာနဲ့ သူတို့ လက်ထဲကို ပြန်ပြီးရောက်သွားမှာပေါ့။ သျှန်းဆိုတဲ့ကောင်က ခင်ဗျား တို့ပြေးလမ်းတွေကို အစကတည်းက ကြိုတင်ပြီး ပိတ်ထားတာ၊ ခင်ဗျား ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ငှက်ကလေး။ ကြွက်ကလေး ဖမ်းတာ ထက် တောင်လွယ်ကူသွားမှာ”

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ၊ ကျုပ်ဘဝမှာက မှုလိုစွန့်စားမှု တွေကို လုပ်ဖူးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ အသက် ကြီးခဲ့ရသူပါ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို တကယ် မသိခဲ့ပါဘူး”

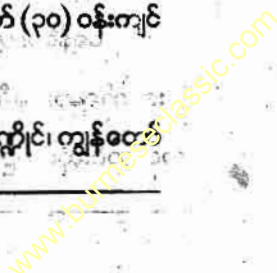
ကျုပ်ကောားက ကုန်နေပြီလေ၊ ကျုပ်ဒီမှာနေတာ ခင်ဗျားတို့
ယောက်ကို ကူညီဖို့ရောက်နေတာပါ။ မနက် အလင်းမထွက်ခင်
ဒီနေရာကနေ ရွာမယ်၊ ခင်ဗျားလည်း အရမ်းကို ပင်ပန်းလာပြီဆိုတော့
အနားယူလိုက်ပါဦး။”

ဦးလှိုင်ဘွား... စိုင်းဆေးပါကို သတိပြုမိတာကတော့ အသက်
အရွယ်ကြီးရင့်သလို ရှိနေပေမယ့် အသံတွေက အားမာန်တွေနဲ့ နှလုံး
အသံလို ရှိနေ၏။

“ဒီအိမ်က ခင်ဗျားအိမ်မဟုတ်ဘူးလား။”
“မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ဆောင် ပြိုင်အိမ်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံး
နေရာမှာ နေရင်လို့ ငှားထားတာ။ စိုင်းဆေးပါဆိုတဲ့ နာမည်ကလည်း
အတုဖြစ်သလို လူကလည်း အတုပါပဲ။”

“ဟာ...”
စိုင်းဆေးပါ သူ့မျက်နှာက အတုလုပ်ထားတဲ့ အရေပြားတွေကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးလှိုင်ဘွားတွေ့မိသလို အသက် (၃၀) ဝန်းကျင်
အသက်ရှိသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့် နာမည်အရင်းက မင်းဆက်မဏ္ဍိုင်၊ ကျွန်တော်

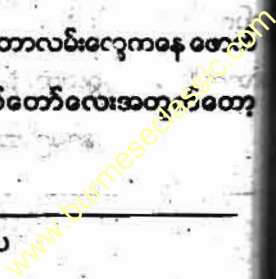
ထာဝန်က ဦးလှိုင်သွားနဲ့ ကိုယ်တော်လေးကို ကယ်တင်ဖို့ ဒီဒေသကို ရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ကျုပ်တို့ထွက်လာမယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိလဲ”

“ဘယ်နေ့ထွက်လာမလဲဆိုတာတော့ မသိထားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်မနေ ထွက်လာမယ်ဆိုတာကိုတော့ သိနေတဲ့လူက ပြောလို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးစောင့်နေတာပါ။ ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မပေးပါနဲ့ ဦးလှိုင်သွား။ အချိန်တန်တော့ သိရမှာပါ။ နန်းစောကလျာနဲ့ ဦးရီးတော်သူနီးတို့ကတော့ ဦးလှိုင်သွားတို့ (၂)ယောက်ကို မြေလှန် ရုံတင်မကဘူး။ ကောင်ကင်ကြီးပါ ဝါးစားပြီးရှာဖွေမှာသေချာတယ်။ လွတ်မြောက်ဖို့ကတော့ အခက်ခဲဆုံး အန္တရာယ်အများဆုံးကို ကျော် ဖြတ်ရမှာပဲ”

“ကုန်းမြေမြင့်လမ်းကနေ ဘယ်လိုမှ သွားလို့မရနိုင်တော့ဘူး ပေါ့”

“မရနိုင်တော့ဘူး ဦးလှိုင်သွား။ တောလမ်းလေ့ကနေ စောင်းပဲ ပြီးထွက်ရမှာ။ ခရီးကြမ်းမယ်။ ကိုယ်တော်လေးအတွက်တော့ အကောင်းဆုံး စီစဉ်သွားရမယ်”

“ကိုယ်တော်လေးက အရမ်းကို နုလှတဲ့ကလေး ဖြစ်နေတော့
တောကြမ်းကြီးကို လျှောက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး မင်းဆက်မကျိုင့်”

“မင်းဆက်လို့ပဲခေါ်ပါ ကျွန်တော် ဒါတွေကို ကြိုတင်ပြီး ပြင်
ဆင်ထားပါတယ်”

“ဝီ...”

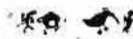
ဖီးကွက်ဝှက်တစ်ကောင် အသံကြောင့်

“ဟိုကောင်တွေ ရောက်နေပြီ ကျွန်တော့်နယ်မြေထဲ မဝင်ရဲလို့
အပြင်မှာစောင့်နေကြတယ်၊ အလင်းရောက်တာနဲ့ ဝင်ပြီးစီးကြမှာ
သေရာတယ်”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို”

“ဦးလှိုင်ဘွား အိမ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ပါ”

မင်းဆက်မှာတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ ရေခွေးလေးကို
ဆောက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

အိပ်လို့မရဘူး

အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။

“အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။”

အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။

“အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။”

“အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။”

“အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။”

“အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။”

“အိပ်လို့မရဘူးဟုဆိုလျှင် ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရမည်။”

မင်းဆက်က စိတ်ချရစွာ အိပ်ခိုင်းပေမယ့် ဦးလှိုင်ဘွားမ အိပ်နိုင်

ခဲ့ပါ။ ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာကိုပဲ စိုးရိမ်စွာနဲ့ နားစွင့်နေသည်။

“ဦးလှိုင်ဘွား”

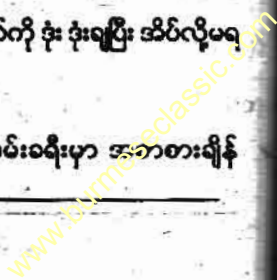
“မောင်မင်းဆက်”

“ဦးလှိုင်ဘွား အိပ်လို့မရဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကို ခုံး ခုံးချပြီး အိပ်လို့မရ

ဘူး”

“သွားကြဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ၊ လမ်းခရီးမှာ အာစားချိန်

သိပ်ပြီးပရနိုင်ဘူး။ တစ်ခါတည်း ခိုက်ပြည့်အောင် ဖြည့်ထားလိုက်၊
တိုယ်တော်လေးကတော့ ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်ကောင်းတုန်း။ သူ့ကို
ဦးလှိုင်ဘွား ပန်းပေါ်တင်ပြီး ဝေါခိုတော့”

မင်းဆက်ပေးသော ကောက်ညှင်းယူပူလေးကို ဂျီသားကြော်
နှင့်စားပြီး အိပ်ပျော်နေဆဲ ကိုယ်တော်လေးကို ပန်းပေါ်တင်ခဲ့သည်။

“ကျွန်း”

“အဲ...”

ကြမ်းပြင်တံခါးရုပ်ကြီးကို ဖွင့်တော့ မြေအောက်ကိုဆင်းသော
လှေကားထစ်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ရှေ့ကသွားမယ်၊ နောက်ကလိုက်ခိုတော့”

“ဂျိုင်း...”

ဦးလှိုင်ဘွားတို့ မြေအောက်ကိုရောက်သည်နှင့် ကြမ်းပြင်တံခါး
ကို ပြန်ပိတ်ပြီး မင်းဆက် မြေအောက်လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း
သစ်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒီကြမ်းပြင်ကို ရှာတွေ့ရှင်တော့ လိုက်လာနိုင်

“လိုက်ပါစေလေ... သူတို့ရှာတွေ့ချိန်က အတော့်ကို နောက်ကျနေပြီ”

အတော့်ကြားအောင် လျှောက်လာပြီး ရေစီးသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ပြန်သည်။ ထို့အပြင် အလင်းရောင်ကိုလည်း မင်းတင်းတင်းတွေ့နေရသလို..

“မြေအောက်လမ်းကတော့ ဆုံးသွားပြီ”

မြေအောက်လမ်းအဆုံးတွင် ရောင်ကလေးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုရောင်ကလေးမှာ တောင်ကျရောင်ကလေးတစ်ခု

“ကူး...ကူး...ကူး”

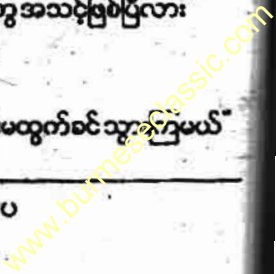
မင်းဆက်... ငှက်တစ်ကောင်၏ အသံလေးနှင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို အချက်ပေးလိုက်သော အခါ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လူတစ်ယောက် ရှမ်းဘောင်းဘီကြီးနှင့် ထွက်လာသည်။

“ဆက်..”

“မုန့်ယို... ငါလုပ်ခိုင်းထားတာတွေ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ ဆက်..”

“အလင်းရောင်ထင်ထင်ရှားရှားမထွက်ခင် သွားကြမယ်”

“အင်း...”

မုန်ယိုဆိုသူ ရောင်းနံ့သားက တစ်နေရာကိုသွားပြီး သစ်ပင်
သစ်ကိုင်းတွေနှင့် ဖုံးကွယ်ထားသော ဖောင်လေးတစ်ခုကိုတွေ့ထုတ်
လာပြီး

“ဆက်...တက်တော့၊ မနက်ရေစီးက ကြမ်းတယ်”

ဖောင်လေးပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် မုန်ယိုရေစပ်နားကဖောင်
ကိုတွန်းပြီး ရေခါးလောက်ကျမှ ဖောင်ပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

“ဟင်...ဟိုမှာ မီးခိုးလုံးတွေ”

“ဟိုကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို အဝေးကနေ မီးထုတ်
ဖစ်ပြီး ထွက်လာအောင်လုပ်နေတာပါ”

“မင်းဆက်...မင်း...ကျားသစ်နက်တွေရော”

“သူတို့လမ်း သူတို့ပြန်သွားကြပြီလေ၊ မုဆိုးတစ်ဦးဆီက ငှား
ထားတဲ့ ကျားသစ်လီမှာတွေ့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ မှော်ဆရာဖြစ်
အောင်ပို့ဆောင်ပေးတဲ့ ဇာတ်ပို့တွေပေါ့”

“ငါတို့လာခဲ့တဲ့ မြေအောက်လမ်းက မင်းဆက်ဖောက်ထား

တာလား”

“ပထမကတည်းက အိမ်ရှင်က လုပ်ထားတာ၊ ရှမ်းသူပုန်တွေ
ဒေသန်းကျန်းစဉ်က လုပ်ထားတဲ့ မြေအောက်လမ်းတစ်ခုလို့ ဆိုရမှာ
ပေါ့၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

ရောင်းကရမ်းတွေကြမ်းပေမယ့် မုန့်ယိုကတော့ ဝါးတစ်လုံး
ဖြင့်ဖောင်ကို နိုင်နင်းစွာ ထိန်းရင်းမျှောလာကြ၏။

“ဒီကောင်တွေ ဒီပုံနဲ့ဆိုလိုက်လို့မိပါ့မလား”

“ဦးလွိုင်ဘွား... သူ့န်းဆိုတဲ့လူက ဒီနယ်မြေကို အရမ်းကျွမ်းတဲ့
လူတစ်ယောက်ဆိုတာကို မမေ့နဲ့ဗျို့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ထက် ဆယ်
လှမ်းလောက် ဦးမှတော်ရုံကျမှာ”

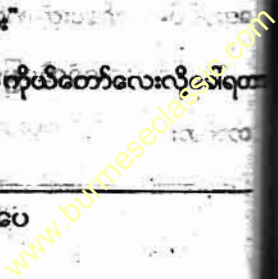
“ဦးလွိုင်... ဦးလွိုင်..”

“ဟာ... ကိုယ်တော်လေး နီးလာပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ၊ ဟာ... ဖောင်ကြီးထဲ
မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်တော်လေး”

“ဟာဗျာ... ဘာလို့ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်တော်လေးလို့ခေါ်ရတာ
လဲ”

"ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက ကိုယ်တော်လေးကို လာပြီး ကယ်တင်တဲ့
လူတွေပါ။ စိတ်ချရပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်တော်လေး။ ကျွန်တို့ကို ဦးလှိုင်ဘွားလိုပဲ
သတ်မှတ်ထားနိုင်ပါတယ်"

"ကျွန်တော်က 'ဟိုစံအိမ်ကြီးထဲက နေထိုင်မှုတွေ၊ အသုံး
အနှုန်းတွေကို သိပ်ပြီး မုန်းတာ၊ မခေါ်ကြပါနဲ့ဗျာ"

"ကောင်းပါပြီ၊ စိုင်းမခေါ်စေချင်ရင် မခေါ်တော့ပါဘူး"

"သူတို့က ဘယ်သူတွေလည်း ဆိုတာကို ပြောပြဦးလေ"

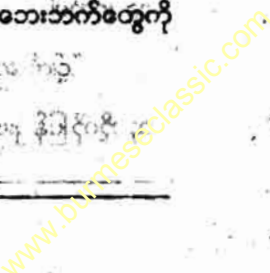
"သူက မင်းဆက်မဏ္ဍိုင်၊ သူက မုန်ယိုတဲ့ မောင်စိုင်း"

"ကျွန်တော်တို့ နစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာကို အရမ်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးမင်းဆက်"

"ရပါတယ်ကွာ... ကယ်ခွင့်ကြီးကြီးက သွားလို့ ကယ်ရတယ်လို့ပဲ
သဘောထားပါတယ်"

ကလေးတစ်ယောက်ပီပီ ဖောင်ကြီးပေါ်မှ ဘေးဘက်တွေကို
ညှိုးညှိုးပျော်ရွှင်နေလေတော့သည်။

နုစု နုစု နုစု နုစု နုစု နုစု နုစု နုစု

အား(၁)

“အိုး...”

“အိမ်တောကလျာစားပွဲကြားကို လက်နှင့်ထုချလိုက်ပြီး

“ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ အကုန်လုံးကို သတ်ပစ်
ကောင်းတယ်”

“သ...သခင်...ဟို...မှော်ဆရာကြားကဝင်ပြီး ရွှပ်လို့ ခုလိုလွှတ်
သွားတာပါ”

“ငါ့ကို ဆင်ခြေတွေ လာပပေးနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး၊ ငါ့ကို မှင်ဆာ
သူတို့ကို ပြန်ပြီးဖမ်းမိမိပဲ”

ဒေါ်စောကလျာ၏မျက်နှာသွင်ပြင်တစ်ခုလုံး နိမြန်းနေပြီး
မျက်လုံးမှာ စူးရှစွာနှင့်ဒေါသ၏ပုံရိပ်တွေက လွှမ်းမိုးနေဆဲ

“ကလျာရယ် ဘာလို့ ဒေါသတွေ ဒီလောက်ထွက်နေရတာလဲ၊
ဒီကောင်တွေ မလွတ်ပါဘူး”

“သူန်း... ရှင်ကသာ မလွတ်ဘူးပြောနေတာ၊ ခုဘယ်ကိုရောက်
သွားမုန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

ဦးရိုးတော်သူန်းက သောက်လက်စ အရက်ခွက်ကို ဘေးမှာ
ချပြီး ကလျာ၏နားတွင် ဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“နက်ကျော်..”

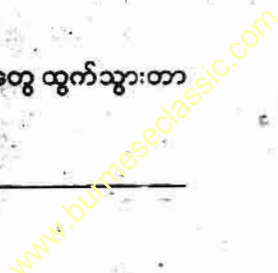
“ဗျာ... ဦးရိုးတော်”

“ဟိုစားပွဲပေါ်က မြေပုံချပ်ကို ယူခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

နက်ကျော် ယူလာပေးသော မြေပုံကို စားပွဲပေါ်တွင် ခင်းလိုက်

“မင်းတို့အားလုံးကြည့်ထား၊ ဒီကောင်တွေ ထွက်သွားတာ
ဘာဒီချောင်းရိုးအတိုင်းပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက် အနီးကပ်ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ကြားက
ဘယ်ပေါက်ကနေ ထွက်သွားတာလဲ”

“နက်ကျော်ရယ်.. မင်းက တုံးပါဘီ၊ ဟိုက မှော်ဆရာဆိုတော့
မှော်အတတ်နဲ့ ထွက်သွားမှာပေါ့ကွာ”

“မင်းတို့ ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါထပြီးထိုးရင် သွားတွေ
ကျွတ်တော့မယ်၊ မင်းတို့ပထွေးက ဘာမှော်ဆရာမှ မဟုတ်ဘူး၊ လူ
တွေကို ထင်မြင်အောင် လှည့်စားသွားတာ၊ သူတို့ထွက်သွားတာ မြေ
အောက်လမ်း ကျဉ်းတစ်ခုကွ၊ ငါ ဒီမနက်သွားပြီးလေ့လာပြီးပြီ”

“ရှင်ပြောသလို မြေအောက်လမ်းကပဲ ထွက်တယ်ထားဦး
ချောင်းအတိုင်းသွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ဒီချောင်းရေစီးက ဒီလောက်
ကြမ်းတာ၊ ဖောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လှေပဲဖြစ်ဖြစ် သွားလို့မလွယ်တဲ့ချောင်း
ဖောင်ကို အစကတည်းက ကြိုတင်ပြီးပြင်ဆင်ထားရမှာ၊ ဒီမှော်ဆရာ
လိုကောင်နဲ့ဦးလှိုင်သွားက ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားတဲ့သဘောဖြစ်နေပြီ”

“ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့(၂)ယောက်ဟာ ကြိုတင်စီစဉ်
ထားပြီးမှ ပြေးကြတာ၊ နောက်တစ်ခုတွေ့စရာရှိတာက မှော်ဆရာ
တဲ့ကောင်ဟာ ဦးလှိုင်သွားနဲ့ ကိုယ်တော်လေးကို တယ်ဖို့ကြိုတင်ပြီ”

ရောက်နေတဲ့လူဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟင်...ရှင်ပြောတာ သေချာရဲ့လား”

“ဖြစ်နိုင်လေ့အများဆုံးရှိတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပါ ကလျာ၊ ငါ တွေး
တာတွေကလွဲချော်သွားတာ ရှိဘူးလို့လား”

ဒေါ်စောကလျာ ... ဦးရီးတော်သျှန်း၏ တွေးခေါ်မှုတွေပေါ်မှာ
အကြွင်းမဲ့ယုံပြီးသားပင်၊ သံသယဖြစ်စရာမလို၊ သျှန်း၏ အကွက်ချ
ခြေစီစဉ်မှုနှင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ထိပ်ထားသခင်မတစ်ဦး
ဘဝကိုရောက်ခဲ့သူမဟုတ်လား။

“ခု...ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားပါဦး”

“နက်ကျော်...မင်းနဲ့ဘီလူးတို့အဖွဲ့က ဒီကနေ့ကလူရွာကို သွား

ဦးစောင့်ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စောသာကဦးတို့အဖွဲ့က စက်လှေနဲ့ ချောင်းရိုးအတိုင်း
ဆုတ်ကနေလိုက်၊ နိမ့်မှာမဟုတ်ပေမယ့် ဒီကောင်တွေကို ကလူရွာဆီ
တိုင်းပြီးရိုအောင်းနိုင်အောင် လှည့်တဲ့သဘောပဲ၊ ငါပြောတာ သဘော
ဆီတယ်နော်”

“ပေါက်ပါတယ်ဦးရီးတော်”

“သဘောပါက်ရင်ခုသွားကြတော့”

“ဟို..ဟို..ဦးရီးတော်၊ ကျွန်တော်တို့က ကားနဲ့သွားရမှာလား”

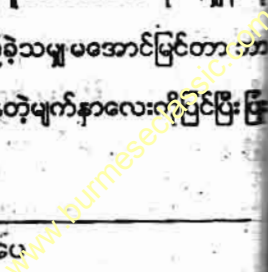
“ခွေးမသားနက်ကျော်... မင်းကားနဲ့မသွားလို့ရဟတ်ယာဉ်နဲ့
သွားရင်လို့လား... မင်းတော့ကွာ... သွား... သွား...”

နက်ကျော်တို့အုပ်စုတွေအားလုံးထွက်သွားမှ

“ကလျာရယ်... စိတ်တွေကိုလျော့ချလိုက်ပါ”

“ရှင်ကိုကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ၊ ကျွန်မက
ဒီဟာလေးကိုလွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ခုပေးရမယ့်လောင်းကစား
ငွေတွေက သိန်းရာချီနေပြီ၊ ဘာနဲ့ပေးမလဲ၊ ဟိုဟာကြီးထားခဲ့တဲ့ငွေ
တွေက တစ်နှစ်တောင် မသုံးလိုက်ရဘူး ကုန်ပြီလေ၊ ဒီဟာလေးကို
ကျွန်မတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေမှအားလုံးကို ရှင်းလို့ရမှာ...ဟင်း...”

“ငါ့အသည်းလေးက အရမ်းကို ပူပင်တတ်တာကိုး၊ သျှန်းဆို
တဲ့ကောင်ဘဝမှာ လုပ်ခဲ့သမျှ၊ ကြံစည်ခဲ့သမျှ မအောင်မြင်တာ... ဘာ
တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ မင်း ငါ့ကိုယုံရင် ညှိနေတဲ့မျက်နှာလေးကိုပြင်ပြီး ငြိ
လိုက်စမ်းပါ”

ဒေါ်စောကလျာဏ်ပန်းလေးကိုဖက်ပြီးရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်မည်

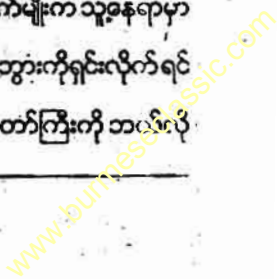
အပြု

“လွတ်စမ်းပါဦး၊ ဟိုအိမ်စေတော့ တွေ့သွားမှပြန်”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါ့ကိုလွန်ဆန်ပြီး စကားသံထွက်ရဲတဲ့သူ မရှိပါဘူး”

“မထွက်ရဲလို့ဘဲ လှိုင်ဘွား ရတနာထုပ်ကြီးကို မချီပြီး သွားပြီလေ၊ ရှင်ကို အစောကြီးကတည်းက ရှင်းပါလို့ပြောထားရက်နဲ့ ခုတော့မပြောလိုက်ရင်ဘူး”

“ကလျာ... မင်းရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ ဖြစ်ထားတာကိုး၊ လှိုင်ဘွားဆိုတဲ့ကောင်ကိုမရှင်းတာ သနားကရုဏာ ချီလို့မဟုတ်ဘူးကွ၊ စံအိမ်ကြီးရဲ့သေတမ်းစာထဲမှာ ကိုယ်တော်လေး စိုင်းစပ်နိုင်ကို ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ပစ္စည်းတွေကိုလွှဲပြောင်းပေးတဲ့ နေ့ကျရင် ကိုယ်စားပြုသက်သေနေရာမှာ ပြန်ထည့်ပေးရမှာ၊ သူမရှိ တော့ဘူးဆိုရင် ဝတ်လုံတော်ရှေ့နေကြီး ဦးကံထက်မျိုးက သူ့နေရာမှာ ဘိုယ်စားပြုသက်သေထည့်ရမှာ၊ ငါတို့က ဦးလှိုင်ဘွားကိုရှင်းလိုက်ရင် သူ့နေရာကို ကိုယ်စားရောက်လာမယ့် ဝတ်လုံတော်ကြီးကို ဘယ်လို

ချုပ်ကိုင်မလဲ၊ မင်း ဒါကိုတော့စမ်းပါ ချစ်ချစ်ရာ”

“ဦးလှိုင်ဘွားကိုရာ ချုပ်ကိုင်လို့ လွယ်ပါ့မလား”

“သိပ်ပြီးလွယ်တာပေါ့၊ သူ့အညွှာက ကိုယ်တော်လေးပဲ၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ခြိမ်းခြောက်ပြလိုက်တာနဲ့ လှိုင်ဘွား ငါတို့ကြီးတွေတဲ့ အရှုပ်တစ်ရှုပ်ဖြစ်သွားမှာလေ”

“ကျွန်မစိုးရိမ်နေတာက ဟိုမှော်ဆရာဆိုတဲ့ကောင်ကို၊ သူက ဟို (၂)ယောက်ကို ရအောင်ကယ်တင်သွားရင်ခက်မယ်”

“သျှန်း နယ်နိမိတ်ထဲမှာ သျှန်းကိုယှဉ်နိုင်တဲ့သူမရှိသေးဘူး ဆိုတာကို ယုံထားစမ်းပါ”

“ရှင့်ကို အားကိုးရမှာပေါ့”

“အားကိုးစမ်းပါ အသည်းလေးရယ်”

“ကဲပါ...လွတ်ပါဦး၊ အသက်ရှူကျပ်တယ်”

လောဘရမ္မက်သားကောင် (၂)ဦး၏အမှောင်ထုကြီးက တော့နက်သထက် နက်လာနေဆဲပေ။

www.burmeseclassic.com

အား (၂)

နေ့မွန်းတည့်ရိုက်ကိုရောက်လုလုဖြစ်နေပေမယ့် တောရိပ်နှင့်

ချောင်း၏ အအေးဒဏ်လေးက ရှိနေတုန်းပင်။

“ မုန်ယိုရေ ငါတို့ဒီရေစီးနဲ့ဆိုရင် ညနေလောက်ဆို ရောက်နိုင်

လား”

“ ရောက်နိုင်တယ် ဆက်၊ ရေတစ်ကွေ့ကျရင်တော့ အောင်နဲ့

အော်ပြီး သွားလို့မသင့်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မုန်ယို”

“ဟိုတလောက ဒီချောင်းကွေ့မှာ ရေအောက်ကကျောက်တုံးတွေ နေရာအနှံ့ပေါ်လာပြီး လှေနဲ့တောင် သတိထားပြီး သွားရတာ၊ အခန့်မသင့်ရင် လှေကိုတောင် ဝမ်းကနေထိုးပြီးခွဲလိုက်တာ၊ ဖောင်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ သွားလို့မရနိုင်ဘူး”

“သွားလို့မရရင်လည်း သွားလို့ရတဲ့လမ်းကနေ သွားကြတာပေါ့ကွာ၊ ဦးလှိုင်ဘွား။ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဒီကိုလာလေ”

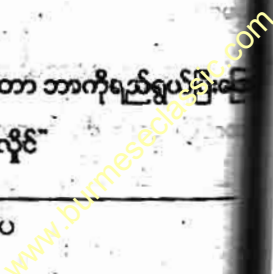
ဦးလှိုင်ဘွား ဖောင်စပ်နားတွင်ထိုင်ပြီး ရေကစားနေသော ကိုယ်တော်လေးဘေးတွင် ထိုင်နေသည်ကို မင်းဆက် လှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သဖြင့်

“ဖောင်စိုင်း ပြုတ်ကျမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မင်းဆက်ရေ... ကိုယ်တော်လေးရဲ့အနာဂတ်ကို စဉ်းစားတာပါ”

“ကိုယ်တော်လေး အနာဂတ်ဆိုတာ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ခြေတာလဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး နေထိုင်ရေးလား ဦးလှိုင်”

“ရှေ့ဆက်နေထိုင်ရေးလည်းပါတယ်၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ကြီး နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုလူယုတ်မာတွေလက်ထဲမှာ ထားခဲ့ရတာကို ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူးဖြစ်နေတာ၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဟာ သိုးဘွားအစဉ်အဆက်ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးလေ၊ ဒင်းတို့လက်ထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ပျက်စီးသွားမှာ”

“ဦးလှိုင်ဘွားရေ သိပ်ပြီးအဝေးကြီးကို မတွေ့နဲ့ဗျာ၊ မကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်တဲ့ သူတွေအတွက် မကောင်းမှုတွေက အချိန်ကျရင် သူတို့ကို ဖတ်သိမ်းသွားမှာပါ၊ ဦးလှိုင်ဘွားစိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်ထိ ထည့် မထားနဲ့၊ လုပ်သင့်တာကို ဆက်ပြီးလုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခု ခေါင်းထဲမှာထည့်ထားရမှာက ဒီနယ်မြေက လွတ်မြောက်ဖို့ပဲ”

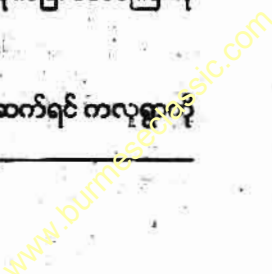
မုန်ယိုကတော့ ရောင်းကမ်းဘေးတစ်ခုသို့ ကပ်နေလေပြီ။

“ကိုယ်တော်လေးဖောင်အလယ်ကို သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မုန်ယို ကိုယ်တော်လေးကို သတိပေးလိုက်ပြီး ဖောင်ကြီးကို ရောင်းကမ်းနံဘေးတွင် ကပ်လိုက်သည်။

“ဒီကနေ နောက်နှစ်နာရီလောက်ခရီးဆက်ရင် ကလုရွာပဲ”

ရောက်ပါပြီ”

တောလမ်းကလေးအတိုင်း ခရီးဆက်လာရင်း ကိုယ်တော်လေး ကိုမှန်ယိုမှ ပန်းပေါ်တင်ပြီး ခေါ်ဆောင်လာသည်။

“ကလူရွာက မှန်ယို-မင်းရွာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇာတိချက်မြှုပ်ရွာဆိုရင် မမှားဘူး”

“ငါတို့ရွာမှာ ညအိပ်လို့ရော လုံခြုံစိတ်ချရပါ့မလား”

“ဆက်ရေ- ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကလူရွာမှာ မှန်ယိုနဲ့ ပတ်သက်ရင် အားလုံးပြီးတယ်”

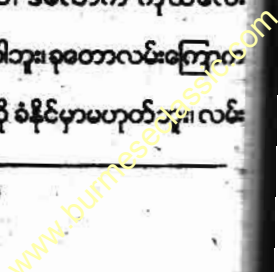
“မင်းကို အားကိုးရမှာပဲ”

“ဦးဦးမှန်ယို”

“ဘာများလဲ ကိုယ်တော်လေး”

“ဦးဦးမှန်ယိုကို အားနာတယ်၊ အောက်ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်မယ်”

“ရပါတယ် ကိုယ်တော်လေးရယ်၊ ဒီလောက် ကိုယ်လေးလောက် ကတော့ ပါလို့ပါမှန်း တောင်မသိပါဘူး၊ ခုတောလမ်းကြောတကြမ်းတယ်၊ ကိုယ်တော်လေး ခြေဖဝါးနဲ့ဆို ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်း

ကောင်းတဲ့နေရာကျတော့ ဆင်းပြီးလျှောက်ပေါ့”

မင်းဆက်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရင်း
ကလေးထိပ်နားကိုရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်တော်လေးလည်း
အောက်ကိုဆင်းပြီးလျှောက်နေလေသည်။

“ရွာလေးက အိမ်ခြေသိပ်ပြီးမရှိဘူးနော်”

“အိမ်ခြေတစ်ရာလောက်ပဲရှိတာ”

ရွာထဲသို့မဝင်ခင် တံတားလေးပေါ်တွင် ငါးမျှားနေသော
လူငယ်တစ်ဦးမှ မုန်ယိုကိုမြင်သည်နှင့် ငါးမျှားနေရာမှ အပြေးကလေး
ရောက်လာသည်။

“ကိုကြီးမုန်ယို”

“စောသာ...ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

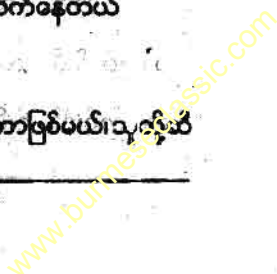
“ကိုကြီးမုန်ယိုတို့ရွာထဲကို မသွားနဲ့ဦး”

“ဟေ...ဘာကြောင့်လဲ”

“ရွာထဲမှာ ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ လူတစ်စုရောက်နေတယ်”

“ဟင်...”

“သူတို့လူစုကို ဟိုကောင်မြင်ခေါ်လာတာဖြစ်မယ်၊ သူတို့ထံ

က ကြားရသလောက်တော့ လူကြီး(၂)ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်
ယောက်ကို လာပြီးစောင့်နေတာတဲ့”

“ဟာ..”

ဦးရီးတော်သူနဲ့က ကြိုတင်ပြီး သူ့လူတွေကို ရွာကနေစောင့်
ခိုင်းခြင်းဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“မုန်ယို မင်းဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“ဒီကောင်တွေနဲ့လွတ်ကင်းတဲ့နေရာကို သွားကြရမှာပေါ့”

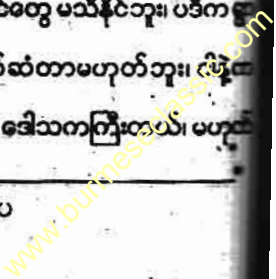
“စောသာ..မင်း ပဒီဆီကို သွား။ ငါ့ဧည့်သည်တွေနဲ့လာခဲ့မယ်
လို့ ငါတို့နောက်လျှိုဘက်ကနေ ဝင်ခဲ့ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးမုန်ယို”

စောသာကိုလွတ်ပြီး မုန်ယိုနှင့် မင်းဆက်တို့ တစ်ကော်တော
လမ်းဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြရတော့သည်။

“မုန်ယို ခုသွားမယ့်အိမ်က ရွာနဲ့ဝေးလား”

“ရွာအစွန်ဆုံးက အိမ်ပဲ။ ဒီကောင်တွေ မသိနိုင်ဘူး။ ပဒီက
မှာ လူတစ်မျိုးလေ။ ဘယ်သူနဲ့မှ ဆက်ဆံတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က
အကြောင်းသိရင်းမို့ ဆက်ဆံလိုရတာ။ ဒေါသကကြီးတယ်။ မဟုတ်

တာမတရားတာဆို တစ်ခုမှမလုပ်ဘူး။ စောစောက စောသာပြောတဲ့
မြင်တို့ဆို ပဒီဆိုရင် မျက်နှာတောင်ရဲရဲမကြည့်ရဘူး။

“မြင်ဆိုတဲ့လူက ဘာလဲ”

“သူပုန်း၊ ဓားပြတွေနဲ့ပေါင်းပြီး လူပိုက်လုပ်စားနေတဲ့ကောင်ပါ။
အလကားကောင်၊ ဘာသတ္တိမှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လူအုပ်စုနဲ့သောင်း
ထွန်းနေတာ၊ ငါနဲ့ကတော့ တစ်နေ့နေ့ သူသေကိုယ်သေ ရှင်းရမှာ၊
အခွင့်မသာသေးလို့စောင့်ကြည့်နေတာ”

“မှန်ယိုရွာထွက်လမ်းဘယ်နှစ်လမ်းရှိလဲ”

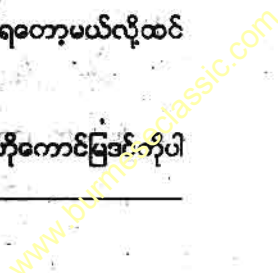
“ရွာထွက်လမ်းက (၂)လမ်းရှိတယ်”

“တခြားလမ်းရောမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးဆက်၊ တခြားလမ်းဆိုရင် ကိုယ်တော်လေးနဲ့ဘယ်လို
သွားလို့မရဘူး။ တောင်တက်လမ်းတွေ၊ လူတစ်ကိုယ်တည်းတောင်
အန္တရာယ်ကြားက သွားရတာ”

“အင်း... ငါတို့တော့ တစ်ခုခုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်လို့ထင်

“ရင်ဆိုင်တော့လည်း ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့ကွာ၊ ဟိုကောင်မြင်ကိုပါ

ရှင်းချင်တာနဲ့အတော်ပဲ”

လျှိုလမ်းကလေးဆုံးတော့ ရှုံ့ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်းနေသော ခြံကြီးတစ်ခြံဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။

“မှန်ယို...လာကြဟေ့”

“ပဒီ...”

အသက်အရွယ် (၅၀)လောက်ရှိသော ကရင်အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်မှ ခြံတစ်ဖက်ကနေ လှမ်းပြုံးခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီး နောက်ဖက်မှ အထဲကိုဝင်ခဲ့ကြပြီး--

“မင်းတို့ကြည့်ရတာ ခရီးပန်းလာသလိုပဲနားကြဦး၊ ဝါနယ်ထဲ ရောက်မှတော့ ဘာမှတွေ့မနေနဲ့၊ ငါ့ခွင့်မပြုပဲ ဝင်တဲ့ကောင်ကို အရှင် လတ်လတ်ကိုစားပစ်ဦးမယ်၊ စောသာ...ခည့်သည်တွေကို စားသောက်စရာတွေချပေးကွာ၊ ငိုက်စာလာကြမှာပေါ့၊ အဆာပြေလေး စားထားကြ ညနေစာမှ ယုန်သားဟင်းနဲ့ကောင်းကောင်းစားကြဟေ့...”

မင်းဆက်တို့ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ပဒီမှ ကျွေးသည်များကို အားပါးတရစားသောက်ကြလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“မြအင်နဲ့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ မုန်ယို”

“ဒီကောင်နဲ့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မဒါ၊ မြအင်နဲ့ပါလာတဲ့ကောင်
တွေနဲ့ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စ”

မင်းဆတ်မှကြားကနေ အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြလိုက်သဖြင့်

“သျှန်းဆိုတဲ့ ရွေးမယားရဲ့လူတွေပေါ့”

“ပဒိက သျှန်းကို သိတယ်ပေါ့”

“သိရုံတင်မကဘူး၊ ရာဇဝင်ကြေးတောင် ဆစ်ချင်နေတာ၊

ဒီကောင်က မုဒိန်းကောင်လေး၊ တစ်ချိန်က ရှမ်းသူပန်ခေါင်းဆောင်

လုပ်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို အမွေကြံခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာ၊ ဒင်းကြောင့် ငါ့

ညီတော်ယောက် ဘဝပျက်ပြီး အသက်ပါသေခဲ့ရတာ၊ တောက်...

ဒီကောင်ပါလာရင် ပွဲကြီးပွဲကောင်း နှုတ်လိုက်ချင်တယ်”

“ပဒိ... မနက်ဘယ်လိုထွက်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ထွက်လမ်းနှစ်လမ်းကို လူခွဲပြီး ထွက်ရင်ကောင်းမယ်၊ ဒီကောင်

တွေက လူအင်အားများလားစောသာ”

“(၁၀)ယောက်လောက်ပါတယ်၊ သေနတ်တွေတော့ မတွေ့

“လက်နက်တွေ ပါမှာတော့ သေချာတယ်၊ လူသာမြင်မခံတဲ့ သဘောလုပ်ထားတာ၊ ဒီလိုလုပ်မယ်၊ ငါတို့က ဟိုကောင်တွေကို စောစော စီးစီးထွက်ပြီးတိုက်မယ်၊ ငါတို့တိုက်ပြီး နာရီဝက်လောက် ကြာတာနဲ့ဒီက ဦးလှိုင်သွားနဲ့မောင်စိုင်းတို့ကို စောသာမင်းက ကောက် ရိုးတင်တဲ့ခွားလှည်းနဲ့ခေါ်ပြီး နဲ့သာလမ်းကနေ ထွက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါတို့အုပ်စုထဲမှာ ဒီကောင်တွေ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ် အောင်မောင်စိုင်းနဲ့ရွယ်တူ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဟန်ပြုပြီးခေါ်သွား မယ်”

“မဒီပြောတဲ့အကြံကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖက်မှ တိုက်ပြီဆိုရင် တစ်ဖက်က ကောင်တွေက ကူးလာမှာပဲ၊ ဒါဆို ကိုယ် တော်လေးတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလို့ရပြီ”

“ငါတောင် ပခုရားကို ရွာထဲအခြေနေသွားကြည့်ခိုင်းထား တယ်”

“ဟို...ဟိုမှာပခုရားပြန်လာပြီ”

ပခုရားမှာ ပဒီ၏ မွေးစားသားပင်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

“ပခုရရွာထဲမှာ ဘာတွေထူးလဲ”

“ချောင်းရိုးဘက်ကလူ (၂)ယောက်ထပ်ပြီးရောက်လာတယ်၊ သူတို့စက်လှေ ခေါက်ငှဘက်မှာ ဝမ်းပေါက်ပြီးမှောက်သွားတာ၊ (၂)ယောက်တော့ ဝဲထဲကို သွားတယ်လို့ပြောတာပဲ၊ မြဒင်တို့ကတော့ ချွတ်ကို ပိုက်စိတ်တိုက်ပြီး ရှာမလို့ပြောနေကြတယ်၊ လက်ခံထားတဲ့ အိမ်ကို မီးရှို့မယ်တဲ့”

“ချောင်းရိုးကနေ ငါတို့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့တဲ့ စက်လှေပဲဖြစ်
မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် မုန်ယို၊ ဒီညရွာထဲကို မွေတော့မယ်”

“ငါ့ဆီကိုရောက်အောင်လာခဲ့ကြပေါ့ကွာ၊ ပခုရ-ငါ့လေးကို ချွတ်ထားစမ်း၊ ငါခုထဲကပြောမယ်၊ ဒီညဒီကောင်တွေ လာရင် ဘယ် ခုခုမထွက်ကြနဲ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ရှင်းမယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဆနက်လောက်တော့ ငါ့လေးက စာတောင်မဖွဲ့ဘူး”

မင်းဆက်တို့က စိုးရိမ်ပေမယ့် ဝပ်ပြီးကူဖို့ပြောမထွက်ပေ။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ပ ဒီရဲ့အစွမ်းအစကို ငါသိတယ်၊ မြဒင်တို့က ဆဘောပေါက်တယ်၊ ပွဲကောင်းကောင်းလေးကိုသာ ကြည့်ပေ”

www.burmeseclassic.com

၄၆ ဓမ္မတာဝင်္ဂီ

တော့

သေနင်္ဂနှင့် အလေးအားပြိုင်ပွဲလေးက စိတ်ဝင်စားစရာပင်။

ပဒီ ဒူးလေးကို ဘေးတွင်ချပြီး ရေခဲခွေးခါးခါးလေးကို သောက်

မြဲဒင်တို့အလားကိုစောင့်နေသည်။ မင်းဆက်တို့ကတော့ အခြေ

အနက်ကို စောင့်ပြီးကြည့်နေသည်။

ကိုယ်တော်လေးကတော့ ခရီးပန်းလာသောကြောင့် နှစ်ခြိုက်

အိပ်ပျော်နေတော့၏။

“ပဒီ...ပဒီ...”

ခြံဝှံ လှမ်းပြီးခေါ်သံကြောင့် ဒူးလေးထဲကို မှားထည့်ပြီး ပဒီ

အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆင်းသွားသည်။

“သူကြီး...ဘာကိစ္စလဲ”

မြဒင်တို့အဖွဲ့က သူကြီးကို အသုံးပြုပြီး ပဒီအိမ်ကိုလာခဲ့ကြ
ရှင်းဖြစ်သည်။

“ဟို...ဟို...မင်းအိမ်မှာ လူစိမ်း(၃)ယောက် ရောက်နေတယ်
သတင်းကြားလို့လာကြည့်တာ”

“သူကြီးကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ၊ သက်ဆိုင်ရာကလား”

“မ...မ...ဟုတ်ပါဘူး။ မြဒင်တို့အဖွဲ့လူတွေက အကူအညီ
တောင်းလို့ပါ။ ဒီလူ(၃)ယောက်က ရတနာတွေကိုခိုးပြီး ထွက်ပြေးသွား
လို့တဲ့”

“ဒါဆို သက်ဆိုင်ရာအကြောင်းကြားပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်
လိုက်ပြီးရှာနေစရာတောင်မလိုဘူး။ ဒီမှာသူကြီး...ခင်ဗျားဟာ ရွာရဲ့
အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာမှ မဟုတ်တဲ့လူတွေခိုင်းတာကို
လျှောက်ပြီးလုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်အိမ်ထဲမပြောနဲ့ ကျုပ်မြထဲကိုဘယ်
ဝင်နိုင်မလဲဆိုတာကို ကြည့်ချင်တယ် မြဒင် မင်းကခေါ်လာတာ ဆို
တော့ မင်းဝင်ရှာလေ...ရှိမရှိ သိရတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“သူကြီး ခင်ဗျားဝင်ရှာလေ”

“ဟာ မင်းတို့ငါ့ကိုခေါ်လာတုန်းက လှမ်းပြီးခေါ်ပေးရုံပဲဆိုမဝင်
နိုင်ဘူး”

“မြအင် ငါတို့ကသေနှုတ်တွေနဲ့ သူကဒူးလေးတစ်လက်တည်း
ဘာကိုမှရှာလဲဝင်ကွာ”

“နက်ကျော် ဒါဆိုမင်းအရင်ဝင်လေ”

“သိပ်ပြီးဝင်တာပေါ့၊ ဟေ့လူ ခင်ဗျားအသက်ကိုနုမြောရင်
အေးအေးဆေးဆေး ရှာခွင့်ပြု”

“ငါကသေရမှာကို ဘယ်လိုလဲလို့မေးရင်တယ်”

နက်ကျော်သေနှုတ်ကို မောင်းတင်ပြီး ခြံထဲသို့လှမ်းပြီးအဝင်

“ဝိုး...ခုတ်...အား”

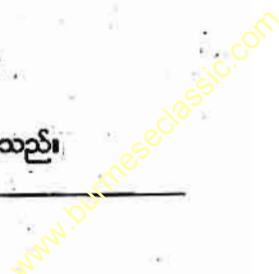
“ဟာ...”

နက်ကျော်ပေါင်တွင် မြားတစ်စင်းက စိုက်ဝင်သွားသည်။

ဆေးမှကောင်တွေကပစ်မည်အပြု

“မ...မပစ်နဲ့၊ အားလုံးမသာပေါ်ကုန်မယ်”

သူကြီးကတော့တစ်ချိုးတည်းဖြေတော့သည်။

“ဘယ်သူဝင်ချင်သေးလဲ”

မြအင်-နက်ကျော်ကိုတွဲထူပြီးနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ထွက်
ခဲ့ရတော့သည်။

“မြအင် ဘာလို့ မပစ်ခိုင်းရတာလဲ”

“သူ့ဒူးလေးက ငါတို့သေနတ်ထက်ပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ အရန်
အပျံအရှောင်အတိမ်းက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် လျင်တယ်၊ သူ့ကိုင်
(၁၀)ကြိမ်လောက် လုပ်ကြံဘူးကယ်၊ ငါ့ကောင်တွေပဲ သေတာတွေ
ဒက်ရာရတာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ သူပုန်အဖွဲ့တွေ
နဲ့ သူ့ကိုခိုင်းပြီးဆော်တာတောင် မရဘူး။ ကြောက်ဖို့လည်းကောင်
တယ်”

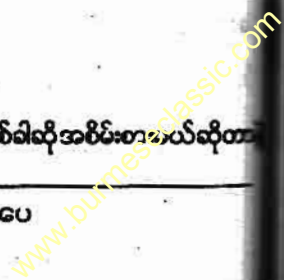
“ဘာကိုကြောက်ဖို့ကောင်းတာလဲ”

“တစ်ခါက သူပုန်တစ်ဖွဲ့က သူ့ကို ဝမ်းဖို့လုပ်တော့၊ သူပုန်ကောင်
တွေရဲ့လက်ကိုဖြတ်ပြီးမီးဖုတ်စားတာ”

“ဟာ...ဟီး...”

“လူ့ဘီလူးကြီးလားမသိဘူး”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ၊ နောက်တစ်ခါဆို အစိမ်းစားမယ်ဆိုတာ”

သူ့ကိုဘယ်သူမှမထိခဲ့တော့ဘူး”

“မြအင်...အီး...”

“ဘာလဲနက်ကျော်”

“မင်း...မင်းကွာအစောကြီးကတည်းက သိရက်သားနဲ့ ဘာလို့
ခေါ်လာတာလဲ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ငါတို့လက်တွေပါဖြတ်ပြီးစားရင်
ဘဝပျက်ပြီ”

နက်ကျော်ညည်းတွားပြီးပါလာလေတော့သည်။ ပဒီရဲ့အိမ်ထဲ
မှာတော့ မင်းဆက်တို့ရေခန်းခါးခါးလေးကိုပိုင်းဖွဲ့ပြီး သောက်နေဆဲ

“ပဒီကို မေးမယ်၊ မေးမယ်နဲ့ မမေးရသေးဘူး”

“ဘာကိုလဲ မုန်ယို”

“ပဒီတစ်ခါက သူပုန်တွေရဲ့လက်ရောင်းတွေကို မီးဖုတ်ပြီးစား
တာတကယ်လား”

“မုန်ယိုရယ်၊ ငါက လူသားကို စားပျိုမလား။ ရွေးမသားတွေကို
ကြောက်သွားအောင် ပဲမြစ်တောင့်တွေကို လက်ရောင်းပုံစံနဲ့စားပြ
တာဟေ့”

“ဟား...ဟား...ဟား...မသိပါဘူးဗျာ၊ တကယ်များ စားတာဟား

လို့ပါ”

“ငါတစ်ခုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ”

“ဘာကိုလဲ ပဒီ”

“ဟောဒီက ကိုယ်တော်လေးရဲ့လွတ်မြောက်ရေးကို ငါ့ပါ မင်းတို့နဲ့အတူ ခရီးဆုံးတဲ့အထိ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်.. ပဒီ တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလို မတရားလှတဲ့ကိစ္စကြီးကို အမှန်တရားဘက်က ကူညီပေးရမှာပေါ့”

“ပဒီ...ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

“ငါက မတရားမှုကို မုန်းတီးလို့ မင်းတို့နဲ့အတူလိုက်တာပေါ့ ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့၊ ကဲ...အိပ်ရေးဝအောင်သာအိပ်ကြတော့၊ နောက်တစ်ကြိမ်ခွေးကောင်တွေ မလာရဲဘူး”

မင်းဆက်တို့အတွက် ပဒီသည် အရည်အချင်းပြည့်ဝသည့် လူတစ်ယောက်မို့ အကြီးမားဆုံးအင်အားတစ်ခုကို ရလိုက်သလို..

အသုံး(၃)

အရက်အလင်းရောင်မှာ ပုန်းလျှိုးနေဆဲ... မင်းဆက်တို့တွေ
 နှုတ်ဖောက်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလေသည်။ နဂိုကစီစဉ်ထားသလို
 အခြေအနေမျိုးမဟုတ်တော့ပေ...။ ပဒီ ခြံကြီးတစ်ခြံလုံးကို မြင်နှင့်
 ဆောင်းကျန်းသူအဖွဲ့တွေ ပိတ်ဆို့ကာထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ခွေးကောင်တွေ တယ်ပြီးမိုက်တာကို... ငါတို့ထွက်လမ်းကို

ရလိုနည်းနဲ့ ပိတ်ဆို့တာကတော့ ပိုပြီးတောင်အဆင်ပြေတယ်...
မင်းဆက်နဲ့ငါက ရှေ့နောက်ထွက်မယ်၊ မုန်ယိုနဲ့ ကိုလှိုင်ဘွားတို့က
ကိုယ်တော်လေးကိုအထူးဂရုစိုက်ပြီး နောက်ကလိုက်ပြီးထွက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စေသံာနဲ့ပခုရ... ငါ့နှိုင်းတဲ့နေရာကနေ မီးသွားပြီးရှိတော့
ပြီးရင် မင်းတို့လည်း တောင်ချောင်းရွာဘက်ကို ခဏရှောင်နေကြ
တော့...၊ တကယ်လို့ငါပြန်မရောက်ခဲ့ရင် ကျန်တဲ့ငါယာမြေတွေကို
ဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတော့...”

ပဒီ မှာစရာရှိတာတွေကို မှာပြီးသည်နှင့် အိမ်ကြီးနောက်စေ-
ဘက်မှစတင်ပြီး ထွက်လာသည်။

“ဝန်း...ရှဲ...ဝန်း...”

“ဟင်...”

မြဲကြီးတစ်ခုလုံး မီးတောက်မီးလျှံတွေ ပေါ်ထွက်လာပြီး အမြဲ-
ဘက်ရုံနှင့် သစ်ပင်တွေဆီကို ကူးစက်သွားလေတော့သည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

“နောက်ကိုဆုတ်... မီးတွေဒီဘက်ကိုကူးလာပြီ...”

မြကြီးအပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများနှင့် အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရတော့သည်။ ထိုအပြင် ပြေးလွှားသံတွေက ပွက်လောရိုက်နေတော့၏။

“မင်းဆက်...ရှေ့မှာ... ငါလုပ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်စာပို့ရန်အတွက် ဆင်းကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မီးတောက်မီးလျှံတွေကြားထဲမှ ထွက်ပေါက်လမ်းတစ်ခုကို စောက်လုပ်ထားသော လျှို့ဝှက်စာပို့ရန်အတွက် ဆင်းလာကြတော့သည်။

“ဟိုမှာလျှပ်ကားတစ်စီး”

လျှပ်ကားဘေးတွင် သေနတ်သမား(၂)ယောက်သာစောင့်နေကြပြီး တခြားသူတွေက ပဒီပြည်ရိုးမီးတောက်တွေမှာ အာရုံထားနေကြတော့သည်။

“ဒီနစ်ကောင်ကို အသံတိတ်ရှင်းမယ်.. မင်းဆက်မင်းကား ဆောင်းတတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မမောင်းတတ်တာ လေယာဉ်ပျံပဲ့ရိုက်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီဂျစ်ကားဟာ ငါတို့အတွက်ပဲဟေ့”

မင်းဆက်နဲ့ ပဒီလူချင်းခွဲလိုက်ပြီး ကားနားဆီသို့ကပ်သွား

တော့သည်။

“ဟိတ်”

“ဟာ...မင်း...မင်း...”

“ဖြောင်း...အီ”

မင်းဆက်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ပဒီကလည်း ဘေးဘက်မှတစ်
ယောက်ကို သာသာလေးလေးပဲ အသံတိတ်အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ရပြီမြန်မြန်လာကြဟေ့”

ဂျစ်ကားပေါ်သို့အားလုံးတက်ပြီး မင်းဆက်ကားစက်နှိုးကာ
ထွက်လိုက်သည်နှင့်..

“ပစ်...ပစ်ကြစမ်း”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

ဂျစ်ကားနောက်မှ သေနတ်သံတွေက ထွက်ပေါ်လာပေမယ့်
ထိရောက်မှုတော့မရှိချေ။

“ဗူး...”

www.burmeseclassic.com

“မင်းဆက်ရေလိုက်လာကြပြီဟေ့၊ မင်းသာကားကိုအာရုံစိုက်

ပြီးမောင်... နောက်ကကိစ္စတွေကိုငါရှင်းမယ်”

မင်းဆက်တို့ကားနောက်တွင် ကား(၂)စီးလိုက်ပါလာတော့

သည်။ ပဒီ ဒူးလေးကိုပြင်ဆင်ပြီး နောက်ကကားကိုချိန်ထားပေမယ့်

ဆစ်သေးပေ။

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း...”

နောက်မှလိုက်လာသောကားမှာ သေနတ်ကိုအဆက်မပြတ်

အိပ်ပေမယ့် မင်းဆက်တို့ကားဆီကိုတည့်တည့်မတ်မတ် မရောက်ခဲ့ကြ

“မင်းတို့အလှည့်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ဟေ့”

ပဒီနေရာကောင်းကိုရောက်မှ နောက်မှလိုက်လာသောကား

ဆီတို့ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဂျီ... ဒုတ်...”

“ဟာ... သွား... သွားပြီ...”

ပဒီပစ်လိုက်သောမြှားမှာ ကားဘီးကိုထိုးဖောက်ဝင်သွားပြီး

ဘာမှာဘေးဘက်သို့ကျသွားသည့်နေရာက... ရောက်လျှင်ကြီးတစ်ခု

“ဝုန်း...”

“ဟားဟားဟားတစ်စီးကတော့သူ့စိတ်နဲ့သူ့သွားဦးလားစမ်း
နောက်ထပ်တစ်စီး”

နောက်ထပ်တစ်စီးမှာပထမတစ်စီးလိုပင်မှာကြောက်သဖြင့်
သိပ်ပြုံးကပ်မလိုက်တော့ပဲ အဝေးမှလိုက်ခဲ့တော့သည်။

“မင်းဆက်ရေရှေ့တံတားကျရင်ကားကိုရပ်ငါဆင်းမယ်”

“ပဒီဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီကောင်တွေကိုချင်းထဲမှာထားခဲ့မလို့ဟေ့”

မင်းဆက်ရောင်းကူးတံတားရှေ့တွင် ပဒီကိုချထားပြီးတစ်
ဘက်တွင်ကပ်ထားလိုက်သည်။

“ဦးမင်းဆက်”

“ဘာလဲမောင်စိုင်း”

“ကျွန်တော်လည်းဒီကောင်တွေကိုသေနတ်နဲ့ပစ်ချင်တယ်”

“နောက်တော့ပစ်ရမှာပေါ့ကွာ ဦးသေနတ်ပစ်သင်ပေးမယ်”

“တကယ်သင်ပေးနော်”

“အေးပါကွာ... မုန်ယို မင်းတို့ကားဘေးမှာနေရာယူလား
ဟိုကောင်တွေလှမ်းပြီးပစ်နိုင်တယ်”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

ပဒိတံတားကြီးရဲ့အလယ်တိုင်နှစ်ဖက်ကို သူ့မှာပါလာသည့်
ဆိန်လေးနှင့်ခုတ်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လေးပြေးလာတော့သည်။

“မင်းဆက်ရပြီ၊ လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘူး... သွားကြမယ်”

ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်၍မောင်းထွက်လာခဲ့ကြပြီး သိပ်မကြာ
ဘဲထားကြီးကနူးကျသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ကဲခုကစပြီးအပန်းဖြေရီးထွက်တယ်လို့ သဘောထားပြီး
ဘာမောင်းတော့မင်းဆက်ရေ”

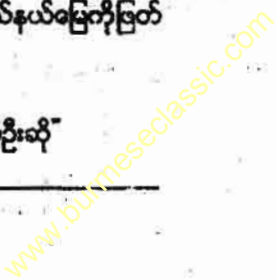
“ပဒိဒီကထွက်ရင်ဘယ်ကိုရောက်မှာလဲ”

“ပဒေါင်းဘူးရွာကိုရောက်မှာ”

“မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ခုစိုက်ကောင်တွေကျင်လည်တဲ့ရွာက
ဘာဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ သေနတ်မပါရင် စကားပြောလို့မရ
ဘူးတ့... ငါတို့အတွက်တော့နောက်ထပ်အန္တရာယ်နယ်မြေကိုဖြတ်
သွားရမှာပေါ့မင်းဆက်”

“ဒီရွာမှာကြီးစိုးနေတဲ့သူက အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆို”

“နေနတ်သမီး(ခ) သမုဒယလို့ခေါ်တယ်”

“အမည်လေးကတော့ ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးပဲ နေနတ်သမီးလို့ဘာ
ကြောင့်ခေါ်ရတာလဲ”

“သူရဲခေါင်သတစ်ချက်ဟာ နေလိုတောက်လောင်စေတယ်ဆို
တဲ့သဘောမျိုးပြောတာပဲ”

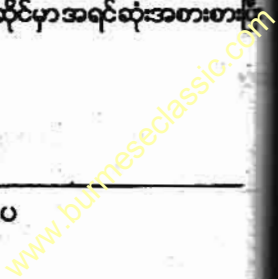
“သေနတ်တွေကိုင်ထားတဲ့ ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေက
ဆက်ကြားပေးရတဲ့သူဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ကောင်းနေပြီပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားတယ်မပြောနဲ့ မင်းဆက် သမုဒယရဲ့ အလှက
ရှူးသွတ်စေလောက်အောင်လှတယ်နော်ပြီးတော့ သူ့ဘေးမှာကိုယ်ရံ
တော်လုပ်နေတဲ့ စကြာခေါင်နဲ့ လက်ယာခေါင်တို့သေနတ်ကျည်ဆံက
ပစ်မှတ်ကို ချိန်စရာမလိုဘူး”

မင်းဆက်အတွေးထဲမှာ ချက်ချင်းရောက်ရှိသွားသူက နေနတ်
သမီးခေါ်သမုဒယဆိုသော သူပင်ဖြစ်သည်။

“ရှေ့မှာမြင်နေရတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ အရင်ဆုံးအစားစားဖို့
မှရွာထဲကိုဝင်မယ်”

“တည်းခိုဖို့အတွက်ရော”

“ငါ့မိတ်ဆွေထီးတန်ဆီတဲ့ကောင်မိမှာ တစ်ညအိပ်ပြီးခရီး
ဆက်မယ်၊ မင်းဘယ်ထိမောင်းရမှာလဲ မင်းဆက်”

“သိုက်တောမြို့ကလေးထိသွားရမှာ”

“မင်းခရီးက အဝေးကြီးကိုသွားရမယ့် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုပဲ၊

အဖွဲ့အတွက်လိုက်လို့ကောင်းတဲ့ နယ်မြေတွေပဲ”

အပြင်ဘက်မှာသီးသန့်ခွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်လေး

အစ်ခုရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်ပြီး ဆိုင်ကလေးထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြပြီး... ခက

အိုင်သေနှုတ်သိမား (၅) ယောက် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒေါ်စော... ဒေါ်စော”

“ဘာများလဲ... ကျောက်ခိုး”

“ဒီကားကိုဘယ်သူတွေမောင်းလာတာလဲ”

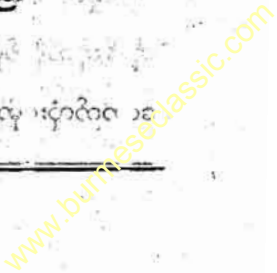
“ဟို... ဟို...”

မင်းဆက်တို့ဝိုင်းဘက်ကို ဆိုင်ရှင်ကလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သ

ဖြင့် မင်းဆက်နှင့် ပဒီဆိုင်ပြင်သို့တွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကားကိုမောင်းလာတာမင်းတို့လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကားကင်္ဂါတို့တပ်ကကားကွမ်းတို့ခိုးလာတာမဟုတ်လား”

“ခိုးလာတာမဟုတ်ဘူးယူလာတာ”

“ဘာကွ”

“ချောက်...ချောက်...”

သေနတ်သမားတွေက သေနတ်မောင်းတင်ပြီး မင်းဆက်တို့ကိုချိန်ခွယ်လိုက်သည်။ မင်းဆက်နှင့်ပဒီတစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး....

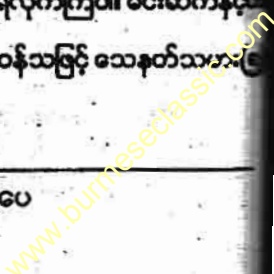
“မင်းတို့ကသေနတ်ကြီးတွေနဲ့ဆိုတော့ သိပ်ပြီးမတရားဘူးထင်တယ်ကွာ”

“စကားရည်မနေနဲ့လိုက်ခဲ့ကြစမ်း”

“ခေါ်ရင်တော့လိုက်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ...လိုက်ပြီဟေ့”

“ဖြောင်း...အင့်... ခွပ်... အား”

သေနတ်များကိုကိုင်ထားကြသော်လည်း မင်းဆက်တို့အနီးကပ်လှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် ပစ်ချိန်ပင်မရလိုက်ကြပါ။ မင်းဆက်နှင့်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုတွေက အလွန်မြန်ဆန်သဖြင့် သေနတ်သမားတွေ ယောက်လုံးမှောက်သွားချိန်တွင်။

“ရွေးမထား(၂)ယောက်သေဖို့သာပြင်တော့”

“စိုင်းလုံ...”

“ဟာ...သ...မှ...ဒ...ယ...”

“ဟင်”

မင်းဆက်ကြားလိုက်ရသောအသံမှာ နူးညံ့သလိုရှိပေမယ့် နူးညံ့သောအသံတစ်ခု မင်းဆက်တို့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး အောက်ကိုကျနေသော ဦးထုတ်ကိုပြန်ပြီးကောက်ယူလိုက်သည်။

“စိုင်းလုံ မင်းကောင်တွေကိုခေါ်ပြီးသွားတော့၊ မင်းတို့ရာဇဝင် တွေကို ငါမသိဘူး၊ ငါ့ရှေ့မှာသေနတ်သံမကြားချင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်တွေသွားမယ်”

“စိုင်းလုံ...သူလူတွေကိုခေါ်ပြီးထွက်သွားတော့သည်။”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်တွေခြေတွေသွက်လှချည်

ထား ခိုးကျူးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်တို့ဒီရွာကိုအလယ်လာကြတဲ့သူတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခရီးသွားရင်နဲ့ ဝေဖန်နားဖို့ရောက်လာကြတာပါ”

www.burmeseclassic.com

"ရှင်တို့နို့ပါလာတဲ့ကလေးက ကိုယ်တော်လေးရိုင်းစပ်နိုင်ဆိုတာပေါ့"

"ဟင်"

"ဟာ"

"ဒီလောက်ဆိုရင် ရှင်တို့သဘောပေါက်မှာပါ။ ကျွန်မကတော့ ခုနကကောင်တွေလိုတော့ စကားလုံးမကြမ်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘေးကသနတ်သမားတွေက စိတ်ဆိုးလွယ်တယ်"

"မင်းကငါတို့ကို မင်းတို့သဘောပေါ့"

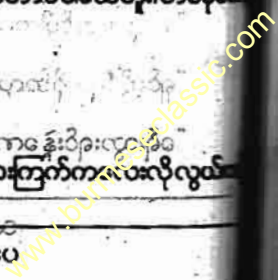
"ရှင်တို့ကိုစိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားတာက ကိုယ်တော်လေးရိုင်းစပ်နိုင်တစ်ယောက်တည်းပဲ။ ရှင်တို့ဘက်က ကိုယ်တော်လေး ကိုထားပြီး ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ရှင်နို့ကျွန်မကြားမှာ သွေးစွန်းမယ့်ကိစ္စလေးတွေမရှိတော့ဘူး"

"မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ငါမသိဘူး။ တစ်ခုပေး"

မင်းကိုပြောလိုက်မယ်"

"ရှင်ပြောကြည့်ပါ"

"ကိုယ်တော်လေးကိုငှက်ကလေးကြက်ကလေးလိုလွယ်"

တကုမ်းပြီးခေါ်သွားဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်တာပဲဖြစ်မယ်”

“စကြာခေါင် နေဦး”

ဘေးမှ စကြာခေါင်ဆိုသူက သူ့ခါးကြားဆီသို့လက်ရောက် သွားတာကို သမုဒယ လှမ်းပြီးတားလိုက်ကာ မင်းဆက်မျက်နှာသို့ ထပ်ပြီးရှုန်းလှဲနေတဲ့ မျက်လုံးနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနယ်ပြေမှာ ကျွန်မကို ဒီလိုစကားတွေကိုကြားရုံအောင်ပြော ခဲ့တာ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ရှင်ကဘာမှမသိတဲ့လူဆိုတော့ တွန့်မသမိုင်းကို ပြောမပြတော့ပါဘူး”

“နေနတ်သမီးရဲ့ရာဝေင်ဟာ ကျုပ်အတွက်မဟုတ်ဘူး”

“တောက်... ဒီကောင်တော့ကွာ”

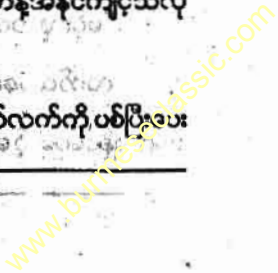
“လက်ယာခေါင်”

“ရှင်တို့ဘက်ကစကားကုန်သွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်ပဲဆိုရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ... လက်နက်မဲ့သူကိုလက်နက်နဲ့အနိုင်ကျင့်သလို ဆော့မလုပ်ချင်ဘူး... ရော့”

မင်းဆက်ကို သမုဒယမှ သေနတ်တိုတစ်လက်ကို ပစ်ပြီးဒေး

လိုက်သည်ကို မင်းဆက်လုပ်ယူလိုက်၏။

“ရှင်သေနတ်တော့ပစ်တတ်မှာပါ”

“လက်ကလေးတွေ၊ ရင်ကျည်ဆံထွက်တဲ့ကိစ္စပဲ သိပ်ပြီး မခဲယဉ်းလှပါဘူး”

“ရှင်ပုံစံနဲ့ကျွန်မလူကို ယှဉ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ပြီးကွာနေမလားဘဲ”

“အဆုံးအဖြတ်ဆိုတာ ပြီးဆုံးသွားပြီးမှမှန်တာပါ”

“ရှင်ကြိုက်တဲ့လူကိုရွေးလိုက်”

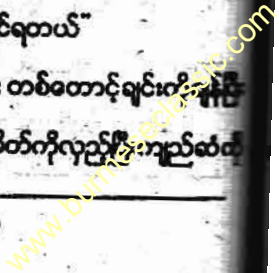
“ကျုပ်ဘက်ကရွေးချယ်စရာမရှိဘူး၊ မင်းပဲရွေးချယ်နိုင်တယ်”

“လက်ယာခေါင်”

မင်းဆက်သေနတ်ထဲမှ ကျည်ဆံ(၅)တောင့်ကိုထုတ်ပြီး ဖြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သေနတ်ထဲတွင် ကျည်တစ်တောင့်သာချန်ထားပြီး ခြောက်လုံးပြူးအိမ်ကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ လှည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းလူဘက်က ဒီလိုမလုပ်ချင်ရင်ရတယ်”

လက်ယာခေါင်ကျည်ဆံထုတ်ပြီး တစ်တောင့်ချင်းကို နှုတ်ပစ်လိုချင်ပေမယ့် ခြောက်လုံးပြူးကျည်အိမ်ကို လှည့်ပြီး ကျည်ဆံထုတ်

နေရာမှန်ရောက်အောင်တော့မလုပ်နိုင်၊ ဒါပေမယ့် သမုဒယရှေ့တွင်
သီတာကျားဖိုးသဖြင့် မင်းဆက်လုပ်သလို လုပ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါလောင်းကြွေးက ဘာလဲ”

“ရှင်သက်ကအရင်ပြော”

“ငါ့ကိုမင်းလှူက သေအောင်ပစ်နိုင်ပြီဆိုရင် ကိုယ်တော်လေး

ဘိခေါ်သွားလို့ရပြီ... မင်းလှူခွင့်ရင်ရော”

“မင်းတို့ကိုရွာကနေထွက်ခွင့်ပြုမယ်”

“မင်းစကားကိုငါယုံတယ် လေ့ရှိပြီ”

မင်းဆက်တို့နှစ်ယောက်သိပ်ပြီးမကွာသောနေရာတွင် နေရာ

နှုတ်ကြပြီးနောက်၊

“တစ်... နှစ်... သုံး...”

“လေ့လျက်...”

“ဒိုင်း”

“တင်”

လက်ယာခေါင်သေနတ်မှကျည်မထွက် မင်းဆက်သေနတ်

ထိုင်ရာ လက်ယာခေါင်၏ဦးထုပ်ကို ထိမှန်သွားတော့သည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

သမုဒယလက်ခုပ်ကလေးတီးပြီး အပြုံးပွင့်လေးတစ်ခုနှင့်
ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။

“လေးစားလောက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ရှင်နိုင်သွားပြီ ကျွန်
ကတိအတိုင်း ဒီရွာမှာလွတ်လပ်စွာနေပြီး ကိုယ်လိုရာခရီးကို ဆက်
သွားနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးထပ်ပြီးတစ်ပါးရစေ သမုဒယ သွားခွင့်ပြုပါဦး”
မင်းဆက်လှည့်ပြီးအထွက်တွင်...

“နေပါဦး”

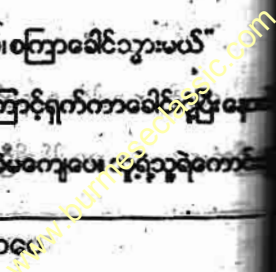
“ဘာများလဲ”

“ရှင်ကကျွန်မနာမည်ကိုတော့သိနေပြီး ရှင်နာမည်လေး
တစ်ဆိတ်လောက်ပြောခဲ့ပါဦး”

“မင်းဆက်မကွိုင်”

“ကျွန်မမှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ကြောခေါင်သွားမယ်”

လက်ယာခေါင်က သူ့အရှုံးကြောင့်ရှက်ကာခေါင်ပြီး နောက်
မှလိုက်ခဲ့ပေမယ့် မင်းဆက်ပေါ်မှာ အစိမကျေပေ မှုရဲ့သူ့ရဲကောင်

ပဏီ မိတ်ဆွေ တီတန်အိမ်တွင် မင်းဆက်တို့တစ်ညတာနားရီ
ကြတော့၏။ ညစာထမင်းစားပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသည်။

“မင်းဆက်ဒီတစ်ခါပွဲကိုတော့ တကယ်ရိုးကျွေးတယ်ကွာ”

“ပဏီ သိပ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့။ လက်ယာခေါင်နဲ့ သေနတ်ရင်း
ယှဉ်ပြီးပစ်ရင် ကျွန်ုပ်လွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ဘက်
ကနေစိန်ခေါ်လိုက်ရတာ”

“သမုဒယကတော့မင်းကို သဘောကျသွားတယ်လား”

“သမုဒယ သဘောကျတာထက် ဟိုကောင်ထက်လက်ယာခေါင်

ဇာတ်လုံးတွေကတောက်ကျစ်မှုတွေပါနေတယ်”

“ငါတို့သတိတော့ထားရမယ် ဆက်”

“ဟုတ်တယ်မှန်ယို၊ ဒီညကို စိတ်ချပြီး အိပ်လို့မရဘူး။ ငါတို့

အိပ်ရာစိုင်းလုံတို့အဖွဲ့ကလည်း ခေါ်ချင်နေတာ”

ခေးတံကြိုးကိုခဲပြီး နားထောင်နေသော ဦးတီးတန်မှ

“မင်းတို့ပြောသလို သိပ်ပြုံးဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဝတ္ထုမှာ လက်ယာခေါင်

နဲ့ ကြောခေါင်က သမုဒယကို သူသိမ်းမယ်၊ ငါသိမ်းမယ် ဖြစ်နေတာ၊

သမုဒယအတွက် အခြေအနေက မကောင်းတော့ဘူး။ တစ်ကောင်

အောင် သေတာနဲ့ တစ်ကောင်က ကျိန်းသေသိမ်းပိုက်မှာ..”

“သမုဒယက သိမ်းပိုက်တာကို ခံပိုမလား”

“သမုဒယ ဝတ်စုံတည်နေနိုင်တာ သူတို့(၂)ယောက်ကြောင့်

တို့ဆိုရမယ်၊ သမုဒယ ခေပ်ကြီးက တစ်ချိန်က နားမည်ပဲရှိတော့တာ၊ ဝ

အုတ်ထည်ကြီးဖြစ်နေပြီ သမုဒယကို ကာကွယ်ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့

ဘူး သမုဒယက သူတို့(၂)ယောက်ကြားမှာ ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့နေနေရ

“လက်ယာခေါင်နဲ့ ကြောခေါင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သမုဒယ

နားကိုရောက်ခဲ့ကြတာလဲ”

“ဒီနှစ်ကောင်ကို သမုဒယ ဖခင် ဝိုလ်တိမ်ညိုက ငယ်ငယ်က တည်းက ပွေးစားခဲ့တာ၊ ပွေးစားတယ်ဆိုပေမယ့် ကယ်တင်ထားတာ ဆိုရင် မမှားဘူးပေါ့ကွာ၊ တစ်ပတ်တစ်ကြောင်းနဲ့ ရှမ်းသူပုန်တွေ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး သူတို့(၂)ယောက်ရဲ့မိခင်ရော၊ ဖခင်ရော တိုက်ပွဲမှာ ကျ သွားတာကို ဝိုလ်တိမ်ညိုက ရော်ယူပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ တာ၊ ဒီကျေးဇူးတရားကိုတောင် မထောက်ထား။ သမုဒယကို ကြံစည် နေကြတာ”

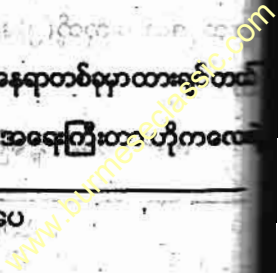
“လူမိုက်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ အသိတရားကင်းမဲ့ပြီး အမှားဆိုတာ ကို ရှိနိုင်နေကြတာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ နောင်တတရားက အဆုံးသတ် ပေးသွားမှာပါ”

“အလှည့်ကျစောင့်ပြီး အိပ်ကြတာပေါ့”

“မင်းထက်.. မင်းကအိပ်ပါ၊ ငါတို့က ကားပေါ်မှာ ဝိုက်ပြီး လိုက် လို့ရတယ်၊ မင်းက ကားမောင်းရမှာ”

“ပဒီရေ.. မင်းလူတွေကို လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ထားခွင့် တစ်

“ကောင်းတာပေါ့၊ တိတန်ရာ၊ အရေးကြီးတာ ဟိုကလေး

လုံခြုံရေးပဲ”

“ငါ့နောက်ဘက်မှာ အခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်
ဘူး၊ ငါ့ရှမ်းသူပုန်တွေ ကြီးစိုးတုန်းက လျှို့ဝှက်လုပ်ထားတာ”

“ဦးလှိုင်ဘွားက ကိုယ်တော်လေးကို ခေါ်သွားပြီးနေလိုက်ပါ၊
ထကယ်လို့ ရင်ဆိုင်မှုတွေရှိရင် စိတ်ချစွာ နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာပေါ့”

“အေး...အေး...”

“ကျွန်တော်က ဦးဦးတို့ရုတာကို ကြည့်ရင်သေးတာ”

“ကဲပါမောင်စိုင်းရယ်... နောက်တော့မှ တာဝကြီးကြည့်နော်”

ဦးလှိုင်ဘွားမှာ ကိုယ်တော်လေးကို ခေါ်သွားပြီး ဦးတီတီနီ
နောက်ကိုလိုက်သွားလေသည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ မင်းဆက်တို့အပြင်
တို့နားစွင့်ရင်းစောင့်နေကြသည်။ အိမ်ကြီးထဲမှာ မီးတွေကို ငြိမ်းလိုက်
လေသည်။

“မင်းဆက်... ဒီမှာလာပြီးကြည့်”

အိမ်ကြီးခြံဝန်းထဲသို့ မောင်စိုင်းစိုင်းလားနေကြသည့် သဏ္ဍာန်
တွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လွှာကိုးပီဂိုမိခိ”

“ငါတို့ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့”

“လူအင်အားများတယ်”

“တစ်ယောက်ချင်းကို လူခွဲပြီးပြီရမှာပဲ၊ မင်းဆက်ဒီကနေပဲပြီး
ပစ်ရင် သူတို့အင်အားနဲ့ဆို မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ပဒီအပြင်ထွက်ပြီး တစ်ယောက်ချင်းပြီရမယ်”

မင်းဆက်၊ ပဒီနှင့် မုန်ယိုတို့(၃)ဦး အိမ်ကြီးနောက်ဖေးဘက်မှ
နေချွဲကွယ်တွေမှာခွဲပြီးစောင့်နေလိုက်ကြသည်။

“ကဲ...စပြီးခွင့်ပြီ..”

“ရှိ... ဒုတ်...အား”

“ဟင်...ပစ်...ခိုင်း...ခိုင်း..”

ပဒီက သူ့ခွားလေးဖြင့် တစ်ယောက်ကိုပစ်လိုက်၊ ဧရှောင်ထွက်
လိုက်နှင့်လုပ်နေသလို မင်းဆက်နှင့် မုန်ယိုမှာလည်း တစ်ယောက်ချင်း
ကို အနီးကပ်ရှင်းရတော့သည်။

သေနတ်သမားတွေက အိမ်ကြီးထဲကို အတင်းထိုးဖောက်ပြီး
ဝင်ပေမယ့် အိမ်ကြီးထဲတွင် အာကိုမှ ရှာမတွေ့ကြပေ၊ အပြင်ဘက်မှာ
တော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကျနေလေပြီ။

“အိမ်ကိုပီးရှို့ကွာ”

“လက်ယာခေါင်... နှင်း... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ရုပ်စမ်း”

“မင်းအပိန်တွေကို ငါနာခံစရာမလိုဘူး”

“မင်း... နိုက်နိုင်းလှေ့ညှပ်လား၊ လက်ယာခေါင်”

“စကြာခေါင်... မင်းကိုယ်မင်း သူတော်စင်ကြီးလုပ်ပြီး အမှတ်

တွေ ယူမနေနဲ့၊ မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ၊ သမုဒယကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံစည်နေ

တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီနေ့ပွဲမှာ မင်းနဲ့ငါပါ စာရင်းရှင်းကြတာပေါ့”

လက်ယာခေါင်တစ်ယောက် အတ္ထုမျက်လုံးတွေကန်းပြီး

အစ်ကိုဖြစ်သူကို စိန်ခေါ်နေလေပြီ။

“မင်းဘက်က စိန်ခေါ်မှတော့ သိပ်ပြီးရတာပေါ့၊ ကဲ... သေနတ်

ထုတ်လိုက်တော့”

“ထုတ်ပြီဟေ့... နိုင်း... အား”

“ဟင်... စကြာခေါင်...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

“မင်း... မင်း... လူယုတ်မာ...”

စကြာခေါင်ဘက်မှ သေနတ်ထုတ်ဖို့နိထိမစောင့်ဘဲ အကောက်

ကြံစားလက်ယာခေါင်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ...သမုဒယ မင်းသာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ မင်းကို အကာ အကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ကောင်ကတော့ ဘဝပြောင်းသွားပြီ၊ မင်းအဖေကို လည်း ငါရှင်းခဲ့ပြီပြီ”

“နင်...ခွေးထက်မိုက်တဲ့ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင်”

“ငါက နင့်အဖေကို ရောဂါဝေဒနာကြီးဝံ့စားနေရတာကို သိပ် ပြီးသနားလို့ပါ...ဟား...ဟား...ဟား...”

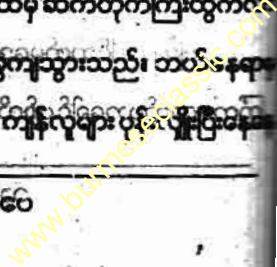
“နင်...လွတ်...လွတ်...”

သမုဒယကို လက်ယာခေါင်အတင်းဆွဲပြီးနောက်.

“ဟေ့ကောင်တွေ... သူ့ကိုခေါ်သွားစမ်း၊ ဟိုအိမ်ကြီးထဲက ငွေ ထုပ်ကြီးကို ရအောင်စမ်းရမယ်၊ ဒီငွေထုပ်ကြီးရမှ ဒီဒီလေးနဲ့ အဖော် ကြီးပျော်ရမှာကွ... ဟိုခွေးမသားတွေကို တစ်ယောက်မကျန် ရှင်းရ မယ်”

“ရို...ဒုတ်...အိ...အား...အင့်...”

ပဒီ၏ ပြားတွေက အမှောင်ထုထဲမှ ဆက်တိုက်ကြီးထွက်လာ ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခွေကျသွားသည်။ ဘယ်နေရာမှ ပစ်မှန်းမသိသော ပြားတံတွေကြောင့် ကျန်လူများ ပုန်းလှုံပြေးနေ

ဤရတော့သည်၊ ထိုထဲတွင် လက်ယာခေါင်နှင့်စိုင်းလုံလည်း ပါလေသည်။

“ဟိုကောင်တွေ အိမ်ကြီးကိုမီးရှို့တော့”

လက်ယာခေါင်သို့ကောင်တွေကို မီးရှို့လှမ်းပြီးအော်သည်နှင့် ဆုတ်သမားတွေက အိမ်ကြီးနားကိုကပ်သွားပေမယ့် ပစ်ချိန်မရ ထိုက်ပါ။ မင်းဆက်နှင့်မုန်ယိုတို့၏သေနတ်ကျည်အောက်တွင်ကျဆုံးကျန်ကြသည်။

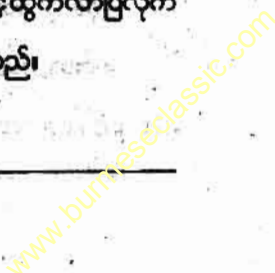
“ဟိုကောင်တွေ...ဟိုကောင်တွေ”

တစ်ယောက်မှ လက်ယာခေါင်၏ အမိန့်သံကိုနားမထောင် ဆော့ဘဲနောက်ထပ်ပြားနှင့်ကျည်တွေမထိဖို့အတွက် နောက်ကိုဆုတ် ဩတော့သည်။ ကျန်ခဲ့သူက လက်ယာခေါင်၊ စိုင်းလုံနှင့်သမုဒယ

“သတ္တိရှိရင်ခုထွက်ခဲ့... မိုးကြောင်မိုးဝက်နဲ့ပစ်မနေနဲ့... ကွ”

“ထွက်ခဲ့ပြီ...”

မင်းဆက်...အေးဆေးသောမြေလှမ်းတို့နှင့် ထွက်လာပြုလိုက်သည်။ ပဒီကတော့ အမှောင်ထုထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဘာလဲလက်ယာခေါင် မင်းကထပ်ပြီးယှဉ်ချင်သေးလို့လား
ဒီတစ်ခါကော့ငါ့ဘက်ကမင်းကိုညှာမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

လက်ယာခေါင်...ကြောခေါင်ကို ပစ်ခဲသလိုပဲ အလစ်အငိုက်
ကိုစောင့်ပြီး...ကွယ်ပြီးပစ်ဖို့ပြင်ပေမယ့်

“ရှိ...ခိုင်း...အား...”

ပဒီပြားကလက်ယာခေါင်၏ပန်းကိုထိမှန်ပြီး သေနတ်ပါလွတ်
ကျသွားတော့သည်။ ခိုင်းလုံ...သမုဒယကိုသေနတ်နှင့်တော့ပြီး ဓားစာခံ
လုပ်လေသည်။

“မင်းတို့ကပ်တာနဲ့ပစ်လိုက်မှာနော်”

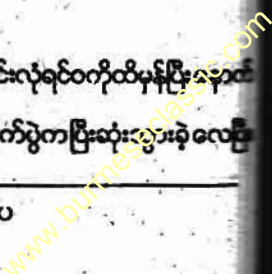
“ဟာခိုင်းလုံ ...သမုဒယက ငါ့ချစ်သူမဟုတ်ဘူး မင်းသတ်
တော့ရောငါကဝမ်းနည်းရမှာလား။ သတ်ချင်ရင်သတ်ပေါ့ကွာ”

“အဲ”

မင်းဆက်စကားကြောင့် ခိုင်းလုံတွေဝေသွားပြီးချိန်တွင်

“ခိုင်း... အား...”

မင်းဆက်သေနတ်ကျည်ဆံက ခိုင်းလုံရင်ကိုထိမှန်ပြီး သေနတ်
ပြန်ကျသွားတော့သည်။ မင်းဆက်တို့တိုက်ပွဲကပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ

“ရွေးကောင်...နင့်ကိုသတ်မယ်”

“သမုဒယ”

မင်းဆက်ထွက်လာပြီး တားပေမယ့် ဒုနာက်ကျသွားခဲ့ပြီ...

“နင်...နင်...အား...”

သမုဒယတေးမြောင်မှာလက်ယာခေါင်၏ရင်ညွန့်ဆီသို့စိုက်ဝင်

သွားလေတော့သည်။

အား(၄)

မင်းဆက်တို့တွေ ရွာကြီးကိုကျော်နိုင်ပြီး ကားတစ်စီးဖြင့်
ဆက်ပြီးခရီးဆက်လာခဲ့ကြသည်။

“ပဒီရေ...ကျုပ်တို့တော့ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုကို နဲ့
လိုက်ရတာပဲဗျ”

“တစ်ရွာလုံးအတွက် ကောင်းသောနေ့တွေကို ရောက်သွား
တာပေါ့မုန်ယိုရေ”

“စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုကတော့ ကျန်ခဲ့တယ်ဗျ”

“မင်းကဘာကိုပြောတာလဲ မုန်ယို”

“ဟို...ဟို...သမုဒယဆိုတဲ့ နေနတ်သမီးလေးအတွက်ပါ”

“သို့မှာဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့တာပဲ”

မင်းဆက်က ပဒီနင်မုန်ယိုပြောနေသော စကားစိုင်းထဲမှာ ဝင်ပြီး မပါဘဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး မောင်းနေသည်။

“ဒီနယ်ပြေတွေက လုံခြုံရေးစိတ်ချရတဲ့နယ်ပြေတွေမဟုတ်ဘူးကွ... သောင်းကျန်းသူတွေ၊ စားပြဲတွေ၊ မှောင်ခိုလောကသားတွေ စာသမုဒယအလှကို မက်မောကြမှာပဲ”

“သူဇူးစာပါတဲ့ သူနဲ့ ညားသွားမှာပဲ မုန်ယို၊ တွေးပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်တာက သူ့အလှနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ဘဝတစ်ခုတို့ပိုင်ဆိုင်စေချင်လို့ပါ”

“ဟားဟားဟား... မုန်ယိုဆိုတဲ့ ကောင်က ခုတော့လည်း စကားထုံအတွက် ဈာဆန်နေပါလားဟေ့”

“မင်းဆက်”

“ဘာလဲ မုန်ယို”

“မင်းသဘောမကျဘူးလား”

“မှန်ယိုမင်းကလုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီပဲ၊ ငါကသဘောကျတော့
ရော မင်းကပေးစားမှာမို့လား”

“ခုနေချိန်ဟာ သူ့ဘဝလေးကပိုရဲရာမဲ့ဖြစ်နေတာဆိုတော့...
မင်းသာခေါ်ခဲမယ်ဆိုရင် လိုက်မှာသေချာတယ်”

“မှန်ယိုတော်တော့ ငါနဲ့လုံးသားအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်ရှိတဲ့
အချိန်မဟုတ်ဘူး”

“ဦးဦး...”

“ဘာလဲမောင်စိုင်း”

“ဦးဦးဟိုမမကိုယူရင် ကောင်းမှာဗျ”

“ဟေ...ဘာလို့လဲ”

“ဦးဦးနဲ့မမက သိပ်ပြီးလိုက်တာ၊ ယူလိုက်ပါလား...”

“အေးနောက်တစ်ခါ ဒီရွာကိုပြန်ရောက်ရင် ယူပေးမယ် စိတ်
ပြီးသာနေ”

ဂျစ်ကားကလေးမှာ တောင်ကြားကျောက်လမ်းကလေးဘေး
ကိုကွေ့ဝင်လာသည်။

“ဟာခဲရှုမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်”

“သမုဒယနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ”

“ဟာ”

မင်းဆက်မှာ သမုဒယပုံရိပ်စကားကြောင့်ရင်ကိုတုန်လှုပ်သွား
ခဲခဲသည်။ ကားကမိန်းကလေးနားသို့ရောက်တော့ သမုဒယပင်ဖြစ်
နေသည်။ သူမဘေးတွင် ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး...

“ငါတို့ဘာကူညီရမလဲ သမုဒယ”

“ကျွန်မကို... ကိုမင်းဆက်တို့နဲ့လိုက်ခွင့်ပြုပါ”

“ဟေ...ဟင်...ဟာ...”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် သမုဒယ ငါတို့ခရီးကဝေးတယ်၊ အရှင်း
နဲ့ ပြောရရင် အန္တရာယ်များစွာကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားရမယ့် ခရီး
တစ်ခုဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရှင်တို့နဲ့အတူတူရင်
ဆင်ဖို့မယ်၊ ဒီရွာမှာ ကျွန်မဆက်ပြီးနေလို့မဖြစ်တော့လို့ပါ”

“ဦးဦးမင်းဆက်ရယ်...ခေါ်ပဲပါဗျာ”

“ဟူး...”

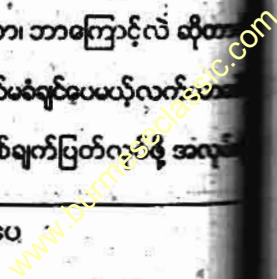
မင်းဆက်သက်ပြင်းပူကို မှတ်ထုတ်ပြီး ပဒိဘက်ကိုလှည့်ပြီး ကြည့်တော့ ပဒိခေါင်းကလေးညှိတ်ပြီး လိုက်ခွင့်ပြုသောသဘောတရား ပြလိုက်သဖြင့်..

“ကောင်းပြီ... လိုက်ခဲ့ပါသမုဒယ”

“အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းဆက်”

“ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးထဲမှာ ဟောဒိက ကိုယ်တော်ထံ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူမှလွန်စေနိုင်ခွင့်မရှိဘူး သမုဒယ”

“ကျွန်မသိထားပါတယ်၊ သျှန်းဆိုတဲ့လူကြီးက ကျွန်မတို့ဘက်ကို ကိုယ်တော်လေးနဲ့ရှင်တို့ မဖြစ်မနေရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိထားပြီး ကျွန်မဆီကို သူ့လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ငွေသိန်း (၂၀) နဲ့စာတစ်စောင်ပို့လိုက်တယ် စာထဲမှာကရှင်တို့ကိုဖမ်းထားပေးဖို့တွေ ကျွန်မ... သျှန်းဆီက ငွေသိန်း (၂၀) ကို လက်မခံသေးဘဲ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့အဖြေကို အရင်လိုက်ရှာတော့ ကိုယ်တော်လေး စိုင်းစပ်ပြီး သျှန်းတို့က သိပ်ကို အငမ်းမရဖြစ်နေတာ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာလည်း သိထားလိုက်တယ်၊ ကျွန်မကလက်မခံချင်ပေမယ့် လက်ခံအားက အကြံကြီးကြံပြီး... တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်လှုပ်ဖို့ အလှူ

လက်ခံလိုက်တယ်”

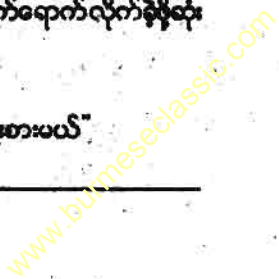
“ဘယ်လိုအကြံအစည်မျိုးလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးကိုစမ်းပြီး သျှန်းကိုသိန်း(၂၀)မကတဲ့ ငွေကြေးတွေကိုတောင်းမှာလေ၊ အမှန်တိုင်းပြောရရင် ကျွန်မဟာ စင်္ကြာခေါင်နဲ့လက်ယာခေါင်နှစ်ယောက်ကြားမှာ လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ နေနေရသူပါ။ ကျွန်မအစွမ်းအစအရည်အသွေးဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး။ တွန့်မဝေဝေ ရောဂါသည်ဘဝကိုရောက်ပြီးကတည်းက ကျွန်မဟာ သူတို့လက်ထဲက အရှုပ်တစ်ရှုပ်ဖြစ်ခဲ့ရသူပါ”

သမုဒယ၏ကြေကွဲလွယ်စကားလုံးတွေက မင်းဆက်နှလုံးအားကို ရိုက်ခတ်လျက်...

“ဒီရွာမှာ ကျွန်မဆက်နေရင် ကျွန်မဘဝဟာ ဘာလုံခြုံမှုမှမရှိနိုင်ပါဘူး။ သူပုန်မယား။ ဓားပြမယား။ မှောင်ရိုသမားတွေရဲ့ မယားဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မယားငယ်အေးကိုပဲရောက်ရမယ့်သူပါ။ ဒါကြောင့် တွန့်မကိုမင်းဆက်တို့နဲ့ဘယ်... ပိုပဲရောက်ရောက်လိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခြစ်ခဲ့တာပါ”

“မေဘာမှမပူနဲ့ မပကိုကျွန်တော်ကပွေးစားမယ်”

“ကောင်းရာကွာ”

ကိုယ်တော်လေးစကားကြောင့်ရယ်မောရာလေးတစ်ခုဖြစ်
သွားခဲ့ကြရသည်။

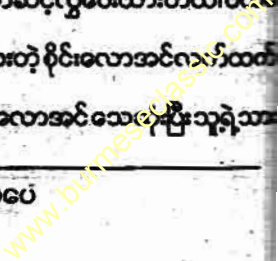
“အင်းလေ...မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် ငါတို့သွားရမယ့် ခရီး
ကြမ်းမှာ ကျောရင်းကပ်ပြီး ဖြတ်ကျော်ရတာပေါ့၊ ပဒီကျွန်တော်တို့
ရုတ်ရမယ့်ရွာ အခြေအနေကဘယ်လိုလဲ”

“ဒီရွာအခြေအနေကို ငါသိပ်ပြီးမသိဘူး မင်းဆက်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရွာအမည်က ‘ဘူးခါးရွာ’လို့ခေါ်တယ်၊
တစ်ချိန်က ဘိန်းခင်းတွေ သီးသန့်စိုက်တဲ့ရွာလေးတစ်ရွာပါ၊ နောက်
ပိုင်း ရှမ်းသောင်းကျန်းသူတွေ အလင်းဝင်ပြီး အစိုးရကနေ ဘိန်းခင်း
တွေကို ဖျက်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘိန်းခင်းတွေကို ခုထိ စိုးစိုက်ပြီး လုပ်
ကိုင်နေကြတာပဲ”

“နယ်မြေကို အစိုးရက တိုက်ရိုက်ချုပ်မကိုင်ထားဘူးလား”

“အလင်းဝင်တဲ့ ရှမ်းတပ်တွေကို တဆင့်လွှဲပေးထားတယ်၊ ပလေ
တော့ အစိုးရထံမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားတဲ့ စိုင်းလောအင်ဂျင်နီယာ
ကတော့ ဘိန်းကို မတွေ့ရပေမယ့်၊ စိုင်းလောအင်ဂျင်နီယာပြီး သူ့ရဲ့သား

စိုင်းကနက် တက်လာတော့မှ စည်းကမ်းမဲ့တုန်တာ၊ ဘိန်းတွေစိုးပြီး
ချွတ်တယ်၊ တစ်ဝက်နိုင်ငံဘက်ကိုပို့တယ်၊ ပြီးတော့တောထဲက သူပုန်
တွေကိုလက်နက်ရိက္ခာတွေထောက်ပံ့ပြီး အစိုးရကို သစ္စာစောက်နေ
တာ”

“စိုင်းကနက်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဒေါ်စောကလျာနဲ့တရုတ်ပြည်
သူနဲ့ဘက်မှာ ဆုံဘူးတာတော့ ကြားဖူးတယ်ပဒီ”

“တိုမင်းဆက် ကြားဖူးတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ စိုင်းကနက်နဲ့ ဒေါ်
စောကလျာဟာ ဆက်နွယ်နေတဲ့သူတွေပဲ”

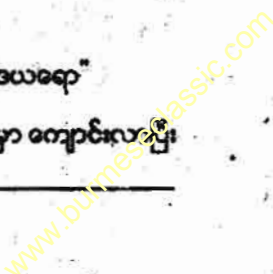
“ပဒီကျွန်တော်တို့ရှာကို ဝင်ဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်မင်းဆက်၊ ငါတို့ ပဒေါင်ဆူးရွာကနေ ထွက်လာ
တာကို သျှန်းတို့ သတင်းသေချာပေါက်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဆူးခါးရွာ
သတ်ကနေ ဖြတ်ပြီး ထွက်ရမှာကို ကြိုတင်ပြီး စိုင်းကနက်ကို အကြောင်း
ပြောထားမှာသေချာတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲပဒီ”

“ငါက ဒီနယ်မြေကို မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ သမုဒယရော”

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆူးခါးရွာမှာ ကျောင်းလည်း

၈ ခန္ဓာတစ်

တက်ခဲ့ရသူဆိုတော့ နယ်မြေကို ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ထွက်လမ်းတစ်ခု
တော့ရှိတယ်။ ဒီလမ်းကို ခုချိန်မှာ ဖြတ်မယ်ဆိုရင်တော့ မရနိုင်ဘူး
တစ်နေရာမှာ ညအိပ်ပြီး မနက်ပိုင်းကို ဖြတ်ထွက်ရမယ်”

“ညအိပ်ဖို့နေရာကရော ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

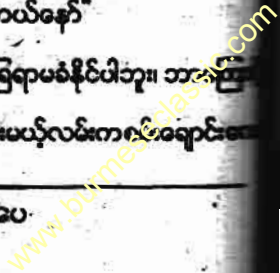
“ဒီကနေ နောက် နာရီဝက်လောက်မောင်းရင် လမ်းချိုး(၂)
ကိုတွေ့မယ်။ ညာဘက်ကိုမောင်းဝင်ပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဆောက်
ထားတဲ့ဘိုတ်ပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးပလိုင်တူဆိုတဲ့ ဆေး
ဆရာကြီးတစ်ယောက်နေတယ်။ သူ့ကိုခွင့်တောင်းပြီး ညအိပ်ကြတာ
ပေါ့”

“မင်းနဲ့ ဦးပလိုင်တူ ရင်းနှီးလား”

“ရင်းနှီးပါတယ်”

“မင်းဆက် ငါတို့ ဒီညမှ ဆူးခါးရွာကိုမရောက်ဘူးဆိုရင်
ပိုင်းကနက်က ငါတို့ကိုထွက်ပြီး ရှာနိုင်တယ်ဆိုတော့ ငါတို့သွား
နေရာကို ခြေရာဖျောက်နိုင်ဖို့တော့လိုတယ်နော်”

“သူတို့ ခုသွားမယ့်နေရာကို ခြေရာမခံနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်
လည်းဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့မောင်းဝင်သွားမယ့်လမ်းက လမ်းရောင်းဆေး

ထစ်စုပါ ခေက ခြေထစ်လောက်ပဲ စီးနေတာပါ

“ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတယ်”

“ပဒီ...ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ဆိုင်ကယ်သံတွေကြားနေရသလို
အရှေ့ဘက်က လာနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှောင်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်၊
မင်းဆက်”

“အင်း...”

မင်းဆက် ကားကို ဘေးဘက်တောလမ်းတစ်ခုထဲသို့ မောင်း
ဆင်လိုက်ပြီး ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ဂူး...ဂူး...ကျွီ...ကျွီ...”

“ဟင်...”

ဆိုင်ကယ်(၂)စီး ရပ်သံက မင်းဆက်တို့နှင့် သိပ်ပြီး မဝေးသော
အရာတွင် ထိုးရပ်သွားလေသည်။ ပြီးမှ

“ကားသံက ဒီနားတင်ပျောက်သွားတာကွ”

“ဟိုမှာ ဘီးရာတွေ၊ ဒီတောလမ်းထဲကို ဝင်သွားတာ သေရမှာ

“ဆလိုင်း၊ သေနတ်တွေကို အသင့်ထုတ်ထားတော့... ဆရာ
စိုင်းကနက်ပြောတဲ့ကောင်တွေဆိုရင်ကလေးကလွဲပြီးကျန်တဲ့ကောင်
တွေကိုဆော်သာဆော်...”

“ဟာ...ဟိုအဘိုးကြီးတစ်ယောက်လည်းပါတယ်”

“အဘိုးကြီး အရေးမကြီးဘူး။ သူကလည်း ငါတို့ကို ဆော်ရင်
ဆော်ရမှာပဲ”

ကောသံတွေက မင်းဆက်တို့နားကို နီးကပ်လာနေသည်။
သစ်ပင်ကွယ်တွေဆိုမှာကပ်ပြီးအခြေအနေကိုကြည့်တော့ စုစုပေါင်း
သေနတ်သမား (၅)ယောက်၊

“ဟိုမှာ ကားတွေပြီ”

“ဒီကောင်တွေ ကားကိုထားပြီးခြေလျှင် လစ်တာပဲ ဖြစ်မယ်
ကွ”

“ဒါဆိုရှေ့ဆိုရင် ပြေးလို့မရတော့ဘူး။ ချောက်ခံနေပြီကွ။ အခြေ
လိုက်ကြမယ်ဟေ့”

“ရှိ...ခုတ်...အီး...ခုတ်...အင့်...ခုတ်...အား”

မင်းဆက်နှင့်မုန့်ယိုတို့ စားမြောင်ပေါက်ချက်တွေကလည်း

သေနတ်သမားတွေကိုပစ်မလွှဲခဲ့။

“ဟင်...ဟာ...”

သေနတ်ကိုင်ပြီး ကျန်နေသော (၂)ယောက်မှာ အမှတ်မထင်
ဆိုက်ရိုက်ခြင်းကိုခံလိုက်ရပြီးနောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားတာ
ဆို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မင်းဆက်နှင့် မုန်ယို ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်
ကြသည်။

“ပြောင်...ရွှပ်...အင့်...အား...”

စိုင်းကနက် တပည့်နှစ်ယောက်လုံး မြေပြင်ပေါ်တွင် ခြေကန်
နက်ကြောင့် စိုက်ကျသွားပြီး ပြန်ပြီးထမည်အပြု

“မင်းတို့သေနတ်တွေက မင်းတို့ကိုမှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မ...မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ရိုကြီးရိုးပါမယ်”

“မင်းတို့သေမှာကို တကယ်ကြောက်တတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကြောက်...ကြောက်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့မေးတာကို အမှန်အတိုင်းပြော”

“ပြော...ပြောပါမယ်”

“မင်းဆရာ စိုင်းကနက် ရွာမှာ ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲ”

“ဆရာတို့လာရင် အသင့်ဖမ်းနိုင်ဖို့ ရွာလမ်းကြောင်းတွေမှာ ပိတ်ဆို့ထားပါတယ်။ မနက်ကျရင် ဘိန်းသယ်မယ့်ကောင်တွေက လည်း ရောက်လာပြီး ဘိန်းတွေသယ်ကြမှာဆိုတော့ ဆရာတို့တွေကို ဒီည ကတည်းက မိအောင်ဖမ်းကြမှာပါ”

“ဘိန်းသယ်မယ့်လမ်းကြောင်းက ဘယ်လမ်းကြောင်းလဲ”

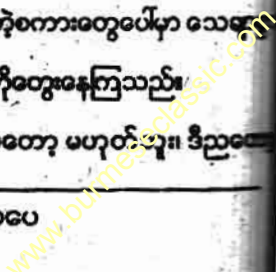
“ဆူးခါးရွာရဲ့တောင်ဘက်ဟိုင်ကိုလမ်းကနေတော့ထဲကို သယ် ကြမှာပါ”

“ဘိန်းကုန်သည်တွေလား၊ စိုင်းကနက်ကောင်တွေလား”

“ဘိန်းကုန်သည်တွေပါ။ သူတို့ဘက်က လူအင်အား (၂၀) နဲ့ လက်နက်ကိုယ်စီပါတယ်။ အရင်ကတော့ ကားတစ်စီးလူ (၅) ယောက် လောက်နဲ့လာကြတာ။ ဝုနောက်ပိုင်း စိုင်းကနက်ကို စိတ်မချလို့ လက်နက်ကိုင်တွေပါ ခေါ်လာတာ”

မင်းဆက်နှင့် ပဒီ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေပေါ်မှာ သေရာ နားထောင်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို တွေးနေကြသည်။

“မင်းတို့ကို ဖမ်းတဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီည

ခေါ်ထားမယ်”

“မသတ်ဘူးဆိုရင်ခေါ်ထားပါဆရာ”

“ငါတို့ကအကြောင်းမဲ့လူမသတ်ဘူးကွ..သွားကြမယ်”

စိုင်းပလိုင်တူ၏ ဘိုတဲပျက်ကြီးတွင် မနက်ရင်ဆိုင်ရမည့် အ
အစဉ်တွေကို စိုင်းဖွဲ့ပြီး ဆွေးနွေးနေကြသည်။

သမုဒယနှင့် ကိုယ်တော်လေးက မီးဖိုခားတွင်ထိုင်ပြီး မီးရှု
နေလျက်..

“မင်းတို့ လက်ရှိလူနဲ့ရင်ဆိုင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ပလိုင်တူရယ်.. လူက ဒါပဲရှိတာလေ၊ ဒါနဲ့မှရင်ဆိုင်ရင် ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ”

“မင်းတို့ကို ငါတစ်ခုတည်းမယ်”

“ဘယ်လိုတူညီမှာလဲ မလှိုင်တူ”

“စိုင်းကနက်ကို လုံးလုံး မကျေနပ်နေတဲ့ လူငယ် (၁၀)ဦး
လောက်ရှိတယ်။ သူဟဲ့တွေက လူအင်အားနဲ့လက်နက်တွေကို
စုဆောင်းနေကြတယ်။ ဆော်ရှင်တာမှလက်ကိုယားနေကြတာ”

“သူတို့ပါမယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ခဏကြာရင် သူတို့ထဲက ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ စိုင်းဝေဠု
ရောက်လာရင် ဆက်ပြီးစကားပြောကြပေါ့ကွာ။ ကဲ... ရေခွေးပူပူလေး
နဲ့ထိုသားခြောက်လေးစားကြဦးဟေ့”

“ဟောင်စိုင်းနဲ့ သမုဒယ ဒီမှာလာပြီးစားကြဦး”

ဦးလှိုင်ဘွားမှ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သဖြင့် သမုဒယတို့ရောက်
လာပြီးမင်းဆက်ဘေးတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လေသည်။

“အင်း... ဒီကလေးမအတွက်တော့ မင်းတို့နဲ့ပါသွားတော့ စိတ်
အေးရတယ်။ နို့တိုဆိုရင် ဘယ်ကောင်ရဲ့မယားငယ်ဖြစ်မလဲ မသိဘူး”

“ဦးကြီးရဲ့ မမက ဘယ်သူ့မယားငယ်မှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

အဘဒီက ဦးဦးမင်းဆက်ရဲ့ဇနီးပဲ ဖြစ်မှာဗျ”

“အယ်..”

“ဟာ..မောင်..မောင်စိုင်း”

သမုဒယမျက်လုံးကလေးဝိုင်းသွားပြီး ရှက်သွေးလေးဖြာသွား
သလိုမင်းဆက်မှာ စကားတွေထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် တားနေပေမယ့်

“ရန်ကမသမုဒယနဲ့ကျွန်တော်ကဆွေးနွေးပြီးဦးဦးမင်းဆက်
ရဲ့အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

“မောင်လေးစိုင်း..”

“မမကလည်း ခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောထား
ဖြစ်မှာဗျ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးဦးပုန်ယိုကလည်း မမကိုကြိုက်ရင်
သလိုဖြစ်နေတာ”

“ဟေ့..ဟေ့..ကျေးဇူးရှင်း၊ ကျုပ်ကိုဆွဲပြီးမထည့်နဲ့၊ ကျုပ်မှာ
လည်း လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိပြီးသားပါဗျာ၊ မင်းဦးဦးမင်းဆက်ကို
တစ်ခုတည်းကိုပြောပါဗျာ”

ကိုယ်တော်လေးစကားကြောင့် အားလုံးရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့
ဖြစ်နေကြသည့်ထဲတွင် နေရခက်သူနှစ်ဦးကတော့ မင်းဆက်နှင့်
သမုဒယ..

“ဦးဦးမင်းဆက်ပဲပြောထားတယ်လေ၊ ကိုယ်တော်လေး ဆုံးဖြတ်
ချက်ဆိုရင် အားလုံးခေါင်းညိတ်ရမယ်ဆို၊ ခုခေါင်းမညိတ်ဘူးလား”

“ဟောင်ခိုင်... ခုကိစ္စက ရုတ်ချင်းကြီးဖြစ်နေတယ်ကွ”

“ခွီး”

“ဟော... ခိုင်းဝေဠတို့ လာနေကြပြီ”

“ဟူး...”

ပလိုင်တူးဆီကို ခိုင်းဝေဠတို့ ရောက်လာသဖြင့် မင်းဆက်ရော
အဖေပါ အသက်ရှူချောင်သွားရသည်။

“ဝေဠ... လာကွာ၊ မင်းနို့မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

ပလိုင်တူး... မင်းဆက်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး အကြောင်းရံကို
နှုတ်ပြလိုက်တော့သည်။

“သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့က
ဆက်ရှင်နေတာ၊ ခုတော့ အဆင်သင့်သွားပြီ”

“မင်းတို့က နယ်မြေပစ်တွေဆိုတော့ ခုသွားပြီး တိုက်မယ့်နေရာ
ဆိုင်းတို့ စီစဉ်ပါ”

“ငါတို့ဘက်က ဒီကောင်တွေကို တိုက်ရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း”

www.burmeseclassic.com

ထွက်ရမှာ”

“အစ်ကိုမင်းဆက်တို့က ဘယ်လိုပုံစံနဲ့တိုက်မှာလဲ”

“စိုင်းကနက်ကိုတစ်ဖက်က အထင်လွှဲစေတဲ့ပုံစံနဲ့ အရင်ဆုံး ဘိန်းကုန်သည်တွေကို ပစ်ခတ်မှာလေ၊ သူတို့ချင်းအထင်လွှဲပြီး ပစ်တောက်အခွင့်ကောင်းယူပြီးထွက်ရမှာ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ကိုမင်းဆက်၊ ဒါဆို မနက်ကျရင် ကျွန်တော့်ကောင်တွေနဲ့ သွားကြဖို့ သွားပြီးစီစဉ်စရာတွေကို စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“စိုင်းဝေဠုမင်းတို့ဆီမှာ စိုင်းတွေရှိလား”

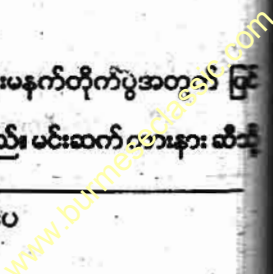
“လက်လုပ်စိုင်းတွေတော့ ရှိတယ်၊ ထိရောက်မှုတော့ သိပ်ပြီး မရှိဘူး၊ မီးစိုးလုံးတွေကတော့ ကောင်းတယ်”

“ဒါတွေကို အသုံးပြုချင်တယ်ကွာ”

“မနက် ယူလာဖို့ပဲမယ်၊ စိတ်တိုင်းကျသာ သုံးပါ၊ သွားမယ်”

“အေး...”

စိုင်းဝေဠုထွက်သွားပြီး အားလုံးမနက်တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်နေရတော့သည်။ မင်းဆက် အားနား ဆီသို့

သူ့ပြုံးစာတ်ဆီတိုင်ကံကို တိုင်းကြည့်တော့ ဆီက သိပ်ပြုံးမရှိတော့

မနက်တိုက်ပွဲလမ်းကြောင်းကို လက်ကျန်ဆီနဲ့ဖြတ်ကျော်ရမှာ
အလွန်ပင် အန္တရာယ်ကြီးနေလေသည်။ ဒါပေမယ့် မင်းဆက်
အောင်ဖြတ်ကျော်ရမှာ သူ၏တာဝန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုမင်းဆက်..”

“ဪ... သမုဒယ၊ မအိပ်သေးဘူးလား။ ကိုယ်တော်လေး

“သူပြောရင်တာတွေပြောပြီး အိပ်နေပြီလေ”

“သမုဒယ ပြောစရာရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

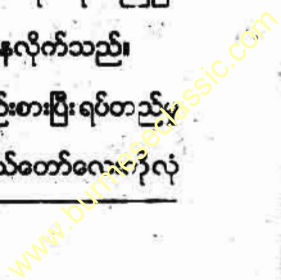
“ကဲ... ကားပေါ်မှာထိုင်လေ”

လွန်ကားရှေ့ခန်းတွင် နစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး

ဆက်... သမုဒယပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘဝရဲ့ရှေ့ဆက်ခရီးတွေပေါ်မှာ စဉ်းစားပြီး ရပ်တည်း”

တစ်ခုကို ရှာတွေ့နေမိပါတယ်။ အကယ်၍ ကိုယ်တော်လေးကို လုံ

မြို့စိတ်ချရကဲ့နေရာထိ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ နောက်ပိုင်းကိုပြောတာပဲ

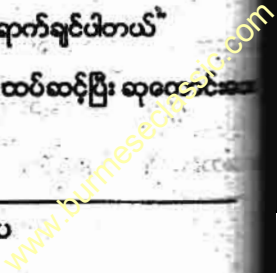
“ငါပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ရှိတယ် သမုဒယ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးသာ မင်းနဲ့အတူ ခရီးဆုံးကိုရောက်ခဲ့ရင် မင်းဘဝ အတွက် အကောင်းဆုံး ခြေချနိုင်မှုကို ကိုယ်တော်လေး လုပ်ပေးနိုင် မှာပါ။ ကိုယ်တော်လေးက မင်းကို အပ်မတပ်ယောက်လို့ ခင်တွယ်နေ တယ်။ သူ့ဘဝမှာက အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေနဲ့နေခဲ့ရတာ မဟုတ်တော့ မင်းရဲ့ဂရုစိုက်မှုပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွယ်နေပါတယ်”

“ကျွန်မ... ကိုယ်တော်လေးကို အသုံးပြုပြီးဘဝကိုရပ်တည် သလိုကြီး မနေချင်ဘူးကိုမင်းဆက်ရယ်”

“ငါတို့အသက်တွေက ခရီးဆုံးထိ ပါနိုင်ပါ့မလား။ မပါနိုင်ဘူး လားဆိုတာကို မပြောနိုင်ဘူး သမုဒယရယ်။ ဒါကြောင့် မင်းအတွက် ငါ ကတိတွေ မပေးနိုင်တာပါ”

“ကျွန်မ ဆုတောင်းမိပါတယ် ကိုမင်းဆက်ရော၊ ခုအတူတူ ပါလာတဲ့သူတွေနဲ့အတူ ခရီးဆုံးထိကို ရောက်ချင်ပါတယ်”

“မင်းဆုတောင်းပြည့်ပါစေလို့ပဲ ထပ်ဆင့်ပြီး ဆုတောင်းအား လိုက်ပါမယ်။ ခြေ... သမုဒယ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“ကိုယ်တော်လေး စကားတွေပေါ်မှာ စိတ်မဝင်ပါနဲ့နော်”

“ကျွန်မဘက်က စိတ်ကွက်စရာ စကားတွေမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊

တိုယ်တော်လေးဟာ ရိုးသားတဲ့ကလေးတစ်ဦးဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲက

ဆန္ဒလေးတွေအတိုင်းပြောတာပဲ၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ

အင်က စကားကျဲသွားတာလည်းပါပါတယ်”

“သမုဒယက ဘာစကားတွေများကျဲသွားလို့လဲ”

“ကျွန်မ ခုချိန်မှာ ဒီစကားတွေကို ဝန်မခံချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဆိုတော့ ကျွန်မ အသုံးပြုပြီး ခိုကိုးရာတစ်ခုကို ရှာသလိုဖြစ်သွားမှာကို

နီရိုင်းလို့ပါ။ ဒီလောက်ဆို ကိုမင်းဆက်သဘောပေါက်မှာပါ”

မင်းဆက်ခေါင်းလေးကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက်

“သမုဒယ”

“ရှင်...”

“မင်းယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ငါ့ပန်းထက်ပေါ်မှာ ခေါင်းပြုပြီး နား

ချိတ်ပါ”

“ဟင်...”

တစ်ယောက်မျက်လုံးတွေကိုတစ်ယောက်ကမျက်တောင်ပင်
မခတ်ဘဲ ခိုက်ကြည့်ပြီး သမုဒယ ခေါင်းလေးမင်းဆက်ပရံးဆီသို့ ယိမ်း
မည်အပြု

“ဆက်ရေပဒိက ဧကတံ”

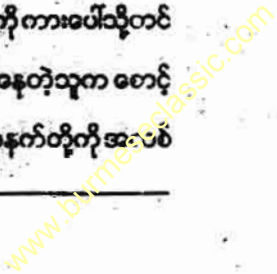
“ဟာကွာ..အေး..လာခဲ့မယ်”

မင်းဆက်စိတ်ထဲမှာ မုန်ယိုကို ဒေါသဖြစ်လိုက်တော့သည်။

စိုင်းဝေဠုလူတွေနှင့်ပင်၊ မုန်ယိုတို့က ဘိန်းတွေကို ကားပေါ်သို့
ဆင်မည် နေရာသေးမှ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် နေရာယူပြီး သမုဒယ၊
ဘိုသ်တော်လေး၊ ဦးလှိုင်ဘွားတို့ကို မင်းဆက်မှ ကာနှင့်ဖြတ်ပြီးတွက်
ဆင်ခြင်သည်။

စိုင်းကနက်တပည့်တွေက ဘိန်းထုပ်တွေကို ကားပေါ်သို့တင်
ဆွဲထူကတင်၊ သေးတွင် လက်နက်ကိုင်ပြီး စောင့်နေတဲ့သူက စောင့်
ကြည့်သလို ဘိန်းကုန်သည် အဖွဲ့ကလည်း စိုင်းကနက်တို့ကို အသိပစ်

မပေးသိသောနတ်တွေကို အသင့်ပြင်ထားသည်။

“စိုင်းကနက်”

“ပြောပါ ဝိုလ်ခွန်ပေါ့”

“မင်းတို့ကောင်တွေကို မင်းတာဝန်ယူရမယ်နော်”

“စိုင်းကနက်ပေါ့မှာ သံသယရှင်းစမ်းပါ”

“မင်းဟိုတလောက ဇာလျှံတို့အဖွဲ့ကို ဆော်လိုက်တာ ငါတို့သိတယ်”

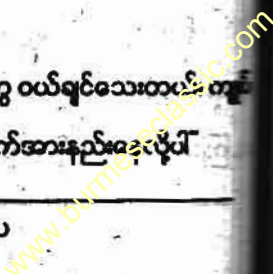
“ခါ... ဒီကောင်တွေက သက်သက်ခွက်ကျလို့ပါ ခွန်ပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကိစ္စက ငါတို့ပေါ့မှာ သစ္စာမဲ့ရင်တော့ ခွန်ပေါ့တပ်တွေက သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိထား”

“သိပါတယ်ဗျာ”

“ရှေး... ငွေ... မြန်မာငွေတစ်ဆယ်၊ တရုတ်ငွေတစ်ဆယ် မင်းတို့တောင်းထားတဲ့ဈေးအတိုင်းပဲ”

“ခွန်ပေါ့... ကျုပ်တို့ လက်နက်တွေ ဝယ်ချင်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့တောင်တွေတိုက်ပွဲတွေကြောင့် လက်နက်အားနည်းနေလို့ပါ”

“ငါ့နောက်မှ စီစဉ်ပေးမယ်”

“သိပ်ပြီးမကြာစေနဲ့ဗျာ”

“မင်းသာငိုပေါ့နာ သစ္စာရှိရှိဆက်ဆံရင်ငါတို့တက်ကအကောင်း

ဆုံးကူညီပေးမယ်၊ ပြီးရင်သွားကြမယ်”

ရင်ထားသော ကား(၃)စီးပေါ်သို့ ခွန်ပေါ်တို့ တက်ပြီးမောင်၊

ထွက်သည်။

“ဝုန်း...”

“ဟာ...”

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

စိုင်းဝေဠုနှင့် ပဒီတို့ ယမ်းမိုင်းတွေကို ဖောက်ခွဲပြီး ပစ်ခတ်

ခြင်း

“ဈေးမသား သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင် ပစ်ကြစမ်း”

တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် သံသယဝင်ကာ ပစ်ခတ်မှုတွေ ဖြစ်ကုန်

ဆော့သည်။ မင်းဆက်အတွက် အခွင့်ကောင်းယူပြီး

“သမုဒယ...ဒီမိုင်းတွေကို ပစ်ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းဆက် ကားပေါ်သို့မတက်ခင် အဝေးဆီမှ လှမ်းပြီးတွေ့ရ
သော ဓာတ်ဆီခုံးကြီးတို့ကို အရင်ဆုံးပြေးလွှားသွားစဉ် သမုဒယ
သေနတ်နှင့်ကာပြီးပစ်ပေးနေသည်။ နှစ်ဖက်တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေ
သောကြောင့် မင်းဆက်၏နောက်ပိုင်းလှုပ်ရှားမှုကို သတိမပြုမိကြပေ။

“ကိုမင်းဆက်...ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး သမုဒယ”

မင်းဆက် ကားထဲကို ဓာတ်ဆီထည့်လိုက်ပြီး ကားပေါ်တင်
လိုက်သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွား။ ကိုယ်တော်လေးကို အပေါ်ကနေဖိပြီး လိုက်
ပေတော့၊ သမုဒယ မိုင်းတွေကို အသင့်လုပ်ထားတော့”

“ဟုတ်...”

“ဝိုး...”

မင်းဆက် ကားကို စက်နှိုးပြီး အရှိန်နှင့်မောင်းထွက်ခဲ့တော့
သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း...”

ပဒီတို့ဆီမှ မိုင်းတွေနှင့် သမုဒယ ပစ်သော မိုင်းတွေကြောင့်

တိုက်ပွဲဖြစ်နေသောပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမည်းမှောင်ကျသွားတော့
သည်။ ယမ်းနံ့မှာ စူးစူးရှရှဖြစ်သောကြောင့် သေနတ်သံတွေပင် တိတ်
သွားပြီး မီးခိုးတွေလွတ်ရာသို့ နှစ်ဖက်လုံး ဆုတ်ကြလေသည်။

“ဂူး...ဂူး...”

မင်းဆက် မီးခိုးလုံးကြီးကြားကနေ မောင်းထွက်ခဲ့ရသော
စွန့်စားမှုဟာ အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည်။

“ဒိုင်...အား...”

“ဟင်...”

မင်းဆက်လက်မောင်းကို မီးခိုးတွေကြားမှ ကျည်ဖဲက ထိမှန်
သွားသည်ကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ လွတ်အောင် မောင်းထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

“ဒိုင်...ဒိုင်... ဒုတ်...ဒက်...ဂုန်း...”

အနောက်ဘက်တွင် တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေဆဲပေ။ တိုက်ပွဲနှင့်
အဝေးဆုံးနေရာကိုရောက်မှ ကားကိုရပ်ပြီး ပဒီနှင့် မုန်ယိုတို့ကို တောင့်
နေလိုက်သည်။

“ကိုမင်းဆက်...လက်မောင်းကို ပတ်တီးလေးစည်းထားလိုက်”

“ရတယ်...သမုဒယ”

“ရတယ်လုပ်မနေနဲ့၊ သွေးထွက်လွန်မယ်”

“ဦးဦးမင်းဆက်ကလည်း စည်းဆို စည်းထားလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဝင်ဗျာ”

သမုဒယ စည်းပေးသော ပိတ်စအိုင်းပတ်ကီးလေးကို လက်
မောင်းတွင် အစည်းခံပေးလိုက်ရသည်။

“မင်းဆက်ရေ-အန္တရာယ်ကင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ကင်းပါတယ်ပဒါ၊ လက်မောင်းကို ရှုပ်ပြီးထိတာလောက်ပါပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ စိုင်းဝေဠုနောက်မှပြန်ပြီးဆိုကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဟိုအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့တော့ အရေအကျော့ကို ချနေကြ

ပြီဗျ”

“ဒီအတိုင်းဆို စိုင်းကနက် အခြေအနေမကောင်းနိုင်ဘူး”

“သေချာတာပေါ့ ကိုမင်းဆက်ရယ်၊ ဝွန်ပေါ့ဆိုတဲ့ကောင်း
ဘိန်းသမားပီပီ ချမ်းသာတယ်၊ သူ့နောက်မှာ ကြေးစားတပ်တွေ
မနည်းဘူး၊ ပြီးတော့ လက်နက်ကောင်းတွေ ကိုင်ကြတာ၊ စိုင်းက
အတွက်နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းပဲ”

“သွားပြီဟေ့”

စိုင်းဝေဠုတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးကြမ်းကို ဆက်ပြီး ထွက်လာ

ကြပြန်သည်။

“မင်းဆက်ရေ...ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြန်ပြီဟေ့”

“နောက်ထပ် ကျော်ဖြတ်ရမယ့်နေရာတွေအတွက် အားသစ်

တွေ ထပ်ပြီးပွေးပြုရဦးမှာပေါ့ဗျာ”

“ဆက်...မင်းက အားသစ်တွေရနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ပြော

အားရှိမှာပေါ့ကွာ”

“မင်းစကားက ဘာလဲ မုန်ယို”

“မင်းဘာသာပြန်တတ်ရင် ကိုယ်တော်လေးကို မေးကြည့်”

“ဦးဦးမင်းဆက်ကလည်း ညံ့ပါဘိဗျာ၊ ဦးဦးမုန်ယိုပြောတာက

အသမုဒယ... ဦးဦးမင်းဆက်ဘေးမှာ ရှိနေတာကို ပြောတာဗျ”

ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်လုံးပြီး လိုက်ကြတော့သည်။

ငြင်းနိုင်စွမ်းမရှိသော သံယောဇဉ်တွေက နှလုံးသားကိုယ်စီမှာ

ချည်နှောင်လျက်...။

ဆန်း(၅)

မင်းဆက်တို့ရောက်ရှိလာသော ရွာကလေးအမည်မှာ ပန်းကြဲ
 ပျော်ရွာလေးဖြစ်သည်။ ရွာ၏ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင့်တက်သော
 တောင်တန်းနှင့်တောကြားတွေမှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အလှဆုံးပန်းတွေ
 ဖူးပွင့်သော ဒေသလေးဖြစ်သောကြောင့် ပန်းကြဲပျော်ရွာကလေးနှင့်
 လိုက်ဖက် ဆုံးတွင်ရစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုရွာကလေး၏ရာဇဝင်လေးကို သိသူက သမုဒယပင်ဖြစ်၏

“သမုဒယက ဒီနားဒေသကရွာတွေ တော်တော်များများ
 သမိုင်းကြောင်းကို သိနေတယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

"ကျွန်မဝေဝေနေသွားလာခဲ့တာကြောင့် သိနေတာပါ...တစ်ချိန်

တဝေဝေဟာ ဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာ ကျင်လည်ခဲ့သူလေ"

"သမုဒယမေမေကဇရာ"

"မေမေကကျွန်မကိုမွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာ တိမ်းပါးသွားတယ်..."

"မွေးချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပေါ့"

"မရှိခဲ့ပါဘူး"

"ပန်းကြူပျော်ရွှာကလေးအကြောင်းကို ပြောပါဦး"

"ဒီရွာကလူတွေဟာ တကယ်ကို ပန်းလေးတွေလိုပဲ ဖြူစင်

နူးသာကြတယ်။ သူတို့ဝမ်းဇရာကို ပန်းတောင်တန်းကြီးထဲက သဘာဝ

တပေးတဲ့ ပန်းကလေးတွေနဲ့ ရပ်တည်ခဲ့ကြတာ။ လယ်ယာနဲ့ သီးနှံစင်း

တွေတော့ ရှိတယ်။ အပြင်ကို မရောင်းချခဲ့ကြဘူး...။ သူတို့ရွာလေး

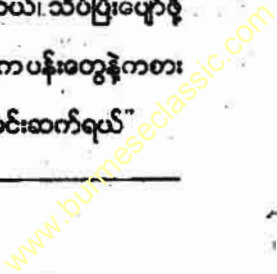
အတွက်ပဲ ဝေပျူပြီးစားသုံးကြတယ်။ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ရိုင်းပင်းကူညီ

ကြပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေတဲ့ရွာကလေးပါ... ဒီရွာမှာ ဒီဝင်ဘာလရောက်

ပြီဆိုရင် ပန်းပွဲတော်လေးတစ်ခုကို ကျင်းပကြတယ်။ သိပ်ပြီးပျော်ဖို့

ဆောင်းတေး၊ မြို့တွေမှာသင်္ကြန်ကျသလိုပဲ သူတို့က ပန်းတွေနဲ့ကစား

ကြတာ။ တစ်ရွာလုံးကို ပန်းတွေဖွေးနေတာပဲ ကိုမင်းဆက်ရယ်"

“ရဒီဇင်ဘာလဆိုတော့ ပန်းပွဲတော်နဲ့ကြုံရင်ကောင်းမယ်”

“ဒီနေ့... (...)ရက်...အင်း... သန်ဘက်ခါဆိုပန်းပွဲတော်နေ့ပဲ”

“ဦးဦးမင်းဆက်နဲ့ မမ”

“ဘာလဲမောင်လေးစိုင်း”

“ကျွန်တော် အဲဒီပန်းပွဲတော်ကိုကြုံချင်တယ်”

“ကိုယ်တော်လေးကြုံချင်တယ်ဆိုရင် ကြုံရမှာပေါ့ဗျာ”

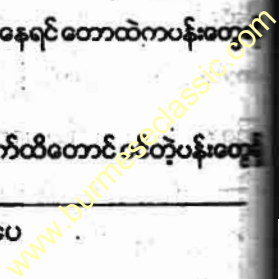
ပန်းကြုံပျော်ရွှာ တောင်ကြားလေးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့စဉ်
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်
တောစပ်နားတွင်ပွင့်နေသော ပန်းရောင်စုံလေးက တကယ့်ကို ပန်းချီ
ကားကြီးတစ်ချပ်လိုပင်

“တကယ်လှတဲ့ပန်းလေးတွေပဲ”

“အခုမြင်နေရတဲ့ ပန်းတွေကဈေးကွက်မဝင်ဘူး၊ အညံ့ဆုံးပန်း
တွေလေ...၊ ဘယ်သူမှမရူးကြဘူး၊ သဘာဝအတိုင်းထားကြတာ”

“ဒီပန်းတွေတောင် ဒီလောက်လှနေရင် တောထဲကပန်းတွေ
ရင်ဒီထက်ပိုပြီးလှမှာပေးချာတယ်”

“လှတာထက် နိုင်ငံခြားဈေးကွက်ထိတောင် မဝင်တဲ့ပန်းတွေနဲ့

ဆယ်၊ သစ်ခွမျိုးနွယ်ပန်းတွေက အများကြီးပဲ”

ရွာအဝင်ဝနားရောက်ရှိလာပေမယ့် လူရိုက်လူယောင်ကိုမတွေ့
ရသေးပေ။

“မင်းဆက်တစ်ခုခုတော့ထူးခြားမနေဘူးလား”

“ထူးခြားနေတယ်ပဒီ...၊ သမုဒယ အရင်ကရောဒီလိုပဲလူတွေ
ဖျောက်ပြီးတိတ်ဆိတ်နေတတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ခုလိုပွဲတော်ရက်နီးပြီဆိုရင် လူတွေရှုပ်ထွေးနေတာ
ခဲတိုမင်းဆက်၊ တောထဲကိုဝင်ပြီး ပန်းစူးသူတွေကိုကျွေးဖို့အတွက်
မြင်နေတဲ့သူတွေနဲ့စည်ကားနေတတ်တာ၊ ခုကျွန်မတို့ဝင်မယ့်အဝင်ဝ
ဆီဆို ပန်းပင်းစုံနဲ့ဆင်ထားလိုက်တာ အရမ်းကိုငေးမောဖို့ကောင်း
ဆယ်၊ ခုဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မသိပါဘူး”

မင်းဆက်ကားကို ရွာအဝင်ဝတွင်ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်း
အာရွာထဲသို့လှမ်းပြီးကြည့်တော့ လူကိုမဆိုထားနှင့် တိရစ္ဆာန်တစ်
ဆောင်တောင်မတွေ့ရပေ။

“မင်းဆက် မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အိမ်တွေကိုကြည့်ရတာ အရေးပေါ်တစ်နေရာရာကို ထွက်

သွားကြတဲ့ပုံပုံမျိုးပဲပဒီ... အိမ်တွေမှာ လူအသုံးဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရှိနေတယ်”

“အန္တရာယ်တစ်ခုခုကိုကြောက်ပြီးပြေးကြတာလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ပဒီကားမောင်းပြီးဆက်ဝင်ကြည့်တာပေါ့”

ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ကာ ရွာထဲသို့မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်

ရွာလုံးလူသူကင်းမဲ့သော ရွာကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဟူး ဘယ်လိုစဉ်းစားရမုန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

“ဟိုမှာလူကြီးတစ်ယောက်”

မင်းဆက်တို့ရပ်ထားတဲ့ကားဆီကို လာနေသော ရေစ်ယာန် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းဆက်တို့အနားဆီသို့ ရောက်တော့၊

“လူလေးတို့ကစဉ်းသည်တွေထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖာသာ၊ ဒီနားမှာဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ လူလည်းတစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး”

ဖာသာကြီးမျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ ထင်ဟပ်

သွားပြီး.....

www.burmeseclassic.com

“ဘုရားသခင်နဲ့ဆန်ကျင်တဲ့နတ်ဆိုးတစ်ကောင်ရဲ့ရက်စက်မှု
ဆွတ်ခံရတော့မယ့် လူသားတွေလိုဖြစ်နေပါတယ်”

“ဖာသာပြောပြလို့ရရင်ပြောပြပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မတို့ကူညီနိုင်တာဆို ကူညီပါမယ်”

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးမှ မင်းဆက်တို့အားလုံးကို တစ်ယောက်
နဲ့လိုက်ကြည့်ပြီး-

“လူလေးတို့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တမန်တော်စစ်သည်တွေ
ဆုတ်ခံနေတော့ ဒီအန္တရာယ်ကြီးကို ကာကွယ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး...၊
အဖေမယ့် သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဖာသာပြောပြပါမယ်...၊ ဘုရား
ကျောင်းကိုလိုက်ခဲ့ကြ...”

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးမှ မင်းဆက်တို့အားလုံးကို ဘုရားကျောင်း
သို့ခေါ်သွားပြီးနောက်...

“ဖာသာနာမည်က ဂျိန်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဒီမှာနေထိုင်ခဲ့တာ နှစ်
(၁)တိတိရှိခဲ့ပါပြီ...၊ အရမ်းကို သာယာလှပပြီး ဘုရားသခင်က
အတ္ထာတရားတွေကို ဇန်ဆင်းပေးထားတဲ့ရွာကလေးတစ်ခုလို့တောင်
ခေါ်မှတ်ထားခဲ့တယ်၊ ဒီရွာကလေးသတင်းကို မင်းတို့လည်း ကြားဖူး

www.burmeseclassic.com

ဤမှာပေါ့

“ဟုတ်ကဲ့ကြားဖူးပါတယ်”

“ရှမ်းသူပုန်တွေသောင်းကျန်းတဲ့ကာလမှာတောင် ရွာကလေးကိုဘေးမဲ့သဘောပေးပြီး ဘယ်လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့မှ ဒုက္ခပေးခဲ့ဘူးမှ ကျတော့ကွယ်..”

ဘုန်းတော်ကြီးဂျိန်းစကားကိုမဆက်ဘဲ နာကျင်ခြင်း ခံပြန်ခြင်းတွေ ရောယှက်နေတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်နေသည်။

“ရှေ့နူးဝါးဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကျမှာပဲ ရွာကို လစဉ် ဆင်းကြေးကောက်တယ်။ ရွာကမိန်းကလေးတွေကို အမွေသိမ်းပိုက်တယ်။ လူငယ်တွေကို သူ့အဖွဲ့မှာ အတင်းဝင်ခိုင်းပြီး စစ်တိုက်ခိုင်းတယ်။ ဒီအင်္ဂါကိုရွာသူရွာသားတွေလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ပေးနေရာက ဒီစားဖို့အတွက် စားစရာကလည်း ကုန်နေပြီ။ မြို့ကိုတက်ပြီး ပန်းတွေ ရောင်းဖို့ကလည်း သူပုန်တွေနဲ့တပ်ကတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြတော့ ဘာမှပေးစရာမရှိဘူးဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကိုရှေ့နူးဝါးကပေးတာပဲ။ ငွေ(၁၀)သိန်းနဲ့ ရွာကအချောဆုံး မိန်းကလေးကို ပေးရမယ်ဆို”

တောင်းခဲ့တယ်... မပေးခဲ့ရင်တစ်ရွာလုံးကိုမီးရှို့ပစ်မယ်ဆိုတာ ကြောင့်
လွတ်ရာကိုပြေးနေကြတာပါ”

“ဟင်”

ရိုးသာဖြူစင်တဲ့ရွာသူရွာသားတွေပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်ပိုလ်ကျမှု
ကြီးကို မင်းဆက်တို့အားလုံး ခံပြင်းလိုက်ကြသည်။

“ဖာသာက ဘာလို့လိုက်ပြီးမပြေးတာလဲ”

“ဖာသာ ဒီရွာလေးကို သိပ်ပြီးချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရွာနှင့်
အတူဘုရားသခင်ထံမှာ အိပ်စက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေခဲ့တာပါ”

“ဖာသာ သူတို့လူအင်အားဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“အရင်ကတော့ အင်အားကောင်းတယ်။ ခုဆို တပ်တွေနဲ့
တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ပြီး လူ(၂၀)ယောက်ပဲရှိတော့တယ်။ သူ့ကောင်တွေ
လည်း အခြေတွေကယိုင်နေကြပါပြီ”

“ဘာကြောင့်လဲဖာသာ”

“တိုက်ပွဲတွေက ဆက်တိုက်ဖြစ်၊ အစားအသောက်တွေက မမျှ
နဲ့ ထွက်ပြေးရင် တဲ့ကောင်ကများနေပြီ သူ့ကိုကြောက်လို့ မပြောခဲ့ကြ
တာ... ဒီကောင်က လူမဟုတ်ဘူး ဘီလူးမိစ္ဆာလိုပဲ ရက်စက်ကြမ်း

www.burmeseclassic.com

ကြွတ်တယ်ကွယ်... သူ့ကိုရှောင်ကြပါ... လူလေးတို့ဒီကနေ အပြင် ထွက်သွားဖို့ ဖာသာမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

မင်းဆက်တို့အားလုံးအမှန်တရားအတွက် အခြေ တစ်ခု ကို ပေးရန် အတွေးတွေဝင်ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“မင်းဆက်ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ခရီးသွားရင်းကုသိုလ်ယူကြတာပေါ့ပဒီသဘောတူလား”

“ဒါဆိုရင် ပဒီတို့ ခူးလေးကမှော်ဝင်နေဆဲဟေ့... ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားကြတာပေါ့”

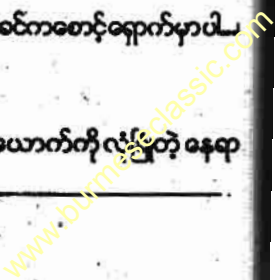
“ဖာသာတို့အတွက် ကျွန်တော်တို့အစွမ်းရှိသလောက် ကာကွယ်ပေးခဲ့ပါမယ်”

“လူလေးတို့စဉ်းစားကြပါဦးကွယ်”

“စဉ်းစားပြီးပါပြီ... ဖာသာ... ဒီလိုမတရားမှုကြီးကို ကျော ခိုင်းပြီး သွားရမှာကိုစိတ်မသန်လှပါဘူး”

“လူကလေးတို့အားလုံးကို ဘုရားသခင်ကစောင့်ရှောက်မှာပါ... ဖာသာဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောပါ”

“ဖာသာဟောဒီကလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လုံခြုံတဲ့ နေရာ

စာခေါ်ထားပေးပါ”

“ဇာသာစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ဦးဦးမင်းဆက် ကျွန်တော်ကြည့်ရင်တယ်ဗျာ”

“မကြည့်ပါနဲ့မောင်စိုင်းရယ်”

“ကဲပါသားရယ် နောက်ဆိုရလို့ပွဲတွေအများကြီးကိုတွေ့ရမှာ
သားကြီးလာရင်ဦးဦးတို့လိုသေနတ်ကိုင်ပြီးပစ်ပေါ့ကွာ”

“သားကြီးလာရင်သေနတ်ပစ်ရမှာနော်”

“အေးပါကွာ”

ဦးလှိုင်သွားမှ ရော့မော့ပြီး ကိုယ်တော်လေးကို ခေါ်ဆောင်
သွားတော့၏။ မင်းဆက်တို့က ရင်ဆိုင်ရမည့် တိုက်ပွဲအစီအစဉ်များကို
ဆွေးနွေးကျွန်ခဲ့တော့သည်။

ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ခြောက်လှန့်ခြင်းတစ်ခုအသွင်ကို
ဆောင်လျက်...ညဉ့်မှက်တို့၏တီးတိုးအော်မြည်သံလေးတွေကလေ
အဟုန်နဲ့တစ်ချက်တစ်ချက်တိုးဝေ့လျက်...။ ရျော်နူးဝါးချိုနိုးဆိုထား
သောညကိုပင်ရောက်ခဲ့လေပြီ...။

“မှန်ယိုမင်းဘက်ကခိုင်းတွေကို သေသေချာချာစစ်ပြီးပြီလား
တစ်ချက်လေးမှဟာလို့မရဘူးနော်”

“စိတ်ချဆက်ငါသေသေချာချာကိုလုပ်ထားတယ်”

“ဒီကောင်တွေထွက်လမ်းဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်”

“ငါကတော့ စိတ်တိုင်းကျနေရာကောင်းယူပြီး ဆော်ရမှာပေါ့”

တော့...အားရစရာကြီးပဲဟေ့”

ပဒီသူးဒူးလေးနှင့်မြားကို မြင်ဆင်နေရင်းက လှမ်းပြီးပြော

ဆိုက်သည်။

“တု...တု...တီ...”

“ဟင်...ဒါအချက်ပေးသံ”

ရွာသားတစ်ဦးက ရှော်နူးဝါးတို့ကို ကင်းထောက်ကြည့်ခိုင်း

အားသောကြောင့် အချက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေကြတော့...ဟေ့”

မင်းဆက်တို့ကိုယ်စီနေရာယူချိန်တွင် သမုဒယကတော့

မင်းဆက်ဘေးတွင်ရပ်လျက်။

“သမုဒယသတိမပေါ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါဆက်ရယ်၊ သမုဒယအတွက် သိပ်ပြီးမဆန်းတဲ့ပွဲ

တွေပါ...”

“ဝူး... ဝူး...”

ရွာထဲသို့ဆိုင်ကယ်(၂)စီး လူ(၄)ယောက်အရင်ဝင်လာပြီး

နောက်မှဂျစ်ကားအမှီးပြတ်နှစ်စီးဝင်လာခဲ့ကြသည်။

၁၂၂ ခန္ဓာတင်

“ဖောင်း...ဖောင်း...ဖောင်း...”

ဂျစ်ကားပေါ်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဂျော်နူးဝါးမှသေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်ပြီး ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ရွာကကောင်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲကွ၊ ခုထွက်ခဲ့ကြ စမ်း။ မထွက်ရင် တစ်ရွာလုံး ပြာပုံဖြစ်မှာနော်။ ဟို ဘုန်းကြီးဂျိန်း... ဝင်ဗူး လူတွေကို ခုခေါ်ထုတ်စမ်း။ ကျွန်ုပ်လိုချင်တာ မရမချင်း ပြေးလို့လွတ်ကြ မယ် မထင်နဲ့၊ တစ်ရွာလုံးကို သတ်မှာ”

“လူလေး... ဂျော်နူးဝါး...”

ဘုန်းတော်ကြီးဂျိန်းက အေးစက်သော မြေလှမ်းတို့ဖြင့် ထွက် လာပြီး ဂျော်နူးဝါးကားနှင့် သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာတွင် ရပ်နေလိုက် သည်။

“ဘာလဲ ဘုန်းကြီးဂျိန်း”

“ဒီမှာ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ငွေထုပ်”

“ဒါနဲ့ရမလားဗျ၊ ကျုပ်အတွက် သိပ်ကိုအရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း လေးက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာပါ...”

ဘုန်းတော်ကြီးဂိုဏ်းမှ သမုဒယကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်

နှင့်

“အလာလာ... နတ်သမီးလေးပါလားဟေ့၊ သိပ်ကိုတော်သွား

ကြပြီဟေ့”

ရော်နူးဝါး ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သမုဒယဆီသို့ ရမ္မက်ပြင်းထန်
သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သမုဒယ နားသို့ရောက်
တော့ ခြေမှ ခေါင်းအထိ စူးစူးရှရှကြည့်ပြီး

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“နတ်သမီး”

“ကောင်းကင်ဘုံကနေ ပြုတ်ကျလာသလားကွယ်”

သမုဒယ လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ပြီး

“တကယ်နဲ့ညံ့လှတဲ့ နတ်သမီးလေးပဲကွယ်၊ ကိုကိုနဲ့ တစ်

ဆတ်လုံးပျော်ပျော်ကြီးနေရအောင်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ငွေထုတ်ကိုစစ်
ပြီးယူလိုက်”

ရော်နူးဝါး တပည့်တစ်ယောက်ကို ငွေထုပ်ယူခိုင်းပြီး စစ်ခိုင်း

ထုတ်တော့

“ဟာ...ဟာ...ငွေ...ဒုတ်...အီး”

“ဟာ...”

ငွေထုပ်ယူပြီးကြည့်သော ကောင်၏လည်ပင်းတွင် မြားစိုက်
ဝင်သွားပြီးနောက်သို့လန်ပြီး ကျသွားသည်နှင့်

“ဝုန်း...”

ပေါက်ကွဲသံကြီးကပါထပ်ဆင့်ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ဂျော့နူးဝါး
တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားချိန်တွင် သမုဒယသည်ဂျော့နူးဝါး၏
ရင်ဝတ်သို့ ခြေစုံကန်ပစ်လိုက်သည်။

“အွတ်...မင်း...”

သမုဒယ... မင်းဆက်ရှိရာသို့ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး သေနတ်သံတွေ
က ဆက်တိုက်ပင်ထွက်သွားတော့သည်။

“ခွေးကောင်တွေ...ပစ်...ပစ်ကြစမ်း”

“ဝုန်း...ဖောင်း”

မင်းဆက်တို့ကြိုတင်ပြီးစီစဉ်ထားသည့်ထောင်ချောက်ထဲ
ဂျော့နူးဝါးတို့ အလူးအလဲ ခံနေရတော့သည်။

“ဆရာ...ဒီကောင်တွေအင်အားများတယ်”

ဘေးပတ်လည်တွင် ပေါက်ကွဲမှုတွေနှင့် ပဒီ၏ ပြေးလွှားပစ်
ဆစ်မှုတွေကြောင့် လူအင်အားနှင့် ပစ်ခတ်နေသလိုပင် ထင်ရသည်။

“ရုတ်ကြဲမယ်...ရုတ်...”

မင်းဆက်တို့ ခွင့်ပေးထားသော ထွက်ပေါက်လမ်းမှ ဂျော်နူးဝါး
အိုလက်ကျန် သေနတ်သမားတွေ ကားနှင့် ပြေးထွက်ပေမယ့် မုန်ယို၏
အကြားတွင် အဆုံးသတ်သွားတော့သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...”

ဂျော်နူးဝါး အပါအဝင် အားလုံး ဒဏ်ရာကို ယိမ်းစိန်နှင့် မြေပေါ်မှာ
ဆုတ်နေကြလေပြီ။

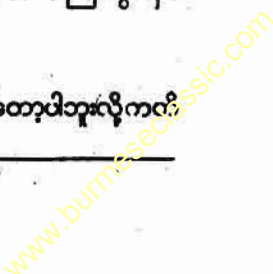
“ဂျော်နူးဝါး...”

“ကျွန်...ကျွန်တော့်ကို မ...မသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

မုန်ယို...ဂျော်နူးဝါး အကျိုးစကို ကိုင်ပြီး ဆွဲထူလိုက်သည်။

“မင်းလို ကောင်မျိုးကို လူ့လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်ခွင့်ပေး
ထိုက်ရင် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့သူတွေအတွက် အန္တရာယ်က ကြီးသွားမှာ
ဆိုရင် ဂျော်နူးဝါးရယ်...”

“ကျွန်တော်...နောက်...ဒါမျိုးတွေကို မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကလိ”

ပေးပါတယ်”

“မင်းလိုကောင်မျိုးဆိုမှာကတိသစ္စာဆိုတာရှိရောရှိတဲ့လား
တော်စမ်းပါကွာ၊ ပဒိဘာလုပ်မလဲ”

“မကောင်းမှု ကျူးလွန်တဲ့ကောင်ကို မကောင်းတဲ့နေရာတို
ပေးရမှာပေါ့၊ ကျည်ဆံ အကုန်မခံနဲ့၊ ငါ့ရှင်းမယ်”

“လူလေး...ပဒီ..”

“ဂျိန်း...”

ဘုန်းတော်ကြီးဂျိန်းရောက်လာပြီး

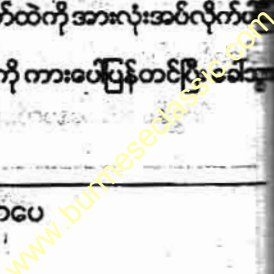
“ဒီလူမိုက်ကောင်တွေကို အလှူခံပါရစေ..”

“ဟာ...ဇာသာ...ဒီကောင်တွေဆိုမှာ နောင်တဆိုတာ မရှိ
နော်၊ ဇာသာ စဉ်းစားဦး..”

“ဇာသာ သိပါတယ်ကွယ်.. သူတို့ဇာတ်သိမ်းကို သူကိုယ်တိုင်
စီရင်ပါစေ...တော့..”

“ကောင်းပြီလေ...ဇာသာလက်ထဲကို အားလုံးအပ်လိုက်တယ်”

“ရှော်နူးဝါး...မင်းကောင်တွေကို ကားပေးပြန်တင်ပြီး ခေါ်သွား
နိုင်ပါပြီ..”

ဘုန်းတော်ကြီးဂိုဏ်းဟာ...မြေဆိုးတစ်ကောင်ကို အသက်ရှင်
ခွင့်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျော်နူးဝါး သူ့ကောင်တွေအားလုံးကို ကား
ပေါ်သို့ဆွဲတင်ပြီးကား (၂) မီးမောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျော်နူးဝါး
ဆွဲ မောင်းထွက်သွားသော နေရာမှာ ဝင်လမ်းမဟုတ်၊ ရွာ၏ နောက်
ဆက်ထွက်လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘုရားသခင် တပည့်တော်ကိုခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

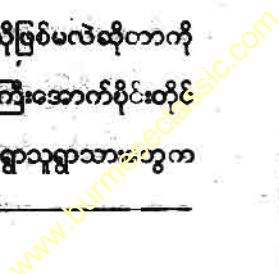
“ဝုန်း...ဖြောင်း...”

“ဟင်...ဟာ...အို...”

တုန်ဟီးသံကြီးက ပဲ့တင်ရိုက်ထွက်သွားပြီး တံတားကျိုးသံ
ကြီးကိုကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဖာသာ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့ရဲ့အကုသိုလ်တွေကို အဆုံးသတ်ပေးသွားတာပါ။ ဒီတံ
တားဟာ ပန်းကြဲပျော်ရွာသားတွေ နေ့စဉ်သွားနေကြတဲ့တံတားကြီး
ဆစ်ခုဆိုပေမယ့် ကားနဲ့ဖြတ်သွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာကို
ဖာသာ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မနှစ်ထဲက တံတားကြီးအောက်ပိုင်းတိုင်
တွေမကောင်းဖြစ်နေတာတော့ ဖာသာသိတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက

ဒီနှစ်တွေရောက်ရင် တံတားကြီးကို ပြင်ကြမှာလေ၊ ရှော်နူးဝါးတို့တို့
လောက ကံကြမ္မာကြီးက နောက်ထပ်အခွင့်အရေး ပေးမပေးဆိုတာ
တို့သိရင်လို့ ဖြတ်ကျော်ခိုင်းလိုက်တာပါကွယ်..”

“ချောက်ကြီးက တော်တော်နက်လား”

“သိပ်မနက်ပေမယ့် အောက်ကိုရောက်ရင် အသက်ရှင်လမ်း
တော့ မရှိနိုင်ဘူး။ အောက်မှာရှိတဲ့ ကျောက်ရွှန်တွေဟာ စနစ်တကျ
စိုက်ထားသလို ထင်ရတယ်”

“ဒီအလောင်းတွေကို ရှင်းစဉ်းမှာပေါ့”

“ရှင်းစရာမလိုပါဘူး။ မနက်ဆိုရင် တောင်ကျရေ ကျမယ့်နေ့
ရောက်ပါပြီ သဘာဝရေစီးကြောင်းကြီးက သူတို့ကို သယ်ဆောင်သွား
ပါလိမ့်မယ်”

“ရှော်နူးဝါးတို့ ဒီလမ်းက မသွားဖူးကြဘူးလား”

“မသွားဖူးကြဘူးလေ၊ လူလေးတို့ကို ဖာသာ ရွာသူရွာသားတွေ
ရဲ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခရီးကြိုသွားတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှာဖွေပေးခဲ့တာပါ”

“ဟင်...ဟိုမှာ”

အဝေးဆီမှပေးတုတ်များစွာနှင့်လာနေကြသော လူတွေအများ

ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရွာသူရွာသားတွေပါ...လူလေးတို့က မနက်ကို တစ်ခါ

တည်း ခရီးတွက်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဇာသာ”

“ဇာသာတစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ်ကွယ်”

“ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ”

“ဇာသာတို့ပန်းကြဲပျော်ရွှာကလေးရဲ့ပန်းပွဲတော်ရက်ကလေး

တို့အထူးပါဝင်ပါဦးကွယ်”

မင်းဆက်...သမုဒယနှင့်အားလုံးမျက်နှာကိုကြည့်တော့

သဘောတူသောအကြည့်တွေကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ကြောက်လန့်ခြင်းမှ ကင်းဝေးခဲ့သော ပန်းကြဲပျော်ရွှာ ကလေး
မှာ ပန်းပွဲတော်အတွက် တစ်ရွာလုံးပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနှင့် ပြင်ဆင်လုပ်
ကိုင်နေကြသည်။ ကိုယ်တော်လေးနှင့် သမုဒယတို့တွေက ရွာသူရွာ
သားများနှင့် ရောပြီး လုပ်ကိုင်နေလျက်... စိတ်ချမ်းမြေ့စရာနေ့ကလေး
တစ်နေ့ဟုဆိုရမည်။

မုန်ယိုတစ်ယောက်ကတော့ ပန်းပွဲတော် ကျင်းပမည့် နေရာ
တွင် ပန်းအလှဆင်ခြင်း၊ ပဒီဆို ကရုန်ရေးစင်တွေကို ဝိုင်းပြီးတည်
ဆောက်ပေးနေ၏။

မင်းဆက်၊ ပဒီနှင့် ရွာလူကြီး ခွန်စိုင်းတို့က ကွပ်ကဲပေါ်တွင်

အိမ်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေလေသည်။

“မောင်မင်းဆက်တို့အားလုံးရဲ့ကျေးဇူးကိုတစ်သက်မမေ့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးစကားတွေကိုပြောမနေပါနဲ့တော့သူကြီး၊ ကျွန်တော်
ဆစ်ရတော့ အကြံပြုချင်တယ်”

“ပြန်ပါတယ်ကွယ်”

“ရွာသူရွာသားတွေဟာ ခုလိုအနိုင်ကျင့်လာသူကို အမြဲတစေ
ဆင်းငုံခံတာမျိုးတွေကို နောက်မဖြစ်ရအောင်တော့ ပြင်ဆင် လုပ်
ကိုင်ထားစေချင်တယ်”

“ကျုပ်လည်း စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ရွာကလူငယ်တွေကို တိုက်ခိုက်
အတတ်တွေကိုသင်ပေးပြီး ရွာလုံခြုံရေးနဲ့ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့တွေ
ဖွဲ့ဖို့ပဲ။ မောင်မင်းဆက်တို့က ခရီးဆက်ရမယ့်သူတွေဆိုတော့
အတူအညီမတောင်းချင်တော့ပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကူညီချင်ပါတယ်သူကြီး၊ သွားရမယ့်ခရီး
အတူနဲ့နေသေးလို့ပါ”

“ရွာအတွက် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်တော့ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲပဒီ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ သူကြီးရယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးဂိုဏ်းပေါ့”

“ဟာ...ဟုတ်ပြန်လား”

“သူကြီးတို့ကို သူ့ဘဝရဲ့နောက်ကြောင်းကို မပြောပြထားဘဲ
ဘာမှ မသိကြတာပါ။ ဂိုဏ်းဟာ စစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦးပါ။ သူ့လက်တွေ့
သေနတ်ကိုင်ပြီး လူသတ်ရမယ့်ဘဝကို နာကြည်းမှန်းတီးပြီး သူ့
အတိတ်ကို ဖျောက်ထားတာပါ။ မနေ့ညကမှ သူ့နောက်ကြောင်း
ပြောပြခဲ့လို့ သိခဲ့ရတာ”

“သူလုပ်ကိုင်ပေးမယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့”

“ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဟင်...ဇာသာ...”

မင်းထက်တို့ဝိုင်းဆီသို့ ဘုန်းတော်ကြီးဝတ်စုံနှင့်မဟုတ်ဘဲ
ဘဲစစ်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ပြီး လာနေသော ဂိုဏ်းကို တွေ့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အကြောင်းအရာ (၂) ခု ရောက်ခဲ့တယ်။ ပထမ
အကြောင်းအရာက ဂျော့နူးဝါးတို့ကို တံတားကျိုးကျပြီး သေခံခဲ့ရ
ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကြံစည်မှုတစ်ခုရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။”

သနားဘောင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခုလို သူတစ်ပါးကို
သေစေတဲ့ အပြုအမူတွေဟာ မသင့်လျော်ဘူး။ ဒါကြောင့် သာသနာ
ဘောင်က ထွက်လိုက်ပြီး အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံနေရတဲ့ ရွာသူ
ရွာသားတွေကို ကာကွယ်နိုင်ရေး တစ်ခုကို လုပ်ပေးတော့မယ်လို့ ဆုံး
ဖြတ်ပြီး လူ့ဘောင်ထဲကို ပြောင်းလိုက်တာပါ။

“စိတ်မကောင်းခြင်းနဲ့ ကြုံရိုပါတယ် ဂျိန်း”

မင်းဆက်... ဂျိန်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

“ကဲ... သူကြီး ရွာထဲကို ထွက်ပြီး စစ်ဆေးတော့လေ”

“ဟုတ်ပဲဗျာ၊ ဒီမှာ စကားကောင်းနေတာနဲ့ ကျုပ်တာဝန်ကို ဝေ
တော့မယ်၊ သွားကြရအောင်”

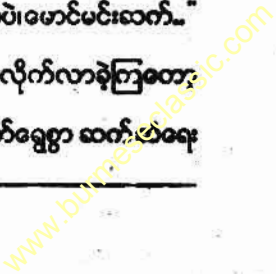
“ကျွန်တော်တို့က သူကြီးနောက်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ရဘူး။ လိုက်ပြီး စားပေတော့”

“ဟာဗျာ...”

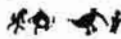
“ဒါ... ပန်းကြူပျော်ရွာရဲ့ ရိုးရာလေ့တစ်ခုပဲ။ မောင်မင်းဆက်...”

ရွာသူကြီး ဦးစွန်စိုင်းနောက်မှ အားလုံးလိုက်လာခဲ့ကြတော့
သည်။ ရွာသူရွာသားများ၏ ရိုးသားခြင်းနှင့် ဖော်ရွေစွာ ဆက်သွယ်ရေး

၁၃၄ ဓမ္မစာတော်

လေးစာတော့ ရွှေစင်စွယ်ကောင်းလှသည်၊ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ရိုးရိုး
အစားအသောက်တွေကို စားသောက်ရင်း ထက်ပြုမစားနိုင်ကြတော့ပေ။

ကိုယ်တော်လေးနှင့် သမုဒယတို့ရွာအပြင်ဘက် ကျောက်ရေ

ဆွန်လေးရှိရာသို့ထွက်လာကြသည်။

“ဟယ်...မေ...ဟိုမှာကြည့်စမ်း...လှလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့...”

ကျောက်တောင်ငူလေးပေါ်တွင် ပေါက်နေသော ပန်းနုရောင်

နီတလေးနှင့်ပွင့်၊ တစ်ပွင့်ကကြီးကြီး၊ တစ်ပွင့်က မတိမ်းမယိမ်းလေး

သဘာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကြာပန်းလေးလား မသိဘူးနော်မမ”

၁၃၆ **ဣန္ဒာဝတီ**

“မောင်စိုင်းရယ်... ကြားပန်းဆိုတာ ရေမှာပဲပေါက်တာကွဲ့”

“ကြားပန်းလေးနဲ့တော့တူတယ်၊ မမခေါင်းမှာပန်ရင် သိပ်ပြီးလှမှာပဲ”

“မမမောင်ကတော့ မြောက်နေပြန်ပါပြီ”

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့ သွားပြီးခူးပါလား”

ပန်းကလေး ပေါက်နေသောနေရာမှာ သိပ်ပြီး မပြင့်ထားနဲ့ သမုဒယကျောက်ကုလေးတွေပေါ်သို့ တစ်ထပ်ချင်းတက်ပြီး ခူးလိုက်တော့သည်။ ပြီးမှခေါင်းတွင် ပန်လိုက်သည်။

“ကဲ... လှရဲ့လား”

“မမက အရမ်းကိုလှတာပဲ”

“မင်းမှပမြောက်ရင် မြောက်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်... မမတို့ ပန်းခူးလိုက်တယ်”

“အယ်...”

ရွာသူလေးတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး သမုဒယကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်စွာနှင့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီပန်းက မခူးရဘူးလား”

"ရှားလို့တော့ရတယ်၊ ပဟို...ပဟို... ဒါ နတ်ပန်း... ဇူးစာပန်းလို့ခေါ်
ဆယ်မမ"

"ဘယ်လို နတ်ပန်း၊ ဇူးစာပန်း... ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ"

"ဒီလိုမမရဲ့ နတ်ပန်း၊ ဇူးစာပန်းကို ရူးတဲ့သူဟာ ပထမဆုံး သူမှာ
ချစ်သူရှိရတယ်၊ ရူးလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခွင့်ကို
ထောင်းတာနဲ့အတူတူပဲ"

"အဲ...ခုကွပါပဲ"

"ကျွန်မတို့ရွာမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတွေကို လုပ်
ဆယ် ဆိုရင် သတို့သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတို့သမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပန်းလားပြီး
နှုတ်တယ်၊ ပြီး သစ္စာပြုပြီး ဆုတောင်းကြတယ်"

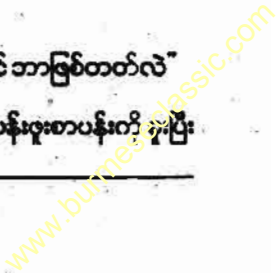
သမုဒယ... ရွာသူလေးဆီမှ ကြားရသော စကားတွေကြောင့်
ခန်းလေးကို ကိုင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

"ညီမကို တစ်ခု မေးချင်တယ်"

"မေးပါ မမ"

"ဒီပန်းကို ရူးပြီး ဘာမှမလုပ်ကြဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်တတ်လဲ"

"ကျွန်မ အဘတွေပြောတာတော့ နတ်ပန်း၊ ဇူးစာပန်းကို ရူးပြီး

၁၈ ခန္ဓာတော်

ဘာမှလျှောက်ချက်မရှိရင် ခုဘဝတင်မကဘူးနော်ဘဝတိုင်းမှာ ချစ်သူ
နဲ့ဆုံချင်း မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဒါတင်မကဘူး ခုလက်ရှိဘဝမှာလည်း
ဘေးအန္တရာယ် များစွာကိုကြုံတတ်တယ်၊ တချို့ရွာကလူငယ်တွေက
မယုံကြည်လို့ စမ်းသပ်ကြဘူးတယ်၊ တစ်ယောက်ဆိုရင် ရူးသွပ်နေ
တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကျားတွေလိုသေတယ်လို့ကြား
တယ်”

“ဟင်”

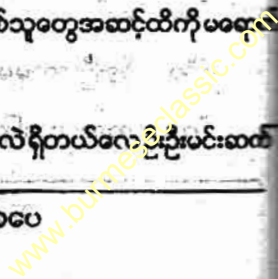
ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ပုံပြင်လေးတစ်ခုပဲလား။ တကယ်မှတ်တမ်း
တင်တဲ့ဖြစ်စဉ်လားဆိုတာကိုဝေခွဲမတတ်ဖြစ်သွားပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ
တော့စိတ်ထဲမှာတော့ ကြောက်ရွံ့နေမိတော့သည်။

“မမမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား”

“ဟို...ဟို...”

သမုဒယမျက်လုံးထဲတွင် မင်းဆက်မဂ္ဂျိုင်ကို မြင်ယောင်
သော်လည်း သူတို့(၂)ယောက်က ချစ်သူတွေအဆင့်ထိကို မခေါ်
ကြတဲ့ ချစ်သူ(၂)ဦးမင်း

“မမကလည်း ဘာလို့မရှိရမှာလဲ ရှိတယ်လေ ဦးမင်းဆက်”

“မောင်စိုင်း”

“ဒါဆိုရင် မမရယ်သူ့ကိုခေါ်လာပြီး မင်္ဂလာပွဲလေးတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ပေါ့”

“အဲ...မ... မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲနည်း ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်ပြောပေးမယ်လား၊ ခုသွားမယ်”

“မောင်... မောင်စိုင်း”

ကိုယ်တော်လေးလက်ဆွဲပြီး ခေါ်သည့်နောက်ကို သမုဒယ လိုက်ပါသွားရင်း ရွာလမ်းကြားတစ်ခုတွင် မင်းဆက်နှင့်သွား ပြီးဆုံလေသည်။

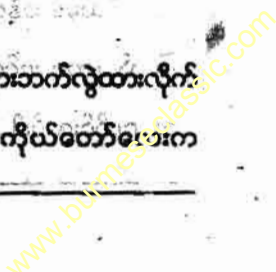
“ဦးဦးမင်းဆက်”

“ဘာလည်းမောင်စိုင်း”

“ဦးဦးမင်းဆက်ကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေကွာ”

သမုဒယကတော့ မျက်နှာလေးကို တဖြားဘက်လွှဲထားလိုက်သည်။ ရင်တွေမှာ တလုပ်လုပ်ဖိုနေသည်။ ကိုယ်တော်လေးက

နတ်ဖန်းစူးစားနှင့်ပတ်သက်ပြီးပြောပြလိုက်သည်။

“သမုဒယ”

“ရှင်...”

သမုဒယ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထူးမိလေသည်။

“သမုဒယ ရှေးရိုးစွဲအယူအဆတွေကို ယုံကြည်သလား”

“ကျွန်မမပြောတတ်ဘူး ဆက်”

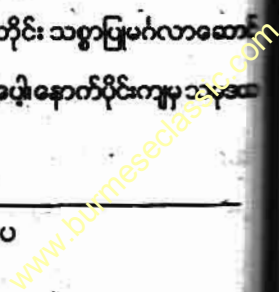
“တစ်ခုတော့ရှိတယ် သူတို့ယုံကြည်သူကို ယုံကြည်တာ မယုံကြည်တာထက် ကိုယ့်ဘက်ကစော်ကားသလိုဖြစ်သွားမှာတော့ မသင့်ဘူး”

“ကျွန်မလည်း ဒါကိုတွေ့မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ကြရအောင် သမုဒယ”

“ဆက်ပြောပါ... ကျွန်မက ဘာမှစဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး”

“သမုဒယနဲ့ငါက သူတို့ရိုးရာအတိုင်း သစ္စာပြုမင်္ဂလာဆောင်ကြမယ်... တရားဝင်တော့ မသတ်မှတ်ခဲ့ပေ။ နောက်ပိုင်းကျမှ သူ့အဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်စီစဉ်သလိုပါပဲ”

“ဟေ့...ဟို(၂)ယောက် မင်္ဂလာကိစ္စတိုင်ပင်ပြီးပြီလားကွ”

“ဟင်...သူကြီး”

သမုဒယသတင်းက ရွာထဲအထိပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေပြီ...။

“ဒီနတ်ပန်းဖူးစာဟာ မယုံမရှိနဲ့ဟေ့ တကယ်ကို တန်ခိုးကြီး

အလွန်ခွဲတဲ့ () နှစ်လောက်က တောင်တက်ကျောင်းသားတွေ

ဒီထိုရွာကိုရောက်ပြီးနတ်ပန်းဖူးစာကို စမ်းသပ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဘာမှမကြာပါဘူး သူတို့အုပ်စုထဲက စမ်းသပ်တဲ့ကောင်လေး

ဆစ်ယောက်တောင်ပေါ်ကပြတ်ကျပြီးသေဆုံးခဲ့ရတယ်”

“ဟင်”

သမုဒယကိုရောက်လုန့်နေသော သတိပေးမှုတွေပင်ဖြစ်နေ

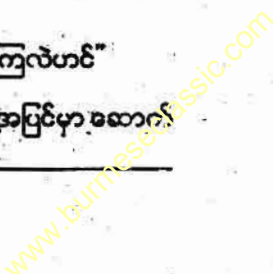
တော့သည်။

“မင်းတို့(၂)ယောက် တစ်ခါတည်းသွားပြီး သစ္စာပြုကြလေ။

နတ်ဖြစ်ဆိုနေကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာရက်ပဲ”

“သူကြီး မင်္ဂလာပွဲကိုဘယ်လိုဒီမှာကျင်းပကြလဲဟင်”

“မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ တစ်ရက်ကိုငါတို့ရွာရဲ့အပြင်မှာ ဆောက်

ထားတဲ့ မင်္ဂလာအိမ်ကလေးမှာ နေရတယ်။ နောက်နေ့ကျမှ မင်္ဂလာ
မလှုပ်မှာမင်္ဂ ၇ ပြုကြတာ”

“အဝတ်အစားလဲကြတာရော”

“တို့တောင်ပေါ်ဝတ်စုံတွေကို ဝတ်ကြရတာ၊ ဘာမှဒီအတွက်
မပူနဲ့၊ မင်းတို့သွားပြီးနေတဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ သတို့သမီး၊ သတို့သားမင်္ဂလာ
ဝတ်စုံကို အသင့်လုပ်ထားတယ်။ ဘယ်သူပဲမင်္ဂလာပြုပြု ဒီဝတ်စုံလေး
ကို ဝတ်ဆင်ပြီးဆောင်ရတယ်။ ပြီးရင် တစ်သက်တာ သိမ်းဆည်းကြ
ရတာပေါ့လေ၊ သွား... သွားကြ၊ မိုးမချုပ် ခင်လေး”

သူကြီးကို ကျောင်းပြီး မင်းဆက်က သမုဒယနှင့်ကိုယ်တော်လေးထွ်
နတ်ပန်းဖူးစာနေရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“မမနဲ့ ဦးဦးမင်းဆက်က သိပ်ကိုလိုက်တာဗျ”

“မောင်စိုင်းရယ်... ဒီမှာ အသက်ရှူတွေတောင် ကျပ်နေရတဲ့
ကြားထဲ”

“မမက ဘာလို့ အသက်ရှူကျပ်ရတာလဲ၊ ခုဆို မမနဲ့ ဦးဦး
မင်းဆက်က လင်မယားဖြစ်ကြတော့မယ်”

“မောင်စိုင်းရေ... တော်ပါတော့”

“မတော်နိုင်ဘူး၊ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ကဲ...ပြောပေတော့ဟေ့”

“ရုနက သူကြီးပြောတဲ့အိမ်ကြီးကို သွားပြီး အိမ်ရင် ကျွန်တော်ပါ

အိမ်ကြီး အိမ်မယ်နော်”

“စိတ်ချ...ခေါ်ကိုခေါ်သွားမယ်”

“ဟေ့...ဒါမှ တိုဦးဦးမင်းဆက်ကွ”

ကိုယ်တော်လေးမှာ ပျော်ရွှင်နေပေမယ့် ရင်မောခြင်းတွေနှင့်

ယောက်လုံးပင့်သက်လေးတွေကို ချနေမိသည်။

သမုဒယ ဂူယူခဲ့သော နတ်ပန်းဖူးစာ ကျောက်တောင်လေးပေါ်

ဆွင်နှစ်ယောက်သာ ထိုင်လျက်..

“ဆက်...ဆုတောင်းလေ”

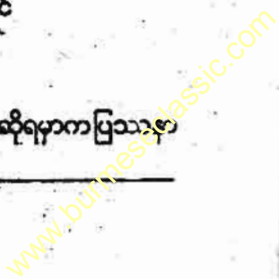
“ဟာ...ငါက ဘာကိုဆုတောင်းရမှာလဲ၊ သမုဒယပဲ ဆုတောင်း

အိမ်ပါ”

“ကျွန်မက ဘယ်လိုဆုတောင်းရမှာလဲဟင်”

“ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ဆုတောင်းပေါ့”

“ဆုတောင်းတာက ပြဿနာ မရှိဘူး၊ သစ္စာဆိုရမှာက ပြဿနာ

ဆက်ခဲ့..”

“ဟု...ကဲ...ငါရှေ့က ဆိုသလိုသာ လိုက်ပြီးဆိုတော့”

“အင်း..”

“ကျွန်တော်...ကျွန်မတို့(၂)ဦးသည် ဤဘဝမှစပြီး ၁၀၀ အဆင့် ဆက်မပျက်သော မေတ္တာတွေနဲ့သာ သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသင်းပါမည်”

မင်းဆက်... သစ္စာပြုသည့်အတိုင်း သမုဒယလိုက်ပြီး သစ္စာဖြ လေသည်။ ထိုသစ္စာဆိုကားသည် ဟန်ဆောင်လိပ်ညာခြင်းကော တွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို နှစ်ယောက်လုံး နှလုံးသားက သိနေကြခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

“သွားကြရအောင် သမုဒယ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆက်..”

ပန်ကြီးပျော်ရွာတွင် ရှိသည့် ကာလသား၊ ကာလသမီးတွေက
 ဆက်နှင့် သမုဒယကို အမွှေးနံ့သာရည်ဖြင့် သန့်စင်အောင် ပြုလုပ်
 သကြပြီး မင်္ဂလာအကြိုဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပေးကာ မင်္ဂလာ အိမ်ကြီး
 ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တော့သည်။ ဇာစ် ယောက်လက်ကို ငာစ
 ဆောက်ချိတ်ပြီး ပန်းပေါင်းစုံခင်းကျင်းထားတဲ့ လမ်းဆီမှ အိမ်ကြီး ဆီ
 သို့ လာခဲ့ကြရသည်။

“ဤနေ့ ဤရက်မှစပြီး ဇနီးမောင်နှံတို့သည် သက်ထက်”

တြင်နာရစ်ခင်စွာနှင့်ပေါင်းရပါစေ”

“ဟော...”

မင်းဆက်တို့ပေါ်သို့ ပန်းတွေကို မိုးရွာသလို ဖြန့်ကြဲပြီး အားလုံး အိမ်ကြီးထဲမှ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

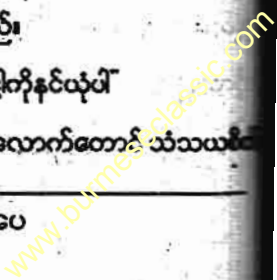
ညနေခင်း နေလုံးကြီးမှာ တောင်စွယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ ပျောက်လုလုပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်တော့ ညအတွက် အကောင်းဆုံးစားသောက်စွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်ထား၍ ရိုးရာ ခေါင်ရည်တွေကို ဝါးဆစ်ဘူးအတွင်း ထည့်ထားတာကို လိုက်ရလေသည်။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးတွင် မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံးကိုသာ မီးဆွဲထားပြီး ဈေးဟောင်းကြေးမီးခြစ်တစ်လုံးဘေးတွင် ရုထားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား မင်္ဂလာအခန်းဆီသို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်၍ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်နေတော့သည်။

“သမုဒယ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့၊ ငါ့ကို နှင်ယုံပါ”

“ကျွန်မ ဆက်ပေါ်မှာ မြူတစ်မုံလောက်တောင် သံသယမိစေ”

ဆိုပါဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် အိပ်မက်ဆန်လှတဲ့အပေါ်မှာ
အံ့ဩနေတာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့အပြစ်တွေလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့
နော်”

“ခုချိန်မှာ နောင်တ ရစရာစကားတွေကို ပြောမနေနဲ့တော့
သမုဒယရေ-ငါနဲ့မင်းကြားမှာ ဆန္ဒတူညီမှုအားလုံးနဲ့ ခရီးဆက်မှာပါ”

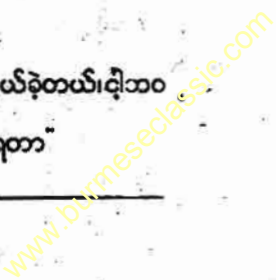
“ကျွန်မလည်း ဆက်နဲ့ထပ်တူပါပဲရှင်..”

“ကိုယ့်ဘက်က မငြင်းချင်တဲ့ စကားလေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်
အိတ်ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်... ဒီနေရာမှာတော့ မပြောချင်ဘူး။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ယူချင်လို့
ပြောတဲ့စကားဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်”

“ကျွန်မ... ဆက်ပေါ်မှာ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်။ အပွင့်လုံးဆုံး
ပြောရရင် ကျွန်မရဲ့ဘဝနဲ့ထပ်တူယုံကြည်သူပါ”

သမုဒယဆီမှ စကားတွေက ခရီးအဆုံးထိကို မြောလိုက်ပြီ
ဖြစ်တာမို့..

“ငါ... သမုဒယကို စတွေ့ကတည်းက ခင်တွယ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝ
အပထမဦးဆုံး နှလုံးသားရဲ့စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုကို ခံခဲ့ရတာ”

“ဆက်ရဲ့နလုံးသား စိန်ခေါ်မှုဆိုတာကို ရှင်းပြပါဦး”

“နလုံးသားရဲ့စိန်ခေါ်မှုဆိုတာ သမုဒယဟာ ကိုယ်တော်လေးကို ဇမ်းဆီးမယ့် ငါ့ရဲ့ရန်သူတစ်ယောက်ကို ချစ်ခွဲမိခြင်းဟာ ကိုယ်ခဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်တစ်ခုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ နလုံးသားထက် တာဝန်ပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိပြီး နလုံးသားကို စတေးလိုက်ခဲ့တယ်...သမုဒယ”

“တကယ်လို့ သမုဒယက ကိုယ်တော်လေးကို အတင်းအဓမ္မ ဇမ်းမယ်ဆိုရင် သမုဒယကို ဆက်က သတ်မှာပေါ့”

“ငါ မညာချင်ပါဘူးလေ”

“ဆက်ရယ်... အမှန်တရားအတွက် ရပ်တည်ပြီးချစ်တဲ့သူပေါ့မှာ ရက်စက်ရဲတာ သူရဲကောင်းတွေရဲ့ ငါဒတစ်ခုပဲ။ ကျွန်မဘက်က အရိုးသားဆုံးဖွင့်ဟဝန်ခံရရင်လည်း ဆက်ကို ဝါဒတွေတဲ့နေ့က ဆက်ရဲ့ရဲရင့်တဲ့ သတ္တိနဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပေါ်မှာ ချစ်ခွဲမိ ပါတယ်ရှင်ရယ်...”

“ချစ်ခြင်းတူတဲ့ ချစ်သူတွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဝန်ခံပါရစေ”

သမုဒယ၏ ခေါင်းတလေး မင်းဆက် ပန်းပေါသို့ လိင်ကျရင်း

“ရစ်သူချင်း မိုမေးချင်တယ်”

“သမုဒယ သိချင်တာတွေအားလုံးကို မုသာမပါဘဲ ပြောပြပါ
မယ်...မေးလေ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဆက်ပါဝင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းလေးပါ။ ငွေကြေးကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်
ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမုဒယ... ကိုယ်တော်လေးကို ကိုယ် ကယ်တင်ခဲ့
ရတာ ကျေးဇူးတရားကြောင့်ပါ။ ကိုယ်တော်လေးမှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိ
တဲ့နောက် မောင်နှမ အတူတွေဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တော်လေးမိတွေ့နဲ့
အိမ်စာကလျာနဲ့ အစ်ကိုယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သျှန်းဆိုတဲ့လူကြီး
တွေက ကိုယ်တော်လေးကို ဒုက္ခတွေပေးတော့မယ်ဆိုတာကို ကိုယ်
တော်လေး ဖခင် ဆလိုင်းသော်ချဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း စိုင်းထွန်းရင်က
တိုယ့်ကိုကယ်တင်ဖို့ လွှတ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်တော်လေး နယ်မြေထဲမှာ
တစ်နှစ်လောက်အချိန်ယူပြီး စောင့်ခဲ့ရတယ်”

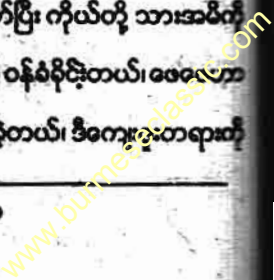
“ဆက်ခဲ့ကျေးဇူးရှင်က စိုင်းထွန်းရင်ပေါ့နော်...”

www.burmeseclassic.com

“အင်းစိုင်းထွန်းရင်က ကိုယ့်မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကယ် ထင်ပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ကိုယ်တို့မိသားစုဟာ သူဌေးတစ်ယောက် အိမ်မှာ နေထိုင်ပြီး သူတို့အပိုင်းအစေဘဝနဲ့ နေခဲ့ကြတယ်။ ဒီတုန်းက ကိုယ် ဟာ (၅)နှစ်သားအရွယ်ရောက်နေပြီ။ ဒီလိုနေထိုင်ချိန်မှာ ဦးစိုင်းထွန်းရင် ဟာ ကိုယ်တို့နေထိုင်ရတဲ့ သူဌေးဦးကျင်စိုင်းနဲ့ စီးပွား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖော်ဆိုတော့ အိမ်ကို ဓကဓကလာရင်း ကိုယ့်ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဦးစိုင်းထွန်းရင် လာတိုင်း ကိုယ့်အတွက် အဝတ်အစားနဲ့ မှန်တွေပါလာတတ်တယ်။ ကိုယ်တို့သူဌေးကိုကိုယ့်ကို ကျောင်းထား ပေးဖို့ပြောပေမယ့် မထားပေးခဲ့ဘူး။ ကျွန်ဟာ ကျွန်နေရာပဲ နေရမယ် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ပေါ့”

“တကယ့်ကိုရက်စက်တဲ့မိတ်ဓာတ်တစ်ခုပဲနော် ထက်ရယ်”

“ဒီထက်ရက်စက်ယုတ်မာတာကတော့ ဦးကျင်စိုင်းရဲ့သား ဘိန်းသမားဟာ ကိုယ့်ဖေဖေကို ဘိန်းဖြူဝယ်ခိုင်းရင်း သက်ဆိုင်ရာစာ ဖမ်းမိသွားခဲ့တာကို ဖော်ထုတ်မှာကြောက်ပြီး ကိုယ်တို့ သားအဖိကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီးဖေဖေကို ဝန်ခံခိုင်းတယ်။ ဖေဖေဟာ သားနဲ့ဖနီးကို ဝဲကွက်ပြီး သူထောင်ကျခံခဲ့ရတယ်။ ဒီကျေးဇူးတရားကို

ခွဲညာဘဲ ဦးကျင်စိုင်းဟာ ကိုယ်တို့သားအမိ နောက်ထပ် ပစ္စည်း
နီးတယ် ဆိုပြီး ခြံထဲက မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်”

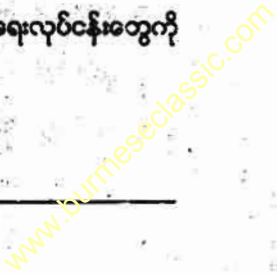
“ဆက်တိုဘဝက ဆိုးလိုက်တာ”

“နိကိုးရာမဲ့ ကိုယ်တို့သားအမိဘဝကို ဦးစိုင်းထွန်းရင် သိသွား
ပြီး တွေ့အောင်ရှာခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဘဝထဲမှာ မိသားစုလိုထားခဲ့
တယ်၊ ဖေဖေ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့နေတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဦးကျင်စိုင်း
တို့သားအဖကို တရားပြန်ပြီး စွဲခဲ့တယ်၊ မကောင်းတဲ့သူတွေကို
မကောင်းသောရလဒ်တွေ ဒက်ပြန်ပြီး ဖတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဦးကျင်စိုင်းဟာ
ဖေဖေကို ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်မှုနဲ့ထောင်ကျသွားသလို သားဖြစ်
သူဟာ အဖမ်းမခံဘဲ ထွက်ပြေးရင်းကနေ ကားမောက်ပြီးသေဆုံးခဲ့
တယ်”

“သူတို့အကုသိုလ်တရားက သူတို့ကို စီရင်တဲ့သဘောပေါ့”

“ကိုယ်လည်း ဦးစိုင်းထွန်းရင်ရဲ့ပျိုစေတင်ပေးမှုအောက်မှာ
ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ရပြီး သူ့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို
လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတယ်”

“ဦးစိုင်းထွန်းရင်မှာ မိသားစုမရှိဘူးလား”

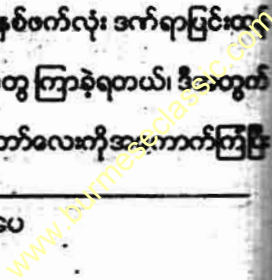
“ရိုက်ကယ် သမုဒယ၊ သူ့မိသားစုဆိုပေမယ့် သူ့ပေါ်မှာ ကောက်
ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့သူတွေဖြစ်တာကြောင့် ဘယ်တွေမျိုးသားချင်းနဲ့မှ
မဆက်ဆံတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့တယ်”

“အိမ်ထောင်တောင် မရှိဘူးပေါ့”

“အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဘူးပါတယ်၊ သူ သိပ်ပြီးချစ်တဲ့ဇနီးတစ်
ယောက်ကို သူ ဦးလေးဖြစ်သူက သူ့ချီးသွားနေတုန်း မကောင်းကြံ
တာကြောင့် လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီးဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်၊ ဒီက
တည်းကတွေ့မျိုးတွေကိုစိတ်နာသွားခဲ့တယ်ဆိုရမှာပေါ့”

“ကိုယ်တော်လေးကိစ္စဆက်ပါဦး”

“ကိုယ်တော်လေး ဖခင် မသေခင်မှာ ဦးစိုင်းထွန်းရင်ဆီကို စာ
တစ်စောင်ရေးပြီးပို့လိုက်တယ်၊ ဒီစာထဲမှာ သူ့သားလေးဘဝကို ကယ်
တင်ပေးဖို့နဲ့ ကိုယ်တော်လေး အမွေကိစ္စတွေကို ကိုင်တွယ်ပေးဖို့မှာ ခဲ့
တာပါ၊ ဦးစိုင်းထွန်းရင် ကိုယ်တော်လေးကို ခေါ်ယူဖို့ပြင်ဆင်တုန်းမှာ ဝဲ
ကာကားချင်းတိုက်မိပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး ဒဏ်ရာပြင်းထန်
ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဆေးကုနေရတဲ့အချိန်တွေ ကြာခဲ့ရတယ်၊ ဒီအတွက်
ဒေါ်စောကလျာတို့ဘက်ကနေ ကိုယ်တော်လေးကို အမှုကောက်ကြပြီး

အမွေတွေကိုပတရာယူဖို့အချိန်တွေရခဲ့တယ်၊နောက်ဆုံးအခြေအနေ
တိုဦးစိုင်းထွန်းရင်ကတွက်ဆပြီးတိုယ့်ကိုလွှတ်ခဲ့တာပဲသမုဒယ”

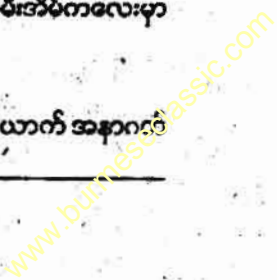
“ဦးစိုင်းတော်သူန်းဟာကျွန်မတို့ရောက်နေတဲ့ဒေသတွေမှာသူ
ခံခဲ့ရတာကိုခံယူထားကြတဲ့သူပုန်တွေ၊ လူဆိုးလူခိုက်တွေက နေရာ
အနှံ့မှာရှိနေကြတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့အန္တရာယ်များစွာကိုရင်ဆိုင်ပြီး
ခုခြတ်ကျော်ရမှာပဲ”

“ကိုယ်...ဒါကြောင့် သမုဒယအပေါ်မှာ ဖြူစင်စွာနဲ့ ချစ်သူဘဝ
လေးကိုပဲနေထိုင်သွားမှာပါ။ ကိုယ်တစ်ခုခုရင်ဆိုင်ရင် သမုဒယအပေါ်စင်
ဘဝလေးနဲ့ နေစေချင်လို့ပါ”

“ဆက်သက်က ဘယ်လိုပဲ ကျွန်မအတွက် စဉ်းစားပေးပေး၊
ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒီနေ့ကစပြီးကျွန်မဘဝတစ်သက်တာလုံးမှာ ဒီခင်ပွန်း
သစ်ဦးတည်းပဲရှိခဲ့တယ်လို့ သတ်မှတ်ထားမယ့်သူပါ ရှင်ရယ်..”

ညဉ့်ငှက်ကလေးတွေရဲ့ သံစဉ်လေးတွေ၊ သစ်ရွက်ခတ်သံ
လေးများရဲ့ ကဗျာရွတ်သံလေးတွေနဲ့အတူ မင်္ဂလာမီးအိမ်ကလေးမှာ
အောက်ပလင်းလက်နေဆဲ...ပေ..။

ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထက်တွင် သမုဒယတစ်ယောက် အနာဂတ်

အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ဆိုင်ရာကိစ္စများကိုမူကားလေးတော့သည်။

သန်း(၆)

ထင်းရှူးပင်၊ ယုကလစ်ပင်တွေ ဖြိုရဲထားသော တောင်တန်း၊
သစ်သွယ်တွေကို မင်းဆက်တို့၏ ကားကလေးမှာ ဖြတ်သန်းမောင်း
ခပ်လာဆဲ၊

“တောင်တန်းဒေသတွေဟာ တကယ့်ကို သာယာတဲ့ပန်းရံ
အားလှုပ်ကြိုးတွေပဲနော်...ဆက်”

“သဘာဝတရားကြီးတွေက လှပနေပေမယ့် အကျည်းတန်
ဆုတဲ့အတ္တတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ လောဘတွေကြောင့် ပျက်စီးနေကြရ
တာ အရင်ထက်စာရင် တောင်တန်းဒေသရဲ့အလှတွေဟာ
ဆီလွင်လာနေပါပြီ”

“ဘာလို့လဲဆက်...”

“တစ်ချိန်က ဒီဒေသတွေမှာ ယမ်းငွေ့တွေကနေည မပြတ်ဖြင့် တွေ့နေရသလို သေနတ်သံတွေနဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်တွေလည်း စတေးခံနေကြရတယ်။ အမည်းရောင်နယ်မြေသက်သက်ကြီးတစ်ခု ကနေ ခုတော့ အမှန်တရားကို သိတဲ့သူတွေ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို စုံမင်သူတွေက အစိုးရထံမှာ ခိုလှုံသွားတော့ ကိုယ်ကျိုးသမားတွေနဲ့ ဓားပြသာသာသူ တွေပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ သူတို့မှာ ခံယူချက်တွေ၊ ဝါဒတွေက မရှိဘဲ ငွေကြေးအတွက် သေနတ်ကိုင်စွဲနေကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလေ”

“သိပ်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့ ဆက်ရယ်... လောဘရမ္မက်၊ သိုက်တု သမားတွေက သူတို့အကျိုးစီးပွားအတွက် ငွေတွေနဲ့ ကောင်းကောင်း ကြီးကြီးဆွဲ ကစိုင်းနေကြတာ၊ ဦးရီးတော်သျှန်းတို့လို ကောင်မျိုးတွေ ပေါ့ကွာ”

“မင်းဆက်...”

“ပြောပါ ပဒီ”

“သျှန်းဆိုတဲ့ကောင်ဆိုလို့ ခုငါတို့ဖြတ်ကျော်ရမယ့်ရွာက သျှန်း ရဲ့အမာခံနေရာပဲကွ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်..”

“ငါသိသလောက်ကတော့ ဒီရွာမှာ သူန်းလက်သပ်မွှေးထား
ခဲ့ကြေးစားကောင်တွေရဲ့တတ်နယ်မြေလို့ဆိုလို့ရတယ်”

“ကျွန်မတို့ဖြတ်ကျော်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြတ်ပြီးကျော်ရော တခြားလမ်းကြောင်းတမရှိဘူး သူန်းက
ခေါင်းကြီးတယ်၊ အဓိကထွက်လမ်းရွာတွေမှာ သူ့ရဲ့အဟင်တွေကိုဖြေ
တတ်ယူခိုင်းထားတာ”

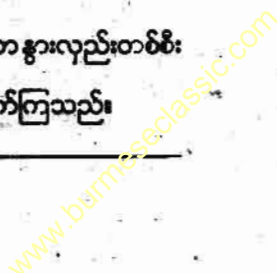
“ကျွန်တော်တို့ သေချာပေါက်ဖြတ်ကျော်မှာကို တွက်ထား
လောက်ပြီ”

“ထွက်ထားပြီးပြီပေါ့ ဆက်ရယ်..”

ရွာကြီးကို လှမ်းပြီးတွေ့နေရပြီဖြစ်သောကြောင့် ကားကို
ထင်ရှားပင်အောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အားလုံးကားပေါ်မှဆင်း
ပြီးဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြရတော့သည်။

“ဟိုမှာ.. နွားလှည်းတစ်စီးလာနေတယ်”

ထင်းခြောက်တွေကို တင်ဆောင်လာသော နွားလှည်းတစ်စီး
တို့ လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်သဖြင့် လူစုခွဲပြီး ပုန်းနေလိုက်ကြသည်။

စွားလှည်းမှာ အနားသို့ရောက်သည်နှင့် မင်းဆက် သစ်ထံ
တွင်မှလွှဲ နတ်တာ စွားလှည်းမောင်းသူကိုသေရာစွာကြည့်ပြီးနောက်

“အိုက်ကွန်...”

“ဟာ...မင်းဆက် ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“အိုက်ကွန်...စွားလှည်းပေါ်က ဂေကဆင်းဦးကွာ.. ဂေကားဖြေ
ရအောင်..”

“အေး..”

အိုက်ကွန်...စွားလှည်းကို လမ်းဘေးသို့ရပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်
မင်းဆက်နှင့်အတူ အိုက်ကွန်မှာ တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့စဉ်က အတန်ထု
ဘာသာတူ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“မင်းရွာမှာ ကျောင်းဆရာပြန်ပြီးလုပ်မယ်ဆို အိုက်ကွန်”

“ကျောင်းဆရာလည်းလုပ်၊ တောင်ယာလည်းလုပ်ပေါ့ကွာ
မင်းက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီနယ်မြေကိုရောက်လာရတာလဲ”

“ငါတို့ရောက်လာတဲ့ကိစ္စကိုနောက်မှပြောမယ်၊ အရင်ဆုံးဆင်
နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မင်းဆက်...အားလုံးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူ့ရောက်လာသည့်

အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“တကယ့် ဗိစ္စာကောင်ကြီးနဲ့မှ ရင်ဆိုင်ရတာကိုး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ (၃) နှစ်လောက်က ရွာကို ဒီလူကြီးရောက်လာတယ်။ ဘာတွေကိုစွန့်ခွာလဲ တော့မသိဘူး။ မင်းပြောပုံအရဆိုရင်တော့ မင်းတို့ကိုစွန့်ခွာဖို့များတယ်။ သူ့ကောင်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်သွားတယ်”

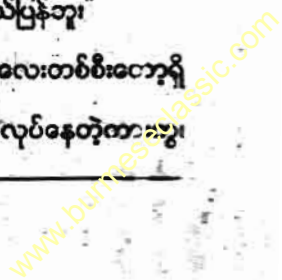
“ဒါဆိုရင် သေချာသွားပြီ၊ ငါတို့ရွာထဲကိုဝင်လို့ မကောင်းတော့ ဘူးဆက်... ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“စဉ်းစားစရာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီကောင်တွေကိုဖောက်ပြီး ထွက် ခဲ့ရုံတော့တယ်။ အိုက်ကွန်... မင်းဘယ်လိုကူညီပေးနိုင်မလဲ”

“ထွက်စရာလမ်းက တစ်ခုတည်းပဲရှိတာဆိုတော့ ရွာထဲကပဲ ထွက်မှရမှာလေ၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းတို့ကားနဲ့တော့ မဝင်ကြနဲ့၊ ကားကို အားနဲ့ ပြီးတော့ လူရည်းသက်သက် မသိအောင်ဝင်ပြီးမှ ဖောက်ထွက် တွယ်လား”

“ကားမရှိရင် ခရီးဆက်ဖို့က သိပ်ပြီးမလွယ်ပြန်ဘူး”

“ဒီကောင်တွေမိမှာ ဝီလီဂျစ်အသစ်ကလေးတစ်စီးတော့ရှိ တယ်။ ရွာက အိန္ဒူးကော ဘိန်းအရောင်းအဝယ်လုပ်နေတဲ့တာပဲ။”

ဒါဆိုရအောင်ယူပြီး သွားကြပေါ့”

“ဒိုက်တွန်...မင်းပြောတဲ့အကြံကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ခင်တာက ရွာထဲကို ဝင်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား။ သျှန်းရဲ့ ကောင်တွေက ဝေးလောင်ဆီ စောင့်ကြည့်နေလောက်ပြီ”

“စောင့်ကြည့်နေတာတော့ မပြောနဲ့၊ ရွာအဝင် လမ်းမှာ အိမ်ကောင်လက်သပ်မွှေးထားတဲ့ ကောင်တွေ သေနတ်တစ်ချင်းချင်းနဲ့ စောင့်နေကြတာ၊ အစင်အထွက်ကို တောင် စစ်လား၊ ဆေးလားနဲ့”

“ဒီလောက် စောင့်ကြည့်နေတာ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးထင်မလဲ”

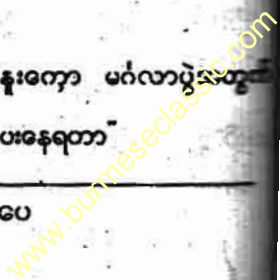
“ဘာမှ မပူနဲ့၊ ငါ့ဈားလည်းကို ဒီကောင်တွေစစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကို ကြောက်လို့လား”

“ငါတို့ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘင်းခြောက်တွေကို ကြောက်တာ”

“ဟာ...ဘာလို့လဲ”

“ဒီထင်းခြောက်တွေက အိန်းကော့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ရက်ပြတ်ဖို့ ထမင်းတွေကွ၊ ရွာက ရှာပေးနေရတာ”

“ငါတို့(၅)ယောက် ဝင်ပြီးထိုင်လို့ရပါ့မလား”

“ရအောင် လုပ်လို့ရတယ်”

အိုက်ကွန်-နွားလှည်းပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး ထင်းရှောင်၊ ဇေတုကို
အောက်သို့ ပြန်ပြီး ပစ်ချကာ အလယ်တွင် (၄)ယောက်စာ ထိုင်လို့ရ
အောင် လုပ်ပြီး ကိုယ်တော်လေးကို သမုဒယပေါင်တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်
သည်။ အိုက်ကွန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထင်းခြောက်တွေကို ပြန်တင်ပြီး
ထင်းထွက်လာတော့သည်။

“ဟဲ့-နာနီ”

“ရှမ်း...”

နွားလှည်းကြီးမှာ ရွာနားဆီသို့ရောက်ရှိလာပြီးဖြစ်သည်။

“မင်းဆက်ရေ...ရောက်တော့မယ်နော်”

“အေး...”

ရွာအဝင်ဝဆီကိုရောက်တော့

“အိုက်ကွန်...”

“ဘာလဲ”

“မင်းလမ်းမှာ ကားတစ်စီးနဲ့ လူတွေကို မတွေ့မိဘူးလား”

၁၆၂ ဣန္ဒာဝတီ

“ငါ့လူလာတဲ့လမ်းကြောမှာတော့ မတွေ့မိဘူး၊ နောက်မှ ရောက်လာရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါဆို သွားတော့ကွာ၊ အိုက်ကွန် ထင်းတွေကို အနောက်ဘက် ခြံထဲမှာပဲ ထည့်ထားလိုက်တဲ့”

အိုက်ကွန် ခေါင်းကို ညိတ်ပြပြီး ထင်းတွေထားရမည့်နေရာဆို သို့လားခွဲတော့၏။

မင်းဆက်တို့အတွက် ကောင်းသောနေရာကို ရောက်ခဲ့ခြင်းဆို ရမည်။ ထင်းတွေရမည့်နေရာမှာ ချောင်ကျပြီး အပြင်တွင် လူမတွေ့နိုင်သောနေရာဖြစ်နေသည်။

“မြန်မြန်ဆင်းကြ၊ ဟိုသစ်ပင်နောက်မှာ ပုန်းနေကြဦး၊ ငါထင်းတွေချပြီးမှ သွားကြမယ်”

“အင်း...”

မင်းဆက်တို့ ခွားလှည်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပြီး သစ်ပင်ကြီးနောက်တွင် ပုန်းနေလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့...အိုက်ကွန်...”

“အီးနူးကော...ဘာကိစ္စတွေရှိလို့လဲ”

“ဒီထင်းတွေ တိုက်ပြီးရင် ရေခပ်ခိုမမေ့နဲ့ဦး”

“အိန်းကော... ရွာမှာ မင်းကောင်တွေအများကြီးပဲ၊ သူတို့စဉ်း
ပေးပေါ့ကွာ”

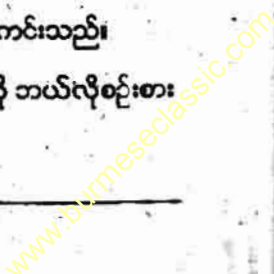
“အိုက်ကွန်...မင်းကော...သိပ်ပြီးရှည်ပါလား။ ဘာလဲ မင်းကော...
ရှည်သူ့စင်ကောင် ဝေလျှံအားကိုးနဲ့ ပြောနေတာလား။ ငါ့ရောင် တွေ
အရက်တွေမှာ မအားဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေလုပ်နေရတယ်။
မင်းလုပ်ပေးမလား။ မလုပ်ပေးဘူးလား။ ဒါပဲပြောကွာ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းတို့စီမှာလူအင်အားနဲ့ သေနတ်ရှိတာဆို
ဆော့လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“ငါ့ကားပါရေဆေးထားလိုက်”

အိုက်ကွန်...ဒေါသကို ချုပ်တည်းနေလိုက်တော့သည်။ အိန်း
ဆောင်တို့ ထွက်သွားပြီးမှ မင်းဆက်စဉ်းကိုခေါ်ကာ အနောက်ဘက်
သစ်လီမှအိမ်ကိုခေါ်ခဲ့သည်။ အိုက်ကွန်အိမ်မှာ ရွာနှင့်အတော်ကိုဝေး
အပြေးတစ်ခုတွင်နေထိုင်တာမို့ အန္တရာယ်တော့ကင်းသည်။

“အိုက်ကွန်...မင်းရေခပ်ပေးရမယ့်ကိစ္စကို ဘယ်လိုစဉ်းစား
အားလဲ”

၁၆၄ စန္ဒာဝတီ

“မင်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ၊ ငါရွာထဲ
ထိုအခါ၌လေး (၃)ယောက်လောက်နဲ့မင်းတို့ (၃)ယောက်ရောပြီး
ဝင်စပ်မယ်၊ ပြီးတော့မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားကြပေါ့၊ ကာဆီ
အိမ်စီးဆင်းရိုနေတာပဲ”

ထွေးဝင်းက အသံသော့မရှိဘဲ မောင်းလိုရပါ့မလား”

“ဟေ့၊ နေ့နံနက် ဒီအတွက်မပူနဲ့၊ ငါရအောင်မောင်းလိုရတယ်၊ မင်းက
ဘယ်အချိန်လောက်ထမ်းမှာလဲ”

“ဟေ့၊ နေ့နံနက် ချိန်လောက်ကိုသွားပြီး ထမ်းမယ်၊ အခုတော့ အေး
အေးဝေးဝေးနားကြည့်”

နုန်း ငြိမ်းငုလလခင်ဂိုနားငြိမ်း
ဂင်လင်လခင်လင်လင်ခင်ဂိုနား
ဝေဂိုဂင်လခင်လင်လင်ခင်ဂိုနား
ငြိမ်းဝင်းလလခင်လင်လင်ခင်
လင်းငြိမ်းဂိုလင် ဂိုဂွင်ဂိုလင်ပေးပေးပေး

သမုဒယ၊ ကိုယ်တော်လေးနှင့် ပဒီတို့ကို မှောင်ရိပ်တစ်ခုတွင်
ထားရစ်ခဲ့ပြီး မင်းဆက်နှင့် မုန်ယိုတို့က အိုက်ကွန်နှင့် အတူ အိန္ဒူးကော
အတွက် ရေဝင်ခပ်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဆရာ... အိန္ဒူးကောင်”

“ဘာလဲ ဝီပေါ့...”

“ဟို... ဟို... ဝေလျှံနဲ့ သူ့ကောင်တွေ ရွာဘက်ကို လာနေကြ

အယ်၊ အယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တောက်... ဒီရွေးမသားလား ပြီးနောင်ယုက်တာ၊ ရွာထဲမှာ

၁၆၆ ခုတ္တရာဝေ

တာနဲ့ဆော်တော့ကွာ၊ တစ်ကောင်မှ အသက်ရှင်ခွင့်မပေးနဲ့၊ ငါ့ပြီးရင် လိုက်နဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကို”

အိန္ဒိယကောင်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သေနတ်ဆွဲကာ သူ့ကောင်တွေ နဲ့အတူ ထွက်သွားတော့သည်။ အိမ်ထဲတွင် သေနတ်သမား (၂) ယောက်သာကျန်ခဲ့သည်။

“မင်းဆက်... မင်းတို့ကို ဘုရားသခင်က လက်ဆောင်ပေးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ရှင်းရမှာပဲ”

မင်းဆက်... ပဒီကို အချက်ပြလိုက်ပြီး သစ်ပင်အောက်တွင် ဘိန်းမေးမေးနေသော (၂) ကောင်အနားသို့ ခြေသံလှံစွာနှင့်ချဉ်းကပ် ပြီး တစ်ယောက်ချင်း ရှင်းလိုက်ရသည်။

“ဘိန်းအရသာလေးနဲ့ နတ်ပြည်ကို သွားမလား။ ငါ့ပြည်ထံ သွားမလားတော့မသိဘူးဟေ့”

“ပဒီ... ကိုယ်တော်လေးတို့ကို ခေါ်ထားလိုက်တော့၊ ကျွန်တော် ကားဆီကို သွားမယ်”

“အေး...”

www.burmeseclassic.com

မင်းဆက် ကားရယ်သို့တက်ပြီးတိုင်လိုက်စဉ်..

"ဟေ့ကောင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"ဟာ..."

အိမ်ထဲမှ အသက် (၅၀)ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်

လာသဖြင့်

"ဖြောင်...အီး..."

"ဟင်..."

အိုက်ကွန် အနောက်မှ တုတ်နှင့်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့

နောက်လဲကျသွားတော့သည်။

"ကျေးဇူးပဲကွာ"

"ရယ်တယ် မင်းဆက်ရယ်... မင်းလုပ်စရာတွေကို မြန်မြန် လုပ်

တော့"

မင်းဆက် ကားစက်နှိုးနိုင်ဖို့ကို အောက်မှ ဝါယာကြိုးတွေကို

ဖြတ်တောက်ပြီး နှိုးရတော့သည်။

"ဒေါက်...ပူး...ပူး..."

ကားစက်နှိုးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ပဒီတို့ကို လှည့်ပြီးခံခါ

လိုက်တော့သည်။

“အိုက်ကွန်...သွားမယ် သူငယ်ချင်း”

“ကောင်းပြီ...ငါတို့အတွက် ဒီညဟာ ရွာအတွက် ဘာတွေဖြစ်
မလဲတောင်မသိဘူး။ အိမ်ကောင်နဲ့ နောက်ဆုံးပွဲကို နှိပ်သွားရမယ်တဲ့
ခရီးလမ်းကို ပြောပြဖူးစွာ သွားနိုင်ပါစေကွာ”

“မင်းတို့လည်း အောင်မြင်ပါစေ”

“ဝိုး...”

ပီလီဂျစ်လေးကို ခြံဝန်းထဲမှ မောင်းထွက်လာသည်နှင့် ပေါက်
ကွဲသံတွေ၊ သေနတ်သံတွေကို ရွာထဲတွင် ကြားနေရတော့သည်။

“တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်မယ့်ပုံပဲဟေ့”

“ဟုတ်မယ်ပဒီ...”

မင်းဆက်...အမှောင်လမ်းထဲတွင် သတိကြီးစွာနှင့် မောင်း
ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရွာ၏အနောက်ဘက်တွင် မီးတောက် မီးလှံတွေ
ကိုပင်တွေ့နေရသည်။

“ဆတ်...ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး”

“ဟင်...”

www.burmeseclassic.com

ရှေ့လာနေသောကားမှာ စက်ကုန်တင်ပြီးမောင်းလာသော
စားဖြစ်နေသည်။ အိန္ဒိယကောင်ကို တူဖို့ ရောက်လာသော သူပုန်
စားပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

“မင်းဆက်...မင်းကားကို သတိနဲ့မောင်းထား။ ငါဒီကောင်တွေ
ဆိုဘေးဘက် သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီကို ပို့မယ်”

ပဒီ...ဒုလေးကို ပြင်ဆင်ပြီး ဝီလီဂျပ်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ
အရှေ့ကားကို ရှိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။ မင်းဆက် ထိုကားနှင့် အနီးဆုံး
ဆုတ်လုလုမှ

“ဟို...ဒုတ်... ဝှေးကျွဲ...”

“ဆက်...”

မင်းဆက် ကားနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးတော့မလိုဖြစ်သွားသည် ကို
အသာအယာတိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ဖက်မှ လာနေသော
ကားမှာ ဘေးဘက်ဆီသို့ တိုးကျသွားပြီး

“ဝုန်း...”

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်သွားတော့သည်။

“သူ့ကိစ္စ သူရှင်းသွားပြီ”

“အိုက်ကွန်တို့အတွက် တစ်ရန်အေးသွားတာပေါ့”

“ဟု...တကယ့်အန္တရာယ်နယ်မြေကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်နိုင်
ခဲ့ပြန်ပြီဟေ့”

တောင်ပေါ်လမ်းသွယ်လေးပေါ်သို့ ကားမောင်းတက်ခဲ့ပြီး
မြေပြန့်နေရာတွင် ရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရွာကလေးရဲ့ မြင်ကွင်းကို
ကြည့်နေမိသည်။

“ဟာ...ဟင်...”

တစ်ရွာလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသည်ကို မိမိ
မကောင်းစွာပင် တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ကားလေးမောင်းလာရင်းညဉ့်နက်လာသလို အအေးဒဏ်က

အဲဒါလာတာမှီကားရပ်ပြီး နားရမည့်နေရာကိုရှာဖွေကြတော့သည်။

ကိုယ်တော်လေးကို သမုဒယမှတင်းကျပ်စွာစောင့်ထားရသည်။

“ရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့နေရာက ဘာတွေလဲ မင်းထက်”

ကားမီးရောင်နှင့်လှမ်းပြီးတွေ့နေရတဲ့နေရာမှာ နှင်းတွေ

ဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သင်္ချိုင်းတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ... အင်္ဂလိပ်ခေတ်က စစ်သင်္ချိုင်းအဟောင်းကြီးက

ဒီမှာရေခဲလို့လို့ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ငါတို့အတွက်တော့ တစ်ညတာ အဆင်ပြေမှာဖြစ်မယ်၊ ဒီ
အတိုင်းဆက်ပြီးသွားနေရင် ရေခဲရိုက်ပြီးသားဖြစ်မယ်”

“ခုတောင်လူတစ်ကိုယ်လုံးကို မိုးရေတွ ချိုးနေရသလိုခွဲနှစ်နေ
ပြီ...ဟီး...အီး...”

သုအုယတုန်တုန်ယင်ယင်လေ့နှင့်ပြောနေသည်။ ကိုယ်တော်အား
က ခေါင်းပင် မဖော်တော့ပေ။

“အီး...အီး...”

“ဦး...လှိုင်...ဘွား...ဦးလှိုင်ဘွား”

ဦးလှိုင်ဘွားမှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် မေးဖျားခိုက်တုန်ပြီး စတင်
ပင်ပြောမထွက်ဘဲဖြစ်နေသည်။ မင်းဆက် ကားကို အမြန်ဆုံး ဖောင်
ခုံရတော့သည်။ ရေခဲပျက်ကြီးဆီကိုရောက်တော့ ဦးလှိုင်ဘွား
ပွေ့မတင်ပြီး မုန်ယိုက သင်္ချိုင်းဂူတွေကြားထဲမှ ထင်းခြောက်တွေ
လိုက်ကောက်ပြီး မီးခိုလုပ်တော့သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွား...”

“မောင်...မင်း...ဆက်...နဲ့ကိုပဒီ”

“ဦးလှိုင်ဘွား...ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကိုယ်တော်လေးကိုလွတ်အောင်ကယ်ပေးကြပါ”

“ဟာ...ဦးလှိုင်ဘွား...”

“ဦးလှိုင်...”

ဦးလှိုင်ဘွားတစ်ယောက် မင်းဆက်လက်ပေါ်တွင် ခေါင်းကျိုး

ချသွားလေတော့သည်။

“ဟီး...အီး...အီး... ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီလားဗျ”

ကိုယ်တော်လေးကို သမုဒယ ရှေးပြီးရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းထား

လိုက်တော့သည်။

“သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ ကျန်းမာရေးက ကျဆင်းလာတော့ ခုလို

ဆိုကြမ်းတွေနဲ့ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးမှုဒဏ်ကို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အရှုံး

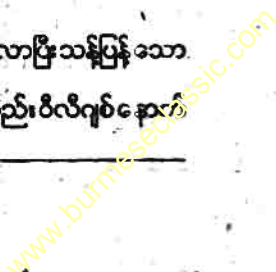
ဆဲ လိုက်တာပဲ... မုန်ယိုရေ... သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြေမြှုပ်ဖို့

ဆင်ကြရအောင်”

“ဟတ်ကဲ့...ဆရာပဒီး...”

ဦးလှိုင်ဘွားရှပ်ကလပ်ကြီးကို မုန်ယိုမယူလာပြီး သန့်ပြန်သော

ဆရာတစ်ခုတွင် မြှုပ်နှံဖို့အတွက် လုပ်ရတော့သည်။ ဝီလီဂျပ် နောက်

ပိုင်းတွင် ပါလာသော ဂေါ်ပြား။ ပုဆိန်တွေက ဦးလှိုင်ဘွား အတွင်း အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

နင်းတွေကုဆင်းနေသည့်ရာသီဥတုအောက်တွင် ဦးလှိုင်ဘွား ကိုကောင်းမွန်စွာ မြေနှုပ်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

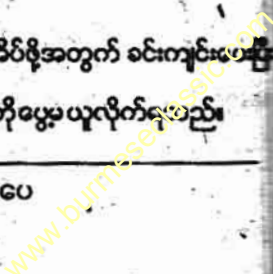
“ခင်ဗျားဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ပြည့်သွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ဦးလှိုင်ဘွား။ ခင်ဗျား စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သွားပါ”

သစ္စာတရားကြီးစွာနဲ့ တာဝန်ကျေခဲ့သော ဦးလှိုင်ဘွားပေါ်မှာ မင်းဆက်တို့ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဇရပ်ပေါ်တွင် ကိုယ်တော်လေးမှာ ဝိုရိုက်ရင်း မောပန်းသွားသဖြင့် သမုဒယရင်ခွင်ထက်မှာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။

“သမုဒယ အောက်ကို ရှုပြီး သိပ်လိုက်ပါလား”

“အိပ်ပါစေ ဆက်ရယ်၊ သူ အိပ်မောကျတော့မှပဲ အောက်မှာ ရှုပြီး သိပ်တော့မယ်”

မင်းဆက်.. ကိုယ်တော်လေးအိပ်ဖို့အတွက် ခင်းကျင်းပေးပြီး သမုဒယလက်ပေါ်မှ ကိုယ်တော်လေးကို ပွေ့ယူလိုက်ရသည်။

“တကယ်အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“တောက်...ဒီကလေး ခုလိုဒုက္ခတွေခံစားနေရတာကို မြင်သလို ဦးလှိုင်ဘွားသေဆုံးရတာတွေ မိရင်ဟိုလင်မယားနှစ်ယောက်ကို အမှန်တောင်ချေလိုက်ချင်တယ်”

မုန်ယိုတစ်ယောက် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေလေသည်။

“ဒင်းတို့နဲ့ ငါတို့တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ ဆုံကြရမယ်လို့ထင်တယ်”

“ခုတောင်တွေ့လိုက်ချင်တယ်”

“မုန်ယိုရယ်...မင်းခံစားရသလို ငါတို့လည်း ခံစားရပါတယ်။

သူတို့ရမ်းကားလို့ရတဲ့နယ်မြေကို ငါတို့က ရောက်နေတာဆိုတော့ ဒါသန့်နန္ဒာတွေကို ရှေ့တန်းတင်လို့မရဘူးကွာ၊ ငါတို့အတွက် အရေးကြီးတာက ကိုယ်တော်လေးကို ဥပဒေရိပ်လွှမ်း၍ တုံ့နေရာကို ရောက်အောင် ပို့နိုင်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ် မုန်ယို၊ ခရီးက သိပ်ပြီးမကျန်တော့ပါဘူးကွာ၊ စိတ်

တိုလျှော့ထားလိုက်ပါ”

“အေးပါကွာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းလွန်းလို့ပြောမိတာပါ၊ ငါ တစ်

ဥလုံးအတွက် ထင်းကြောက်တွေ ရှာဦးမယ်”

“ရန်သူ့ရှုမနေနဲ့ဟိုမှာတွေ့လား”

ပျက်စီးပြတ်ကျနေသော သစ်သားတိုင်အဆွေးအဟောင်း
တွေကိုပဒီလက်ညှိုးထိုးပြီးပြလိုက်လေသည်။

“ငါတို့တစ်ညတာအတွက်လုံလောက်ပါတယ်”

“သမုဒယ”

“ရှင်..”

“ကိုယ်တော်လေးစားမှာမှားလို့က်ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သမုဒယ..ကိုယ်တော်လေးကိုကော်ပြီးအိပ်တော့သည်။

အား(၇)

ဝီလီဂျွန်ကားခေါ်တွင်လူတစ်ယောက်လျှော့သွားခဲ့ခြင်းကြောင့်
အားရင်ထဲမှာစိတ်မကောင်းခဲ့ကြပေ။ ဒါပေမယ့်သူတို့ဖြစ်ကျော်
အညံ့ခရီးကိုတော့အားမာန်အပြည့်နဲ့ဆက်လို့နေဆဲ။

တောင်တွေပိုင်းရံထားပေမယ့်မောင်းနှင်လာရာသာလမ်းမှာ
ဖြူနုလမ်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သလို အရိပ်မဲ့သော ကန္တာရတစ်ခုလိုပင်
အနုပျိုကြသည်။

“ဟု...ဒနတောင် စပြီးထွက်ကာစရှိသေးတယ်၊ ဒီလေး...တ်ပု

အား(၇)

ဝီလီဂျစ်ကားပေါ်တွင်လူတစ်ယောက်လျှော့သွားခဲ့ခြင်းကြောင့်
 အားရင်ထဲမှာစိတ်မကောင်းခဲ့ကြပေ။ ဒါပေမယ့်သူတို့ဖြတ်ကျော်
 ည့်ခရီးကိုတော့အားမာန်အပြည့်နဲ့ဆက်လို့နေဆဲ။
 တောင်တွေပိုင်းရံထားပေမယ့်မောင်းနှင်လာရသောလမ်းမှာ
 နွေးလမ်းကြီးတစ်ခုဖြစ်သလို အရိပ်မဲ့သော ကန္တာရတစ်ခုလိုပင်
 နေခဲ့ကြရသည်။

ဟူး...ဒနတောင် စပြီးထွက်ကာစရှိသေးတယ်။ ဒီလောက်ပူ

၁၇၈ ဧည့်စာခေါ်

နေရင်တော့မလွယ်လှဘူး”

“ပိုပြီးဆိုတာက နေရိပ်ခိုရာအပင်တစ်ပင်တောင် ရှိမှ
မတွေ့သေးဘူး။ ငါတို့ကားက အစိုးဖြုတ်ထားတော့ နေပူဒဏ်
အလူးအလဲ ခံရဦးပဲရှိတယ်”

သမုဒယနှင့် ကိုယ်တော်လေးတို့အပေါ်မှ အကျိုးတွေနှင့် တာ
ပြီးမောင်းခွဲပေမယ့် နေပူရှိန်က တစ်စတစ်စနှင့် ပြင်းရှုလာနေလေပြီ

“မမ...ရေဆာတယ်”

“ကားပေါ်တွင် သယ်လာသော ရေကို မျှတစွာသောက်ပြီး တို
တော်လေးကို အဓိက ဦးစားပေး တိုက်ခွဲကြရသည်။

“ဆက်ရေ...သောက်ရေက ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီ”

အချိန်က နေ့ဝက်ပင် မရောက်သေးပေမယ့် ပူပြင်းလှသော
နေကြောင့် ရေမှာ ကုန်လှလှ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

“ဆရာပဒီ...ဒီနယ်မြေကို ဘယ်လောက်ထိ ဖြတ်တော်
လဲ”

“မင်းဆက်ရေ...ငါတို့သွားမယ့် ရွာကို ညနေလေး...”

ကြမှာကွ”

www.burmeseclassic.com

"ဟင်...ဒါဆိုရင်လက်ကျန်ရေနဲ့ ခရီးဆက်ဖို့အခက်တော့တွေ့
မိမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုယ်တော်လေးအတွက်
အရေးကြီးတယ်"

မင်းဆက်တို့ ကန္တာကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်နေရသလားပင်
ဆင်မှတ်ရတော့သည်။

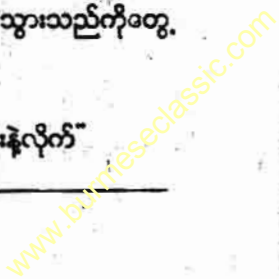
"မင်းဆက်ရေ... ငါတို့ဆက်ပြီးသွားနေရင် ကိုယ်တော်လေး
အတွက်အခြေအနေမကောင်းဘူး။ စုတောင် နေပူဒဏ်ကြောင့် ခံနိုင်
မည်သိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူး"

မင်းဆက်... နားရီဖို့နေရာကိုရှာပေမယ့် လွင်တီးခေါင်ကြီးဖြစ်
အထာဖို့ နားရီစရာ မတွေ့ရပေ။ ကားရပ်ပြီး မြေပြင်ကို ဖိနပ်နှင့်ခြေရာ
အထောင်ပီးခဲ့ပြင်ကြီးကို နင်းနေရသလို ခံစားရသည်။ ကားအောက်
ထိုင်ပြီးနေလိုလည်း မရနိုင်သောအခြေအနေ။

"ဟင်...ဟိုမှာဖြူကောင်"

ဖေ...ဖြူကောင်လေးတစ်ကောင်ပြေးလွှားသွားသည်ကိုတွေ့
မိသဖြင့်

"မင်းဆက်ဒီကောင်ပြေးတဲ့နောက်ကို ကားနဲ့လိုက်"

“အင်း...”

“ဒီကောင်တွေရှိတယ်ဆိုရင် အရိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရေရိုက်
နေရာကို သိနိုင်တယ်”

ပဒီပြောသည့်အတိုင်း ရေမှပြေးသွားနေသော ဖြူကောင်
နောက်ကို ကားဖြင့်လိုက်ခဲ့ကြရင်း မြေပြန့်ကုန်းဆင်းကြီးတစ်ခုဆီ
ရောက်ခဲ့ပြီး

“ဟာ...”

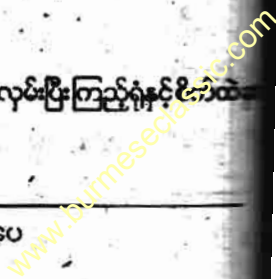
ရေတွင် အုံ့သြဗွယ်ကောင်းသော တောအုပ်ကလေးတစ်ခု
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါတို့အိပ်မက်များ မက်နေသလားပဲ ဆက်”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ မယုံနိုင်စရာဘဲ၊ ဒီလောက်လွင်ပြင်ကြီးထဲ
စိမ်းလန်းပြီး စိုပြည်နေတဲ့ တောအုပ်ကလေးတစ်ခုရှိရတယ်လို့...”

မင်းဆက်တို့အားလုံး ငရဲစခန်းဆီမှ လွတ်မြောက်လာသူ
ပမာ ပျော်ရွှင်သွားကြတော့သည်။

တောအုပ်ကလေးကို အဝေးကလှမ်းပြီး ကြည့်ရုံနှင့် ငါ့ထံ
လန်းဆန်းသွားတော့သည်။

တောအုပ်ဆိုပေမယ့် သိပ်အကျယ်ကြီးတော့မဟုတ်ပေ။
ကျွန်းအသေးကလေးတစ်ကျွန်းသာသာလောက်ပဲရှိသည်။ ပေါက်
ရောက်နေသော အပင်တွေမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေမဟုတ်ဘဲ အပင်ငယ်
တို့ဖြင့်စိမ်းလန်းနေသော နေရာလေးတစ်ခု။

မင်းဆက်ကားကို လွတ်ရုံသာ အပင်ကလေးအောက်တွင် ရပ်
လိုက်ပြီး မြက်ခင်းနုနုလေးတွေ ပေါက်ရောက်နေသော ခြေပြင်
ခေါ်တွင် အားလုံးလှဲချလိုက်ပြီး လေပူလေးတွေကို သစ်ရွက်ကလေးမှ
အသွင် ပြောင်းပြီး လေအေးကလေးအဖြစ် တိုက်ခတ်နေသည်ကို
အအေးခံနေခဲ့ကြသည်။ အမောပြေလောက်တော့မှ

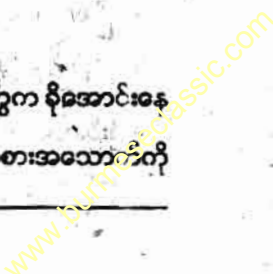
“ဒီအတိုင်းနေလို့မရသေးဘူး။ ရေနဲ့ စားစရာတွေ ရှာ ကြရ
အောင်၊ တောအုပ်ပုံစံကို ကြည့်ရတာ သစ်သီးသစ်ဥတွေ ရှိနိုင်တယ်”

“ဒါဆို ရှာကြတာပေါ့”

“မှန်ယို မင်းကို တစ်ခု သတိပေးမယ်”

“ဘာများလဲ ဆရာပဒီ”

“ဒီတောအုပ်ထဲမှာ သားကောင်လေးတွေက ခိုအောင်းနေ
ကြသေးတာတယ်၊ ငါတို့ မပစ်ခတ်ဘဲ သဘာဝအစားအသောက်ကို

ဝဲစာကြွတာပေါ့

“စိတ်ချ”

မင်းဆက်...သမုဒယနှင့်ကိုယ်တော်လေးဝဲကိုနေခဲ့ကြပြီး ဦးပီ
နှင့်ဝန်ယိုတို့ တောအုပ်လေးထဲသို့ဆက်ပြီးဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

“မောင်လေးစိုင်း...ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ရမှနေသာသွားတာမမ၊ ဒယ်အိုးကြီးထဲကိုထည့်ပြီးကြော်နေ
သလားမှတ်ရတယ်ဗျာ”

ကိုယ်တော်လေးကို လက်ကျန်ရေလေးနဲ့အဝတ်စလေးတို့
စွတ်ပြီးမျက်နှာလေးကို အုပ်ပေးနေရသည်။

“ဦးဦးမင်းဆက်နဲ့မမ သမုဒယ”

“ဘာလဲ မောင်စိုင်း”

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မမနှင့်ဦးဦးကို တောင်းဆိုချင်
တယ်”

“စကားတွေခံလိုမောင်လေးရယ်...မင်းဖြစ်ချင်တာကိုပြော”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လက်ထဲမှ မထားခဲ့ပါနဲ့နော်၊ ဟေ့...
မမနဲ့ဦးဦးတို့ထံမှာပဲ နေပါရစေ”

“မောင်စိုင်းရယ်...စိတ်ချပါကွာ၊ ဦးဦးတို့မင်းဘေးကနေ သယ်
တော့မှမသွားပါဘူး”

“တစ်သက်လုံးနေရမှာပေါ့”

“မပတို့ အသက်ရှင်နေသရွေ့နေပေးပါမယ်”

“ကတိတည်နော်”

“တည်ပြီးသားပါကွယ်”

“ဒါဆိုရင် လက်ကလေးတွေပေးကြ”

မင်းဆက်နှင့်သမီးတို့၏လက်ကလေးတွေကိုကိုယ်တော်လေး
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေလေတော့သည်။ ပဒီနှင့်မုန့်ယိုတို့က
ဘယ်ပျော့ခိုင်ကြီးနှင့်ရေဘူးတွေကို သယ်ဆောင်ပြီးပြန်လာခဲ့ကြ၏။

“စားကြဟေ့၊ တကယ့်ကို စားကောင်းမယ့် ငှက်ပျောသီးကွ၊
အရခဲတယ်၊ အဆင်ပြေချင်တော့ ရေကြည်အိုင်ကလေးပါ တွေတာ
နဲ့ရေတွေပါဖြည့်ခဲ့တယ်”

ငှက်ပျောခိုင်မှမွှေးပျံ့နေသော ရနံ့လေးကြောင့်ဟန်ပင်မဆောင်
ကြတော့ဘဲ စားကြတော့သည်။

“ဆရာပဒီကောင်းကင်ကိုကြည့်ပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငှက်တစ်ကောင်တောင် ယုံသန်းတာကိုမတွေ့ရဘူး”

“အင်း...ဒီနေပူရှိန်ဟာ ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းသလဲဆို တာကို ပြနေတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ခရီးဆက်ဖို့မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

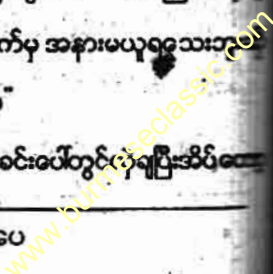
“ငါတို့က ဒီလမ်းကြောင်းက တစ်ခါမှ မလာဘူးတော့ အနေအထားကို မသိဘူး။ ခန့်မှန်းရသလောက်ကတော့ ဆက်ပြီးမသွားဘဲ နေအေးချိန်လောက်မှ သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲတွေ့မိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီတော့အုပ်ကလေးမှာ ကောင်းကောင်းအနားယူ ကြတာပေါ့”

“အဆင်ပြေဆုံးပဲဟေ့၊ ငါတော့ငှက်ပျောသီးတွေကို ငိုက်တာ အောင်စားပြီးအိပ်ချင်နေတာ၊ ခရီးစပြီးထွက်လာကတည်းက ငှက်တစ်ခါမှ အေးချမ်းပြီးသာယာတဲ့အောက်မှ အနားမယူရသေးဘူးတော့ တဝကြီးအနားယူတော့မယ်ဟေ့”

မှန်ယိုက ပြောလည်းပြော၊ ဖြက်စင်းပေါ်တွင် ကျချိအိပ်

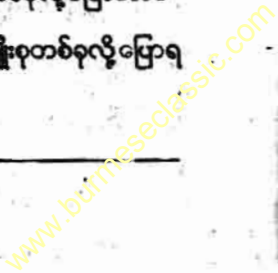
သည်။ မင်းဆက်တို့ကတော့ သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ ပိုပြီး စကားပြော
နေကြသည်။ ကိုယ်တော်လေးလည်း သမုဒယ ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်း
လေးပြုပြီး အိပ်နေသည်။

“ဆရာပဒီ...ရုတ်ကျော်ရမယ့်ရွာအခြေအနေကိုရှင်းပြပါဦး”

“ငါက တစ်ခေါက်လောက်ပဲ ရောက်ဖူးတာ၊ နယ်ပြေတော့
သိပ်ပြီး မကျွမ်းကျင်ဘူး။ ဒီရွာလေးက ရှေးသိပ်ဆန်ပြီး ရိုးရာအယူအစွဲ
တွေ ကြီးတယ်ကွ၊ ကမ္ဘာကြီးတိုးတက်နေတာဟာ သူတို့နဲ့သိပ်ပြီး
ဆတ်သက်သလိုနေထိုင်တဲ့ရွာ၊ တစ်ခုက ဘာသာရေးဘက်မှာ လည်း
အတယ်၊ ငါသွားရဲတဲ့အချိန်တုန်းက ယစ်ပူဇော်ပွဲတွေကို ကျွဲ၊ နွား နဲ့
ခြွေလေးချောင်းသတ္တဝါတွေကို သတ်ဖြတ်ပြီး ယစ်ပူဇော်ပွဲလုပ်တာကို
တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အင်...ရှိသေးတယ်။ သူတို့ဆီမှာ အပြစ်ဒဏ်စီရင်ရင်
အင်တင်ပြီး စား၊ လုံ၊ ပြားတွေနဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ပြစ်မှုပေါ်မူတည်ပြီးမှ
နဲ့သတ်သင့်သူကိုစားနဲ့သတ်တယ်။ လုံနဲ့သတ်ရမှ သူကို လုံနဲ့သတ်
တယ်။ ပြားအပြစ်ဒဏ်က အနိမ့်ဆုံးသတ်ဖြတ်မှုတစ်ခုလို့ပြောတာပဲ”

“တကယ်ကို ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ပြားနားကြတဲ့ မျိုးစုတစ်ခုလို့ပြောရ

မိမိဖြစ်နေပြီ”

“သေချာတာပေါ့ မင်းဆက်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ၊ သူတို့ကို သေနတ်တိုင်ထားကြတဲ့သူတွေက အနိုင်ကျင့်တာကိုတော့ မကြာ ဝေးမကြာရတယ်”

“သူတို့ဘဝလေးနဲ့သူတို့နေကြတာတောင် နေခွင့်မပေးကြတဲ့ သူတွေက ရှိသေးတာပဲနော်”

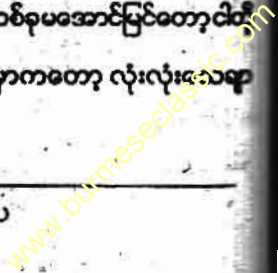
“ဒီထဲမှာ ဦးရီးတော်သူများတို့ သူပုန်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချိန်က ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ တောင်တန်းဒေသတစ်ခုလုံး ဒင်းရက်စက်မှုတွေ လွတ်တဲ့နေရာဆိုတာ ဝပ်ရှားရှားပဲလေ”

“ဒီလိုလူကိုဘာကြောင့်ဘုရားသခင်က အသက်ကို အရှည် ကြီးပေးထားရသလဲမသိပါဘူး”

“သူ့ကို တူညီတဲ့အဖြစ်ခက်တွေခံပြီးမှ သူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းကို ဘုရားသခင်ကနေ အသက်ရှင်ခွင့်ပေးထားတာပါ”

“ဒီရွာကို သူ့များဆိုတဲ့လူ ပိတ်ဆို့နိုင်တယ်”

“သူ့ရဲ့ပိတ်ဆို့မှုတွေက တစ်ရပ်တစ်ရပ်မအောင်မြင်တော့ ငါတို့ ဒီနယ်မြေက မထွက်မချင်း ပိတ်ဆို့နေမှာကတော့ လုံးလုံးသေချာ တယ်မင်းဆက်”

“ကျွန်တော်တို့ရောက်ချိန်က မိုးချုပ်မှာဆိုတော့ ရွာထဲကို
ခင်စို့တော့ သတိကို အပြည့်ထားရမယ်၊ သူတို့က ကြံ့ပြီးရောက် နေ
တော့ပြင်ဆင်မှုတွေကို ပြုလုပ်ထားကြမှာသေချာတယ်”

“ရွာနားကိုရောက်ရင် ထပ်ပြီးစဉ်းစားကြတာပေါ့ကွာ”

အတွေးကိုယ်စီနှင့်အနားယူလိုက်ကြတော့သည်။

ညနေခင်းတောင်တန်းကြီးတွေရဲ့နောက်ကွယ်တွင် နေထိုင်ကြပြီးက တစ်နေ့တာကို နှုတ်ဆက်နေလေပြီ။ မင်းဆက်တို့အား တစ်နေ့ လုံးအနားယူထားသောကြောင့် လန်းဆန်းပြီးအားသစ်ပြည့်ဝနေ သလိုပင်...

ဝီလီဂျစ်လေးကို စက်နှိုးပြီး လွင်ပြင်ခရီးကြီးကို စတင်ပြုလုပ်လာခဲ့ကြတော့၏။

“ခုကျတော့လည်း ရာသီဥတုလေးက သာသာယာယာ...”

www.burmeseclassic.com

အောက်

“ငါတစ်လှည့်နတ်ပြည်တစ်လှည့်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာနဲ့တူ

ထယ်”

ညနေ၏ လေပြေကလေးတွေကို ရှုရှိုက်ရင်းလာခဲ့ကြတော့

သည်။

“နောက်ထပ် (၃)နာရီလောက်မောင်းရင်တော့ ရွာထဲကို
ဆက်ပါပြီ။ မင်းဆက်ရေ..သတိထားပြီးတော့မောင်း။ တချို့နေရာ
တွေမှာ သဲနှံတွေရှိတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာပဒီး ဒါကိုဂရုထားပြီးမောင်းနေရတာ”

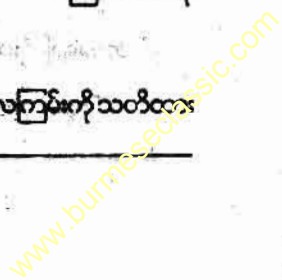
မင်းဆက် သဲလွင်ပြင်ရီးတွေကို သွားဘူးသူတစ်ဦးဖြစ်တာမို့
အနေအထားကိုကြည့်ပြီးမောင်းလာခဲ့ရသည်။

“ဝေါ...”

“ဟာ...ဘယ်လိုလေတွေလဲမသိဘူး။ အေးစိမ့်သွားတာပဲ”

ရန်ယိုအရှေ့ဘက်ဆီမှ တိုက်ဝတ်လာသောလေကြမ်းလေးကို
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာပဒီး ကျွန်တော်တို့တော့ညခင်းလေကြမ်းကို သတိထား

ရမယ့်ပုံစံပဲ”

“ဒီလတွေမှာ လေကြမ်းကရိုခဲပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သဘာဝတရားက ဖြစ်ပေါ်တာကိုတော့ ပြောလို့မရဘူး”

မင်းဆက်ကားကို စက်ရိုက်ဖြင့်ပြီးမောင်းပေမယ့် မြေပြင်အောက်အဖန်ကို သတိထားပြီးမောင်းနေခြင်းကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါက်လေကြမ်းလေးက တဖြည်းဖြည်းကြမ်းလာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။ ခရီးမှာ တစ်ဝက်ကျိုးလောက်တော့ ရောက်နေလေပြီ။

“ဟာ..”

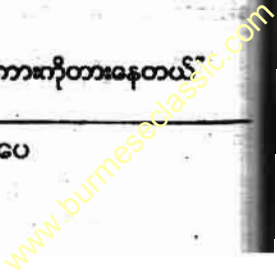
ကားပီးရောင်မှာ ရှေ့ကို သဲသဲကွဲကွဲပင် မတွေ့ရတော့အောင် လေအေးတွေက နင်းတွေနဲ့အတူ ကျနေလေသည်။

“ရှေ့မှာ ဘာကြီးလဲကွ”

“သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ ဘာမှန်းမသိဘူး။ လှည်းလိုက် သဏ္ဍာန်ပဲကွ”

မင်းဆက်တို့ကားနှင့်သိပ်ပြီးမဝေးသောနေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသော အရာကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“လူ..လူတစ်ယောက် ထွက်ပြီး ကားကို တားနေတယ်”

“ဟင်...ဟတ်တယ်”

မင်းဆက်ကားစက်တိုသတ်ပြီးရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဗျာ”

မြန်မာစကားသံဝဲဝဲနှင့်လူတစ်ယောက်အကူအညီတောင်းနေ

သဖြင့်

“ဘာ ကူညီရမှာလဲ”

“ဟို...ကျွန်တော့်နွားလှည်း သိန္နဲနှစ်နေလို့ပါ။ နွားလှည်းကို
တော့သွေလို့မရရင်နေပါစေဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုလိုက်ပါရစေ”

“နွားလှည်းကတော့ ဝုလေတိုက်နေပုံနဲ့တိုရင် မလွယ်လှဘူး။
ခင်ဗျားမိသားစုကိုသွားပြီးခေါ်လိုက်ပါ”

“ဟတ်...ဟတ်ကို”

ထိုလူ သူ့နွားလှည်းစီးကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်နှင့်ကလေးတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီးလာခဲ့သည်။

ဝီလီဂျစ်ကားလေးပေါ်တွင် ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်ကြပြီးမောင်း
သွတ်ခဲ့တော့သည်။

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ...”

၁၂ ဣန္ဒာဝင်

“ဟာ..လေကကြမ်းသထက်ကြမ်းလာပြီ”

မင်းဆက်တို့ကားမှာ ရေကိုဆက်ပြီး တိုးလို့မရအောင်ပင်ဖြင့်

နေတော့သည်။

“လေနီကြမ်းကျတော့မယ့်အရိပ်အယောင်ပဲဗျ”

“ဟင်..ဟုတ်တယ်ဆရာဒါလေနီကြမ်းကျတော့မှာ”

“ဟင်...”

“ခင်ဗျားကဒီနယ်ခံသားဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်

မလဲ”

“ရေနားမှာ မြေနီတိုက်လေးတစ်လုံးတော့ရှိတယ်။ ခရီး

ကြတဲ့သူတွေ ညအိပ်နားလို့ရအောင် လုပ်ထားတာ။ အဲဒီကိုရောင်း

အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်ကင်းမှာဗျ”

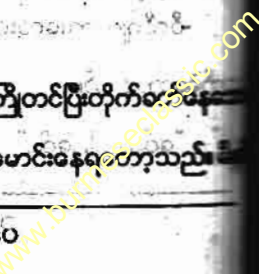
“သိပ်ဝေးလား”

“ဝေးတာကတော့ သိပ်မဝေးဘူး။ ကားမောင်းလို့ရပါမလား”

“ရအောင်မောင်းမှာပေါ့ဗျာ”

မင်းဆက်လေနီကြမ်းမံကျခင် ကြိုတင်ပြီးတိုက်ခတ်နေ

လေကြမ်းကြားထဲမှ ကားကို ရအောင်မောင်းနေရတော့သည်။

လောက် သွားရမည့်နေရာလေးကို နာရိဝက်နီးပါး မောင်းတော့မှ
ဦးမည်းသဏ္ဍာန်မြေနှိတိုက်ပုလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဝူး...ဝီး...ဝူး...”

မြေနှိတိုက်ပုလေးနားသို့ ရောက်အောင်မောင်းခွဲပြီး ပါလာ
သာ ဓာတ်မီးတွေနှင့်ထိုးကာ မြေနှိတိုက်ပုလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ
တော့သည်။

“ဝေါ...ဖြောင်း...ဝေါ...”

“ဟင်...”

“တံခါးတွေအမြန်လိုက်ပြီး ပိတ်ကြဟေ့”

“ရှိုင်း...ရှိုင်း...”

ပွင့်နေသောတံခါးတွေကို လိုက်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် ကြောက်စရာ
ဘောင်းသော အသံနက်ကြီးဖြင့် လေနှိကြမ်းကြီးအပြင်မှာ ကျနေလေ
တော့သည်။

“ဟူး...ကတ်သီလေးပဲဟေ့”

“ဆရာတို့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆရာတို့နဲ့ သာ
တွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေ အသက်ရှင်လမ်းတော့ မရှိတော့”

www.burmeseclassic.com

ပါသား

“ခင်ဗျားကို ကူညီခွင့်ရရှိတိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

မြေနှိတိုက် ကလေးထဲမှာ နွေးထွေးမှုလေးရှိနေခြင်းကြောင့်
နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေကြသည်။

“ခင်ဗျားက အင်လူးရွာကလား”

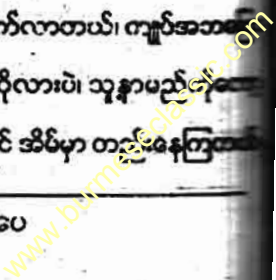
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒုက္ခရောင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာတို့ထံ
ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“ငါတို့သွားမယ့်ခရီးက ကျွန်ပါသေးတယ်၊ မင်းတို့ရွာကိုဆေး
ခြံတံကျော်ပြီးသွားကြရမှာ”

“ရွာမှာ တစ်ရက်လောက်တည်းခိုသွားပါလား”

“အချိန်မရတော့ဘူးကွာ၊ ခြောက်... ဒုက္ခရောင်... မင်းတို့ရွာမှာ
တွေ့ကိုတွေ့ခဲ့သလဲ၊ သောင်းကျန်းသူတွေရော ရှိနေလား”

“သောင်းကျန်းသူတော့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ထွက်မလာဘဲ
တစ်ရက်ကတော့ လူတစ်စုတော့ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်အဘအဖ
တာတော့ အရင်က ရှမ်းသူပုန်တိုက် ဆိုလားပဲ၊ သူနာမည်...
မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာခေါင်းဆောင် အိမ်မှာ တည်းနေကြတယ်”

ဆက် ဘာတွေဆက်ပြီး လုပ်ကြသလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်
ဒီသားစုက မုန့်ညင်းတွေသွားပြီးရောင်းတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ”

မင်းဆက်တို့အတွေးထဲတွင် ဦးရီးတော်သူန်းတို့အဖွဲ့တွေ
ဆက်ရှိနေပြီဆိုတာ သေချာသွားတော့သည်။

“ဒုကိုရောင်... မင်းတို့ရွာကိုကွေ့ပြီးသွားလို့ရတဲ့လမ်းရှိလား”

“ရှိတယ်ဆရာတို့၊ အနောက်ဘက် သဲရောင်းအတိုင်း မောင်း
ရောင်တော့ တစ်ဖက် ကျွန်းလှလမ်းဘက်ကိုရောက်ပြီ”

“မင်းလမ်းပြနိုင်လား”

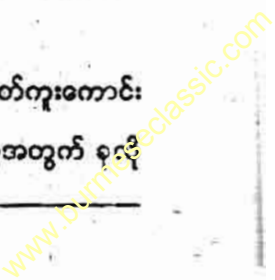
“ပြနိုင်ပါတယ်ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ဆရာတို့ရယ်... ကျေးဇူးစကားတော့ မပြောပါနဲ့၊ ဆရာတို့
ရုန်းကန် ပိုပြီးကြီးမားပါတယ်”

အပြင်ဘက်တွင် လေနီကြမ်းတိုက်ခိုက်မှုကြီးက ကမ္ဘာပျက်
ဆုံးမင်း

“ဒီမြေနီတိုက်လေးကိုဆောက်ထားတာ စိတ်ကူးကောင်း
သိလား၊ အရေးပေါ်သွားလာကြတဲ့ခရီးသွားတွေအတွက် ခုလို

၁၉၆ ဓမ္မတာဝင်္ဂ

သဘာဝအန္တရာယ်ကြုံရင် ဝိုလှုံလှုံရတာပေါ့

မင်းဆက်တို့အားလုံး နေရာကိုယ်စီယူကြပြီး တစ်ညတာ

ဖြတ်ကျော်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သျှန်းထိုတဲ့ပြေခွေးကြီးနှင့် ထိပ်တိုက်ပွဲတွေကို အဆုံးသတ်

တော့နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟိုရှေ့ကတောင်ကြားလမ်းဘက်ကိုမောင်းလိုက်ပါ”

ဒုဂျီရောင် ပြသည့် လမ်းကလေးအတိုင်းမောင်းလာစဉ် လမ်းတွင် လူတစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ရွာကလူပါ။ ဘာဖြစ်လာလဲမသိဘူး”

ဒုဂျီရောင် သူတို့တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားနှင့်မေးမြန်းနေစဉ် ထိုလူပုံမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာသလို ထင်ရသည်။

“သူ့ဘာပြောနေတာလဲ ဒုဂျီရောင်”

“ရွာမှာတော့ အန္တရာယ်ကြုံနေပြီ”

“ဟင်-ဘာအန္တရာယ်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရွာလူကြီးကို သျှန်းဆိုတဲ့လူဆိုးဝိုက်က ဖမ်းထားပြီး သူခိုင်းသလို လုပ်ခိုင်းထားတယ်”

“လူဆိုးဝိုက်က ဘယ်လိုလုပ်ခိုင်းထားလို့လဲ”

ဒူဂျီရောင်မှ သူတို့ရွာသားကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး မေးပြီးမှ

“ရွာကိုလူ(၅)ယောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့လာရင် ရွာမှာ ဘယ်သူမှ မလာတဲ့ပုံစံမျိုး နေပေးပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံထားရမယ်တဲ့၊ ပြီးရင် သူတို့ကို အိပ်ပျော်တဲ့ဆေးတွေနဲ့ အစားသောက်ကျွေးရမယ်တဲ့၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် တစ်ရွာလုံးကို သတ်မယ်လို့ပြောနေတာ၊ ရွာအပြင်မှာလည်း သူတို့လူတွေက ရွာသားတွေကို အလုပ်လုပ်ရင် ယောင်ဆောင်ခိုင်းပြီး သူတို့ပြောတဲ့လူတွေက မေးရင် ဘယ်သူမှ မလာဘူးဆိုတာကို ပြောခိုင်းထားတယ်”

“သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်လာတာလဲ”

“သူက ရွာလူကြီးရဲ့သားလေး၊ သူ့အဖေကို ပြန်ပြီး ကယ်ဖို့ ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွေဆီ သွားပြီး အကူအညီတောင်းမလို့ ထွက်ပြေးလာတာ”

www.burmeseclassic.com

“ပဒီ...ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်မလဲ”

“ရှောင်သွားရင်တော့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သျှန်းဆိုတဲ့ကောင်

နဲ့ထိပ်တိုက်ပွဲတော့တွေ့လိုက်ရင်တယ်”

“ဒါဆိုလဲ တစ်ခုခုစဉ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဒုဂျီရောင်.. မင်းတို့ရွာထဲကို မသိအောင်ဝင်လို့ရတဲ့ လမ်းရှိ

“ရှိတယ်ဆရာ၊ ဘယ်သူမှကို မတွေ့နိုင်တာ”

“ကိုယ်တော်လေးနဲ့ သမုဒယကို ရွာထဲစိတ်ချရတဲ့အိမ်မှာ ထား

ပြီးခင်းတို့ကို ရှင်းမယ်”

“သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲဆရာ ပဒီဒီလူကြီးတို့ရှင်းရင်

အာလက်ကိုယားနေတာပဲ”

“ကဲ.. ဒုဂျီရောင် သွားကြစို့”

ကားကို တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့ပြီး ရွာထဲသို့ လျှို့ဝှက်လမ်းမှ

ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဒုဂျီရောင် ခေါ်လာသော လမ်းကလေးမှာ ရွာ၏အလယ်တည့်

အည့်ဝင်ပေါက်လေးတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

“ဆရာတို့ဟိုအိမ်မှာဝင်ပြီးနေရင်စိတ်ချရတယ်”

မြကြီးနောက်ဘက်မှနေ ဝင်ခဲ့ကြပြီး အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီအိမ်က လူမနေဘူးလား”

“မနေကြဘူး။ အိမ်သားတွေက မြို့ကိုတက်ပြီးလုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတယ်”

အိမ်ထဲတွင် သမုဒယနှင့် ကိုယ်တော်လေးကို ထားခဲ့ပြီး ရွာထဲ အခြေအနေကို လေ့လာရန် အတွက် ဒူဂျီရောင်ကို သူတို့ရွာသားတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ယူခိုင်းလိုက်သည်။ ဒူဂျီရောင် ထွက်သွားပြီး ဘာမှ မကြာ ပြန်ရောက်လာကာ ရှမ်းစေမောက်အပိုင်းကြီး (၃)ခုနှင့် ရွာလေ့အတိုင်း ဝတ်ဆင်သော အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး ရွာထဲသို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒူဂျီရောင် မင်းစကားပြောတာဆိုတာကို သတိထားပြီး ဖြောဆိုပေးနော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဟိုရှေ့က ရွာလူကြီးအိမ်ပဲ”

“အင်း...”

မင်းဆက်တို့ ရွာလူကြီးအိမ်ရှေ့တနေ ဖြတ်ပြီး အသွား

“ဟေ့-ဒူဂိုရောင်”

ရွာလူကြီးလှမ်းပြီး ဝေါ်သဖြင့် ဒူဂိုရောင် ဝင်သွားသည်။ မင်းဆက်
တို့ အိမ်ကြီးထဲသို့ အကဲခတ်တော့ သွန်းနှင့် သူ့တပည့် (၅) ယောက်
တို့တွေ့လိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာ ဒူဂိုရောင် ပြန်ပြီး ထွက်လာ ခဲ့သည်။

“ဘာဝေါ်ပြီး မေးတာလဲ”

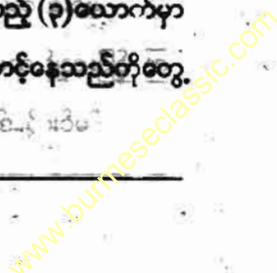
“ကျွန်တော် အပြင်က ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ ကားတစ်စီး နဲ့ လူ
(၅) ယောက်ကို တွေ့ခဲ့သလားလို့ မေးတာ။ ကျွန်တော်က မတွေ့ခဲ့ဘူး
လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဆရာပဒီး... ဘယ်လို ပြီးတိုက်ခိုက်မလဲ”

“အရင်ဆုံး အပြင်မှာ ရောက်နေတဲ့ သူ့ကောင်တွေကို အရင်
ရှင်းပယ်”

“ကောင်းပြီ”

ရွာအဝင်ဝနားသို့ ရောက်တော့ သွန်းထံပည့် (၃) ယောက်မှာ
မင်းဆက်တို့ ဝင်လာမယ့် လမ်းကို ပုန်းလျှံပြီး စောင့်နေသည်တို့ တွေ့
ဆိုက်ရသည်။

“ဒုဂ္ဂိရောင်..မင်းအနားကိုသွားပြီးစကားပြောကွာ၊ငါတို့အနီး
တစ်လှုပ်ရှားမယ်”

ရွာလူကြီးသားက သူရွာသားတွေကို သွားရောက်ပြီး စကား
မင်းဆက်တို့တိုက်ခိုက်သည်နှင့် သူတို့ပါဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြမှာဖြစ်ကြ
သည်။ဒုဂ္ဂိရောင်ထိုသေနှုတ်သမား(၃)ယောက်နားသို့သွားပြီး စကား
ပြောသည်နှင့်မင်းဆက်တို့ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့်အနားသို့ကပ်သွားပြီး
နောက်

“သေနှုတ်တွေကအကောင်းစားတွေနော်”

“ဘာလဲပစ်ချင်လို့လား”

“ဟာ..မပစ်တတ်ပါဘူး၊ကိုင်ကြည့်ချင်တာ”

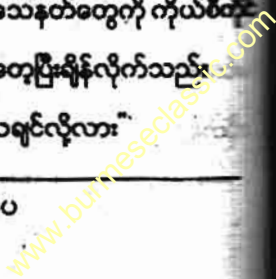
“တစ်ခါကိုင်ကြည့်ရင် ခေါင်ရည်အရက်ပေးရမယ်”

“ပေးမယ်..တကယ်ကိုင်ကြည့်ရမှာနော်”

“ကိုင်ကြည့်ပေါ့ကွာ..ရော့..”

မင်းဆက်၊ ပဒီနှင့် မုန်ယိုတို့ကို သေနှုတ်တွေကို ကိုယ်စီတို့
ကြည့်ပြီး သျှန်းတပည့် (၃)ယောက်ကို တော့ပြီးချိန်လိုက်သည်။

“မင်းတို့..ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊သေချင်လို့လား”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ၊ မင်းတို့ကို သေမင်းပြည်ကိုပို့မလို့ကွ” မင်း

တို့တောင့်နေတဲ့သူတွေငါတို့ပဲ”

“ဘာ..”

“စကားတွေ အရှည်ကြီးမပြောရင်ဘူးကွာ”

“ဖြောင်း...ခွပ်...ခုတ်...အိ...အင့်...အား”

သုံးယောက်လုံးကို သေနတ်အင်နှင့် မေ့အောင် ရိုက်ချလိုက်ပြီး

ခူဂျီရောင် မှ သူ့လူတွေကိုခေါ်ကာ ဆွဲခေါ်ပြီး ကြီးတွေနှင့် တုတ်ခွက်
ထားလိုက်သည်။

“တစ်ပွဲကတော့ ရှင်းသွားပြီ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကို ရှင်းဖို့ပဲ

တော့တယ်၊ ခူဂျီရောင်...ရွာလူကြီးသားဘက်ကရော အခြေအနေ
လိုဆိုတာ မဆက်သွယ်သေးပါလား”

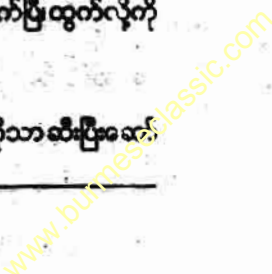
“ဟိုမှာ လာနေပြီဆရာ”

ရွာလူကြီးသား အိုက်နီးနှင့် ရွာသူရွာသား (၃)ဦးရောက်လာပြီး

“အိမ်ကြီးဘေးဘက်တွေတော့ ဝိုင်းထားလိုက်ပြီ၊ ထွက်လို့ကို

ရတော့ဘူး”

“မင်းတို့ဘက်က ထွက်လာတဲ့ကောင်တွေကိုသာ ဆီးပြီးခေါင်း

တော့၊ ငါတို့ အနီးကပ်ရှင်းပြီးတိုက်ခိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွာလူကြီးအိမ်ဘက်ကို ပြန်ပြီးသွားကြမယ်”

မင်းဆက်တို့ ရွာလူကြီးအိမ်ထိသို့ ရောက်တော့ ဒုဂျီရောင်ကို သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒုဂျီရောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူကြီးရေ သူတို့ ခွားပျောက်သွားလို့လာပြီးတိုင်ကြတာ”

“ဘယ်သူတွေလဲကွာ”

“ခွန်ဝှူးတို့ အိမ်ကို အလည်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေပါသူကြီး”

“ခွားကိစ္စနောက်မှရှင်းမယ်၊ ခုဒီမှာကိစ္စတွေ အရေးကြီးနေသွားကြဦး”

“ရွာလူကြီးကို သတင်းပို့ရောလည်းပါတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

“သူတို့ အရှေ့ကနေလာကြတာ၊ လမ်းမှာ ကားတစ်စီးနဲ့လူ ယောက်ကိုတွေ့ခဲ့ကြတယ်တဲ့”

“ဟေ့...”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်...”

သျှန်းတိုင်နေရာမှထပြီး မင်းဆက်နားကို ကပ်လာကာ

“ဒီဘက်ကို လာနေတာလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဦးရီးတော်သျှန်းရယ်...”

“ဟင်...မင်း...”

“မလှုပ်နဲ့နော်၊ တွေ့လားသေနတ်၊ ကျည်ဆံက လူစကားကို

သိပ် ပြီးနားမလည်ဘူး”

မင်းဆက် “သျှန်း” နားထင်ကို သေနတ်နဲ့တော့ပြီး လက်ကိုထွဲ

လိမ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကောင်တွေ လက်ထဲက သေနတ်တွေကိုချခိုင်းလိုက်”

“ဟေ့ကောင်တွေ ချလိုက်ကြစမ်း”

ပဒီနင့်မှန်ယိုတို့ သေနတ်တွေကိုကောက်ယူပြီး အဝေးကို လွှင့်

ဆစ်လိုက်သည်။

“ဟားဟားဟား...ဘယ်လိုလဲ ဦးရီးတော်သျှန်း...ခုကျတော့

ဆည်း ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ရေမြေလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါလား”

“မင်းတို့ဘာလုပ်ချင်လဲ”

www.burmeseclassic.com

၂၀၆ ခန္ဓာတံ

“သာလုပ်ချင်လဲဆိုတာကိုမပြောချင်ဘူး”

“မင်းဆက်ရာ.. သတ်ပစ်မယ်လို့သာပြောလိုက်၊ ဦးလောဆီ
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီးလောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့လူကိုလှူပြည်မှာအမှု
မထားတာအကောင်းဆုံးပဲ”

“ခင်ဗျားကြားတယ်နော်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ခရီးအဆုံးသတ်တဲ့နေ့
ရောက်လာပြီလို့သဘောထားရမှာပေါ့”

“မင်းတို့ ငါ့ကိုသတ်လိုက်တာနဲ့ လွတ်မြောက်သွားပြီလို့ ထင်
ထားတယ်ပေါ့၊ သျှန်းဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်တော့မှ ခြေတစ်လှမ်း
နောက်မကျဘူးကွ၊ မင်းတို့နောက်ကိုကြည့်လိုက်”

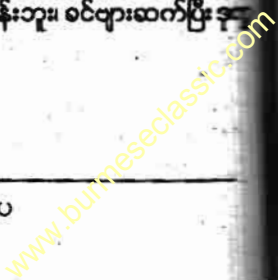
“ဟင်..”

ရွာသားယောင်ဆောင်ထားသည့် သျှန်းကောင်တွေက ဝိုင်း
ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါသေသံလို မင်းတို့အသက်တွေလည်း ရှင်ဖိုမစဉ်းစားနဲ့”

“ကျုပ်တို့သေတာက ဘာမှမဆန်းဘူး၊ ခင်ဗျားဆက်ပြီး နှုတ်
မပေးနိုင်အောင်ပဲ လုပ်ရမှာ”

“ဝုန်း...ဒိုင်...ဒိုင်...”

“ဟင်...”

သျှန်းကောင်တွေနှင့် ရွာလူကြီးသားတို့အဖွဲ့က အပြင်ဘက်
တွင်တိုက်ပွဲစတင်ပြီးဖြစ်ကုန်လေသည်။

“ငြောင်း...စွပ်...အီး...”

“ခင်ဗျားလျင်တယ်ဆိုတာ မင်းဆက်အတွက် သိပ်ပြီး ရိုးပါ
ထယ်ဗျာ”

မင်းဆက်လက်ကိုရိုက်ချပြီး သျှန်းက ပြေးထွက်ဖို့လုပ်ပေမယ့်
အောင်မြင်ပေ။ မင်းဆက်၏သေနတ်ဒင်နှင့်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်
ချလိုက်သည်။ ပဒီနှင့်မှန်ယိုကိုခွကိုရောင်တို့မှ နောက်မှ လက်တွေ့ကိုပါ
ဆတ်ပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သေနတ်သံတွေ၊ ပြေးလွှားသံတွေက ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး
ရွာထဲတွင် ရှုပ်ထွေးသွားတော့သည်။ ရွာသားတွေရဲ့ညီညွတ်မှု သူ
ရိုမှုတွေကြောင့် သျှန်းတို့ကောင်တွေ အလူးအလဲခံကြရပြီး နာရိုင်း
အတွင်းမှာပင် အားလုံးကို ဖမ်းဆီးနိုင်ကြသည်။

“ဒီလူတွေကို ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်ပေးမလဲ၊ ဖမ်းဆီးပြီး ငြိမ်
ခေါ်သွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ လမ်းမှာ သူ့ကောင်တွေက ပြန်ပြီး လုယက်
မှာပဲ”

“ရွာလူကြီး ရွာမှ အရေးယူအပြစ်ပေးတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်လို့”

www.burmeseclassic.com

ဤပေါ့ဗျာ”

“ဟာ...မ...လုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တော်လေးကိုထပ်ပြီးဒုက္ခပေးတော့ပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးသျှန်း... ဝင်ဗျားရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကိုဒီနေ့အဆုံးသတ်တော့မှာပါ။ ကဲ... ရွာလူကြီးလက်ထဲကိုအပ်ခဲ့ပြီ၊ ကြိုက်သလိုသာစီရင်ပါ”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ သူတို့ကိုခေါ်ခိုကြ၊ တစ်ခါတည်းအပြစ်စီရင်မယ်၊ ရွာကို ဒုက္ခပေးတာ များပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့ဘက်က ပြန်ပြီးအပြစ်ပေးရမယ်”

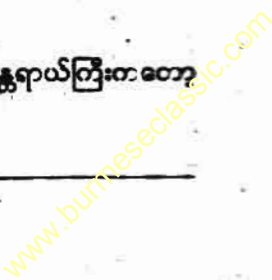
“မ...လုပ်...ကြပါနဲ့...ကွာ”

သျှန်းကို ရွာသားတွေ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး အပြစ်ဒဏ်စီရင်တဲ့ နေရာထိကိုခေါ်ဆောင်သွားကြတော့သည်။

“ဆက်...”

“ပြောလေ...သမုဒယ”

“ကိုယ်တော်လေးရဲ့ အကြီးမားဆုံးအန္တရာယ်ကြီးကတော့ အဆုံးသတ်သွားပြီနော်”

“ဆစ်သောက်ကော့ကျန်သေးတယ်”

“ဒေါ်စောကလျာလား”

“ဟုတ်တယ် သမုဒယ... ဒီဘီလူးမအန္တရာယ်ကြီးကိုရှင်းပြီးရင်
တော့ကိုယ်တော်လေးဘဝလှပသွားပါပြီ”

အပြစ်ဒဏ်စီရင်သည့်နေရာကိုလိုက်ခဲ့ကြရင်း လူများစွာကို
ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ သျှန်းရဲ
ဇာတ်သိမ်းခန်းကိုကျေနပ်စွာဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုယ်တော်လေးရယ်... ကယ်ပါဦး”

သျှန်း... ကိုယ်တော်လေးကိုကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သောမျက်နှာ
နှင့်အကူအညီတောင်းနေလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားကြီးကို မုန်းတယ်၊ လူ့ဘီလူးကြီး။ ကျုပ်ကို ရိုက်နှက်
ရက်စက်တာတွေကိုမကျေဘူး”

“ဒါ... ဒါ... ဦးရီးတော်က စောကလျာကိုကြောက်လို့ သူခိုင်းတာ
လုပ်ပေးရတာပါကွယ်”

“မသိဘူးဗျာ၊ မကြားချင်ဘူး”

“သူတို့ကို ကားစင်ပေါ်မှာ ကြိုးတွေတုတ်ထားလိုက်ကြတော့”

ဆွဲလှကြီးတွေရောက်ရင် အပြစ်ဒဏ်ချမယ်၊ လက်နက်တွေရေမှာ
ထားတော့”

ရွာလှကြီးအမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ပြင်ဆင်စရာတွေကို ရွာ
အားတွေက ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

ရွာ၏အပြစ်ဒဏ်စီရင်မှုကို သူန်းကောင်းကောင်းကြီးသိထား
ထားကြောင့် သွေးပျက်မတတ်ချောက်ချားနေသည်။ ရွာ၏ခုံအဖွဲ့
ကြီး(၅)ယောက်ရောက်လာပြီး အပြစ်ဒဏ်စီရင်ဖို့ အမိန့်ချတော့
သည်။

“သူပုန်ဗိုလ်ခေါင်းဆောင်ကို မသေမချင်းစားနဲ့အချက်ပေါင်း
(၅၀) ထိုးသတ်ရမယ်”

“ဟာ...မ...မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ကယ်ပါဦး၊ ကိုယ်တော်လေးကယ်ပါ

အပြစ်ပေးမည့်သူက သူတို့ရိုးရာစားမြောင်ကိုကိုင်ဆောင်ပြီး
ချီတော်သူန်းနားသို့ကပ်သွားပြီး သတ်မိန့်ကိုစောင့်နေသည်။

“သတ်...”

“ခိုင်း...အား...”

“ဟင်...ဟာ...”

သေနတ်သံနှင့်အတူ အပြစ်ပေးမည့်ရွာသားမှာ ရှေ့သို့လှည့်
သွားတော့သည်။

“တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့နော်၊ လှုပ်တဲ့ကောင် အသေဆိုတာ
မှတ်ထား”

“စောကလျာ”

စောကလျာနှင့် သေနတ်သမား (၁၀)ဦး ရောက်ရှိလာ ခြင်္စင်
ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟားဟားဟား... ခုမှတကယ့်ကို အဆင်ပြေသွားတာပဲ...
ကဲ...ကိုယ်တော်လေး... ငြိမ့်ကောင်... ခုဘယ်သူက ကယ်နိုင်သေး
ကိုယ်တော်လေးကို သမုဒယမှ တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်
လိုက်တော့သည်။

“ဟိုကောင်မက လူစွမ်းကောင်းဝင်လုပ်တာလား”

“ကျွန်မကို သတ်ပြီးမှ ကိုယ်တော်လေးကို ခေါ်လိုရမယ်”

“အေး... သတ်ပြီးမှခေါ်မယ်”

ဒေါ်ကေကလျာ... သမုဒယနားသို့ကပ်လာသည်။

“ဝင်ဗူး ဆက်ပြီးပတိုဒဲ့နော်”

“မင်းကပါ သေချင်တာကိုး၊ ဒါဆိုလည်း သေစေရမယ်၊ ကဲ...
ချောက်...ဟင်”

ဒေါ်စောကလျာသေနတ်ကျည်ပထွက်သည်ကိုအခွင့်ကောင်း
ယူပြီး မင်းဆက် ခြေစုံကန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“အုန်း...အမေ”

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်...”

နောက်မှ မျိုနုရွယ်ထားသည့်သူတွေက သေနတ်နှင့်လှမ်းပြီး
ဝစ်သဖြင့်

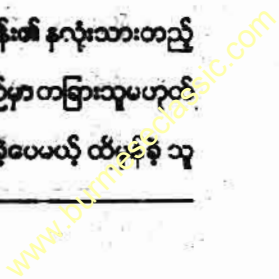
“သမုဒယကိုယ်တော်လေးကို ဖိပြီးဝင်နေလိုက်”

ပစ်ခတ်မှုတွေက အပြန်အလှန်ဖြစ်သွားပြီးနောက်

“ဒိုင်...အား...”

“ဟင်...သျှန်း...”

ကျည်ဆံတစ်တောင့်မှာ ဦးရီးတော်သျှန်း၏ နှလုံးသားတည့်
တည့်ဆီသို့ဖောက်ဝင်သွားသည်။ ပစ်လိုက်သည်မှာ တခြားသူမဟုတ်
ဒေါ်စောကလျာ... မင်းဆက်တို့ကို လှမ်းပြီးပစ်ခံပေမယ့် ထီးနိုးခုံ သူ

မှာတော့ သူ့ခေါ်ဖောက်ပြန်မှု ခင်ပွန်းလောင်းကြီး သူ့နား...

"စုန်း... ဒိုင်... ဒိုင်..."

"ငြိမ်းချမ်းရေး တပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်လာပြီ..."

ရွာထဲဆီသို့ ငြိမ်းချမ်းရေး တပ်ဖွဲ့အင်အားစု ဝင်လာပြီး ဒေါ်
စောကလျာ၏ ကြေးစားကောင်တွေကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်တော့သည်။

"ဒေါ်စောကလျာ... စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားအတွက်
နေဝင်သွားပါပြီ"

ဒေါ်စောကလျာဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချကာ အဖမ်းခံလိုက်တော့သည်။

"ရွာလူကြီးပဲနားကက်သာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ"

"ကျုပ်တို့ သူတို့ကို ခေါ်သွားပြီး။ သက်ဆိုင်ရာအစိုးရလက်ထဲ
ကို အပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ရွာရဲ့အပြစ်ဒဏ်ပေးမှုတွေက ဥပဒေနဲ့မကိုက်ညီ
တဲ့ လုပ်ရပ်တွေဆိုတော့ ရွာလူကြီး အနေနဲ့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေ
သလိုဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်"

"ခေါ်စေောင်သွားပါ"

ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လက်ထဲသို့ ဒေါ်စောကလျာ
အပါအဝင် သူမ၏တပည့်တွေကို အပ်လိုက်တော့သည်။

“ဒီက ဧည့်သည်တွေလည်း ခရီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ဆက်ပြီးသွားနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တချို့က လုံခြုံရေး
သူပြီးလိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခိုလှုံကြီး”

“တကယ်ဆို ဒီတောင်တန်းဒေသဟာ ငြိမ်းချမ်းနေပါပြီ၊ ခုလို
ငွေကြေးနဲ့ ဝိုင်းဝံ့တာကို လုပ်ကိုင်နေတဲ့ကောင်တွေရယ်၊ သူန်းဆိုတဲ့
လောဘရမ္မာကောင်တွေကြောင့် မိုးသားတဲ့ရွာသူရွာသားတွေခုက
ရောက်နေကြတာပါ။ ခုတော့ သူတို့လည်း ဇာတ်သိမ်းသွားပါပြီ၊ သွား
ကြရအောင်”

မင်းဆက်... ဒုဂျီရောင်နှင့် ရွာလူကြီးတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီး
ဆက်ပြီးထွက်ဖို့ ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဆရာ... နေပါဦး...”

“ဘာများလဲ ဒုဂျီရောင်...”

“ဆရာတို့ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ”

ဒုက္ခရောင်မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးခေါက်ထားသော အဝတ်များတွေကို ပေးလိုက်သည်။

“အပေါ်အထပ်က သတို့သမီး။ သတို့သားဝတ်စုံလေးပါ။ ဆရာတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ရွာရဲ့အမှတ်တရပါ။ အောက်က ဝတ်စုံလေးက ဆရာတို့မွေးရဲ့တဲ့ သမီးဖြစ်စေ၊ သားဖြစ်စေအသက် (၉)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ကျရင် ဝတ်ဆင်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ...ဒုက္ခရောင်... ဒါနဲ့ ဒီဘူးလေးကစရာဗျာ”

“မင်္ဂလာဇနီးမောင်နှံအတွက် ထာဝရရိပ်ပြာစေတဲ့ သစ္စာသီချင်းတွေကို ဆိုပေးမယ့် တေးသီငှက် ရုပ်ကလေးတစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာရဲ့နိမိတ်အယူကလေးတစ်ခုပါဆရာ...”

မင်းဆက်...လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုယူပြီး သမုဒယ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“သွားပြီဟေ့...”

“ဝှား...”

ဝီလီဂျစ်ကလေး စက်နိုးကာ ရွာကလေးကိုကျောရင်းဖြင့် မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မင်းဆက်တို့ရှေ့တွင် ခြိမ်းချမ်းရေး

www.burmeseclassic.com

ထပ်စွဲမှ ကားလေးတစ်စီးရော့ပြေးမောင်းနှင်သွားနေလေသည်။

“ဦးဦးနဲ့မေ...”

“ဘာလဲ သားစိုင်း...”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီဝတ်စုံလေးပေးဝတ်နော်”

“ဝတ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ သားစိုင်းအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာပါ”

“ဟာ... ဒါဆိုရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သားဖြစ်သွားပြီပေါ့

ဟုတ်လားမောင်စိုင်း...”

“ဟုတ်တယ် ဦးဦးပဒီ...”

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါက မရှင်းလို့မေးပါရစေဦး”

“ဘာကိုလဲ ဦးဦးမုန်ယို”

“ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို မွေးစားတာလဲ”

“ကျွန်တော်က မွေးစားတာ”

“ကောင်းရော့ကွာ...ဟာ၊ ဟာ၊ ဟာ...”

လွတ်လပ်ခြင်းများစွာနှင့်ရယ်မောသံလေးတွေက လေထဲတွင်

နွံ့လျက်... မင်းဆက်က ရုပ်သူဇနီး သမုဒယ မျက်နှာလေးကို လှည့်

ကြည့်ပြီး စိုင်းမြလှသော အပြုံးကလေးကို ပြုံးပြလိုက်တော့ သည်။

၂၁၈ ဣန္ဒာဝင်္ဂီ

တိုယ်တော်လေးလက်ထဲမှာတေးသီချင်းရှုကလေးနု...အသက်
ဝင်နေသလားပင်ရှိနေတော့သည်။

ပရိသတ်များကို အစဉ်လေးစားလျက်

ရွှေဘဝင်

